

**Richard
Wurmbrand**

**STRIGĂȚUL
BISERICII
PRIGONITE**

RICHARD WURMBRAND

**STRIGĂTUL
BISERICII PRIGONITE**

CUPRINS:

Despre autor

Capitolul 1

Setea arzătoare a rușilor pentru Cristos

Capitolul 2

Suprema dragoste

Capitolul 3

Răscumpărarea și eliberarea pentru a lucra în Vest

Capitolul 4

Învingând comunismul cu duhul dragostei lui Cristos

Capitolul 5

Biserica Subterană invincibilă

Capitolul 6

Cum învinge creștinătatea comunismul

Capitolul 7

Cum pot ajuta creștinii din Vest

Despre autor

Pastorul Richard Wurmbrand este un pastor evanghelic, care a petrecut 14 ani de suferință în închisorile comuniste din patria sa, România.

În 1945, când comuniștii s-au instalat în România și au încercat să controleze bisericile în vederea realizării scopurilor lor, Richard Wurmbrand a început imediat o acțiune subterană, viguroasă, de propovăduire a Evangheliei la poporul său înrobii și la soldații ruși invadatori. A fost arestat în 1948. Soția sa, Sabina, a fost supusă și ea la muncă silnică timp de 3 ani. Richard Wurmbrand a stat izolat într-o celulă 3 ani, nevăzând în această perioadă decât pe comuniștii care-l torturau.

După 3 ani, a fost transferat într-o celulă comună, unde a mai stat încă 5 ani, și unde chinurile au continuat.

Datorită poziției sale internaționale de conducător creștin, diplomați și ambasade străine au întrebat autoritățile comuniste despre soarta sa.

Acestea au mințit spunând că el nu este arestat, ci a fugit din România.

Mai târziu, indivizi din Securitate, dându-se drept deținuți, colegi de închisoare, i-au relatat soției sale că au asistat la înhumarea lui în cimitirul penitenciarului. Atât familia din România, cât și prietenii din străinătate au fost sfătuiți să-l uite, pentru că acum era mort.

A fost eliberat după 8 ani și a reînceput de îndată activitatea sa în Biserica prigonită. Doi ani mai târziu, a fost arestat din nou și condamnat la 25 ani de închisoare.

Domnul Wurmbrand a ieșit din închisoare în 1964, în urma unei amnistii generale, și iarăși a continuat lucrarea sa interzisă în Biserică. Dându-și seama de marele pericol al unei noi arestări, creștinii din Norvegia au negociat cu autoritățile comuniste, în vederea obținerii permisiunii pentru el de a părăsi România. Conducerea comunistă începuse să vândă prizonierii politici. Prețul obișnuit al unui deținut era 2.000 dolari. Pentru Wurmbrand au cerut 10.000 de dolari.

În mai 1966, în fața Subcomitetului Securității Interne a Senatului din Washington, domnul Wurmbrand a adus mărturie asupra celor petrecute în

închisori și, descoperindu-și pieptul, a arătat cele 18 cicatrice profunde, urmare a celor îndurate. Istoria sa a fost răspândită în lume prin ziarele din SUA, Europa și Asia.

Domnul Wurmbrand a fost prevenit, în 1966, că s-a luat hotărârea, de către regimul comunist din România, să fie asasinat și a rămas multă vreme sub amenințare. El a fost numit "*vocea Bisericii prigonite*". Conducătorii creștini l-au supranumit "*martirul viu*" și "*Pavel de după Cortina de Fier*".

Capitolul 1

Setea arzătoare a rușilor pentru Cristos

Un ateu îl găsește pe Cristos

Am fost crescut într-o familie care nu practica nici o religie. Nu am primit o educație religioasă în copilărie. Eram, la vârsta de 14 ani, un ateu convins, împietrit. Aceasta era rezultatul unei copilării necăjite. Orfan de tată din primii ani ai vieții, am cunoscut sărăcia în perioada grea a primului război mondial.

Adolescent, eram tot atât de ateu ca și comuniștii de azi. Citisem cărți ateiste și nu numai că nu credeam în Dumnezeu și Cristos, dar uram aceste noțiuni, considerându-le nocive pentru mintea omenească. Am crescut astfel în adversiune față de religie.

Dar, cum mi-am dat seama mai târziu, nu înțeleg pentru care considerent, am fost unul din aleșii Domnului. Au fost criteriile care nu țineau deloc de calitățile mele, pentru că aveam un caracter rău.

Deși eram ateu, ceva inconștient mă atrăgea spre biserică. Mi se părea greu să trec pe lângă un asemenea lăcaș și să nu intru. Cu toate acestea, nu am înțeles niciodată ce se petrecea în aceste biserici. Am ascultat predici, dar ele n-au avut nici o rezonanță în inima mea. Eram convins că nu există Dumnezeu. Uram ideea că Dumnezeu este un Stăpân de care trebuie să ascult. Această idee pe care o aveam despre Dumnezeu era greșită. Dar mi-ar fi plăcut să știu că există, undeva în Univers, o inimă iubitoare. Avusesem puține bucurii în copilărie și tinerețe și tânjeam după experiența unei inimi iubitoare, care să bată și pentru mine. Nu știam că există un Dumnezeu adevărat, dar eram trist că nu există un Dumnezeu al iubirii.

Odată, în perioada conflictului meu interior, am intrat într-o biserică catolică; aici am văzut oameni îngenunchiați care spuneau ceva. M-am gândit să îngenunchez și eu alături de ei, să ascult ce spuneau ei, să repet rugăciunile lor și să văd dacă se întâmplă ceva. Ei înălțau o rugăciune către Sfânta Fecioară: "*Bucură-te Marie, cea plină de har*". Împreună cu ei, am repetat cuvintele iarăși și iarăși, am privit la statuia Fecioarei Maria, dar nu s-a întâmplat nimic. Mi-a părut foarte rău.

Într-o zi, ateu convins fiind, m-am rugat lui Dumnezeu, cam în termenii următori: "*Doamne, știu sigur că nu ești. Dar, dacă din întâmplare ești, ceea ce eu contest, nu este datoria mea de-a crede în Tine; este datoria Ta să*

mi Te descoperi".

Eram ateu, totuși ateismul nu aducea pace inimii mele.

Cum aveam să descopăr, în acest timp de frământări interioare ale mele, într-un sat așezat pe creasta munților, în România, un dulgher bătrân se ruga așa: *"Doamne, Ți-am slujit pe pământ și doresc să-mi capăt răsplata pe pământ și nu în Cer. Răsplata mea să fie aceea de a nu muri până ce nu voi aduce la Cristos un evreu, pentru că Isus a ieșit din poporul evreu. Dar sunt sărac, bătrân și bolnav. Nu pot să umblu să caut un evreu. În satul meu nu e nici unul. Adu, Tu, un evreu în satul meu, și eu am să mă străduiesc să-l aduc la Cristos".*

O atracție irezistibilă mi-a dus pașii în acel sat. N-aveam nimic de făcut acolo. În România sunt mii, dacă nu chiar zeci de mii de sate. Dar m-am dus în "acel" sat. Aflând că sunt evreu, dulgherul m-a curtat ca pe cea mai frumoasă fată. A văzut în mine răspunsul la rugăciunile sale și mi-a dat să citesc Biblia.

Citiseam în Biblie de multe ori înainte, din pur interes cultural. Dar Biblia pe care mi-a dat-o el era altfel.

După cum mi-a povestit, după aceea, el s-a rugat, ore întregi, împreună cu soția sa, pentru convertirea mea. Biblia pe care mi-o dăduse nu era scrisă în cuvinte, ci în flăcări de dragoste, aprinse de rugile lui. Abia am putut citi. Plângeam întruna, comparând viața mea păcătoasă cu cea a lui Isus; necurătenia mea, ura mea cu iubirea Lui. Și El m-a primit ca să fiu unul dintre ai Săi. Curând, după mine, s-a convertit și soția mea. Ea a adus și alte suflete la Cristos. Acele suflete au convertit altele și așa s-a născut o *biserică luterană de evrei în București.*

Apoi a venit vremea nazismului. Am avut mult de îndurat. În România, nazismul a îmbrăcat forma unei dictaturi a elementelor extremiste ortodoxe, care i-au persecutat atât pe neoprotestanți, cât și pe evrei. Toate cultele neoprotestante au fost interzise, mulți din bapțiști, adventiști, pentecostali au fost condamnați la ani grei de închisoare, mai ales în Basarabia și Bucovina.

Încă înainte de-a fi fost pregătit pentru slujire și de-a fi fost oficial ordonat, am fost conducătorul real al acestei biserici de evrei creștini, fiind fondatorul ei. Aveam responsabilitate pentru ea. Soția mea și cu mine am fost de mai multe ori arestați și târați în fața judecătorilor fasciști.

La un moment dat a trebuit să dau fiului meu, Mihai, un nume neevreiesc, pentru a-l feri de suferință. Prigoana fascistă a fost mare, dar a fost doar o palidă umbră față de ce avea să urmeze sub comuniști.

Timpurile fasciste au avut însă un mare avantaj. Ne-au învățat că bătăile fizice pot fi suportate, că natura umană poate, cu ajutorul lui Dumnezeu, să

supraviețuiască unor chinuri îngrozitoare. Ne-au învățat tehnica lucrării creștine secrete, care a fost o pregătire pentru catastrofa ce avea să vină.

Slujirea mea între ruși

Din remușcarea mea de-a fi fost ateu, doream, din prima zi a convertirii mele, să-L pot mărturisi pe Cristos, printre ruși. Ei sunt un popor crescut în ateism. Dorința mea de a ajunge la ruși a fost îndeplinită. Acest lucru a început în perioada antonesciană, pentru că în România au fost mai multe mii de prizonieri ruși și am putut astfel desfășura o lucrare creștină pentru ei.

A fost dramatic, emoționant! Nu voi uita niciodată prima întâlnire cu un prizonier rus. El mi-a spus că era inginer. L-am întrebat dacă crede în Dumnezeu. Dacă ar fi răspuns "nu", n-aș fi găsit ceva nefiresc. Este dreptul fiecăruia de-a crede sau nu. Dar el, la întrebarea mea, și-a ridicat privirile spre mine, fără să înțeleagă, spunând: "*N-am primit nici un ordin în acest sens. Dacă voi primi ordin, voi crede*". Au început să-mi curgă lacrimile. Aveam inima sfâșiată. În fața mea stătea un om care avea o minte moartă, un om care pierduse cel mai mare dar pe care l-a făcut Dumnezeu omenirii, acela de-a fi o persoană. El era o unealtă, un creier spălat în mâinile comuniștilor, gata să execute orice ordin. Nu mai putea gândi independent. Era un sovietic tipic, creația anilor de dominație comunistă.

După șocul pe care l-am avut, văzând ce-a putut face comunismul ființelor umane, l-am făgăduit Domnului că-mi voi dedica viața întreagă acestor oameni, pentru a le înapoia personalitatea și pentru a le da credința în Dumnezeu și în Cristos.

N-a trebuit să merg în URSS [1] pentru a ajunge la sovietici. Începând cu 23 august 1944, armata sovietică a intrat în România și, foarte curând după aceea, comuniștii au venit la putere în țara noastră. Apoi a urmat coșmarul, care a făcut ca suferința din epoca fascistă să pară ușoară.

[1] Prima ediție a acestei cărți a apărut în SUA, în 1967; astăzi, realitatea politică a lumii și, îndeosebi, cea din răsăritul Europei e cu totul alta.

Dacă înainte de al doilea război, numărul comuniștilor din România era de numai 512, în anii imediat următori conflagrației mondiale numărul lor n-a crescut mult. Cu toate acestea Vășinski, fostul ministru de externe al Uniunii Sovietice, a năvălit în biroul regelui Mihai I, a bătut cu pumnul în masă și i-a cerut: "*Trebuie să numiți comuniști în guvern!*" Armata și poliția noastră erau dezarmate și astfel, prin violență, comuniștii au ajuns la putere. Acest lucru nu s-a petrecut *fără cooperarea conducătorilor americani și britanici din acea vreme*.

Oamenii răspund în fața lui Dumnezeu **nu numai pentru păcatele personale, ci și pentru păcatele națiunii lor**. Tragedia tuturor națiunilor captive apasă ca o responsabilitate asupra creștinilor americani și britanici.

Americanii trebuie să știe că i-au ajutat pe sovietici să-și impună regimul de crimă și de teroare asupra națiunii noastre.

Ei trebuie să îndrepte acest lucru, ajutând popoarele robite să revină la lumina lui Cristos.

Limbajul dragostei și-al seducției sunt identice

Odată ajunși la putere, comuniștii au folosit cu pricepere mijloace de seducție față de Biserică. Limbajul dragostei și-al seducției sunt identice. Cel care dorește o fată de soție, ca și cel care o dorește doar pentru o noapte, ca apoi s-o părăsească, spun aceleași cuvinte: "*Te iubesc*".

Isus ne-a învățat că trebuie să deosebim cuvintele de dragoste, de cele de seducție și să știm că lupii se îmbracă în piei de oaie, luate de pe oile adevărate.

Odată cu venirea la putere a comuniștilor, mii de preoți, pastori și predicatori n-au știut să deosebească cele două glasuri.

Comuniștii au convocat un Congres al tuturor religiilor creștine în clădirea Parlamentului.

Erau acolo 2.000 de preoți, păstori și rabini. Toți aceștia l-au ales pe Iosif Stalin președinte de onoare al Congresului. El era în același timp și președintele Mișcării Mondiale Ateiste, și un ucigaș în masă al credincioșilor. Unii după alții, episcopi și pastori, s-au ridicat în Parlamentul nostru, declarând că creștinismul și comunismul sunt fundamental asemănătoare, și pot coexista. Ei se întreceau în a aduce laude comunismului și-au asigurat noua conducere de loialitatea bisericii.

Eram și eu prezent la Congres împreună cu soția mea. Ea mi-a spus: "*Richard, ridică-te și spală rușinea asta adusă lui Cristos! Aceștia Îl scuipă în față!*" I-am răspuns: "*Dacă voi face aceasta, îți vei pierde soțul!*". Replica ei a fost: "*Nici nu vreau să am de bărbat un laș!*"

Atunci, m-am sculat și am vorbit în Congres, lăudând nu pe ucigașii creștinilor, ci pe Cristos și pe Dumnezeu, afirmându-mi loialitatea, în primul rând, față de El.

Discursurile din Congres erau transmise, și țara întreagă a putut auzi mesajul lui Cristos proclamat de la tribuna Parlamentului. Am avut de plătit mai târziu pentru aceasta.

Conducătorii ortodocși și protestanți ai bisericii s-au întrecut în supunere față de comunism. Un episcop ortodox și-a pus insigna cu secera și ciocanul pe robă și a cerut preoților să nu i se mai adreseze cu "*Preasfințite*", ci cu "*tovarășe episcop*".

Am participat la Congresul baptiștilor din Reșița, congres ținut sub steagul roșu, unde s-a cântat imnul sovietic cu toată lumea stând în picioare.

Un conducător baptist a declarat că Stalin nu a făcut decât să îndeplinească poruncile lui Dumnezeu. El l-a lăudat pe Stalin ca fiind un mare cunoscător al Bibliei!

Am cunoscut doi preoți ortodocși (numele lor sunt mai puțin importante, și apoi despre morți numai de bine) care au acționat mai direct. Ei au devenit ofițeri ai Poliției secrete.

Un preot și profesor, totodată, din biserica luterană maghiară a început să-i învețe pe cei de la Seminarul Teologic Luteran că Dumnezeu a dat trei revelații: una prin Moise, a doua prin Isus și a treia, care le depășește pe celelalte, prin Marx.

Trebuie, însă, să se înțeleagă că adevărații baptiști nu au fost de acord cu așa ceva, ei au rămas foarte credincioși și au suferit foarte mult.

Dar comuniștii au fost aceia care i-au "ales" pe conducători, iar credincioșii baptiștii nu au avut altă posibilitate decât să-i accepte.

Cei care au devenit slujitorii comunismului, în loc să rămână în slujba lui Dumnezeu, au acceptat să-și denunțe frații ce nu voiau să-i urmeze pe această cale.

Așa cum credincioșii ruși au creat, după revoluție, o Biserică Subterană, venirea comuniștilor la putere și trădarea multor conducători oficiali ai bisericilor, au determinat și în România o activitate subterană: una plină de credință, pentru a evangheliza, a predica Cuvântul întreg, și a-i aduce și pe copiii mici la Cristos. Comuniștii împiedicau toate acestea și mulți dintre conducătorii oficiali ai bisericii s-au supus.

Eu vorbesc aici de Biserica subterană evanghelică. Catolicii, mai ales uniții, care au fost total interziși, au avut-o pe a lor. Oastea Domnului ortodoxă n-a avut niciodată un statut legal.

Împreună cu alții, am început slujirea în ascuns. Aveam în exterior o imagine respectabilă, care n-avea nimic de-a face cu activitatea mea subterană și care servea de acoperire. Eram pastorul Misiunii Luterane Norvegiene. Acest statut îmi conferea o poziție bună față de autorități, care nu știau de lucrarea subterană. Aceasta din urmă avea două direcții de acțiune: prima era o misiune secretă pentru miile de soldați ruși, ocupanți iar a doua direcție era misiunea slujirii pentru poporul înrobit al României.

Rușii - un popor cu suflet însetat

Pentru mine a predica rușilor reprezintă Raiul pe pământ. Am predicat Cuvântul oamenilor de diferite naționalități, dar n-am văzut nici un popor

care să absoarbe Evanghelia, precum rușii.

Ei sunt atât de însetați!

Un preot ortodox, prieten, mi-a telefonat ca să-mi spună că a venit la dânsul un ofițer rus pentru spovedanie. Prietenul meu nu cunoștea rusa. Știind că eu vorbeam această limbă, i-a dat adresa mea. În ziua următoare, ofițerul a ajuns la mine. Îl iubea pe Dumnezeu, dar nu văzuse niciodată o Biblie. Nu asistase niciodată la o slujbă religioasă (bisericele în Rusia sunt extrem de rare). Nu avea o educație religioasă. Îl iubea pe Dumnezeu fără a avea cea mai mică cunoștință despre El.

I-am citit Predica de pe munte și Pildele lui Isus. După ce le-a auzit, a început să danseze prin cameră, strigând: *"Câtă frumusețe! Cum am putut trăi fără să-L cunosc pe acest Cristos?"* Era pentru prima oară când vedeam pe cineva cuprins de-o asemenea bucurie în Cristos.

Apoi am făcut o greșală. I-am citit patimile și răstignirea lui Cristos, fără a-l fi pregătit pentru aceasta. Nu se aștepta la așa ceva, și, când a aflat că Cristos a fost bătut, crucificat, și că în cele din urmă a murit, s-a prăbușit în fotoliu și-a început să plângă amarnic. Crezuse în Mântuitorul și acum acesta murise!

L-am privit și m-am rușinat c-am putut să mă consider creștin, pastor și învățător pentru alții. Nu am împărtășit niciodată suferințele lui Cristos în felul în care o făcuse acest ofițer rus. Uitându-mă la el, o revedeam pe Maria Magdalena plângând la piciorul crucii, apoi jelind, plină de credință, când Isus era un cadavru în mormânt. Atunci i-am citit istoria învierii. El nu știa că Mântuitorul înviase din mormânt. Când a aflat această minunată veste, s-a lovit peste genunchi și a tras o înjurătură foarte murdară, dar care, în gura lui, avea alt sens. Era felul lui primitiv de a-și exprima bucuria. Acum se bucura și striga: *"Este viu, este viu?"* Și din nou dansa prin cameră, copleșit de fericire.

I-am spus: *"Să ne rugăm!"* Nu știa rugăciuni.

Nu știa frazele noastre sfinte. A căzut în genunchi împreună cu mine, și cuvintele sale de rugă au fost: *"O, Doamne, ce băiat extraordinar ești! Dacă eu aș fi Tu și Tu ai fi eu, nu Ți-aș fi iertat "niciodată" păcatele. Dar Tu ești cu adevărat un Ins foarte bun. Te iubesc din toată inima!"*

Cred că toți îngerii s-au oprit din activitatea lor ca să asculte această sublimă rugăciune a ofițerului rus. Omul fusese câștigat pentru Cristos.

Am întâlnit într-o prăvălie un căpitan rus și o femeie ofițer. Cumpărau tot felul de lucruri și se înțelegeau foarte greu cu vânzătorul care nu știa rusește. M-am oferit să traduc și ne-am împrietenit. I-am invitat acasă pentru prânz. Înainte de a ne așeza la masă le-am spus: *"Sunteți într-o casă creștină, și avem obiceiul de a ne ruga"*. Am spus rugăciunea în rusă. Ei și-au

pus de o parte cuțitele și furculițele și nu i-a mai interesat mâncarea. Au pus întrebări, după întrebări, despre Dumnezeu, Cristos și Biblie. Nu știau nimic despre acest subiect.

Nu era ușor de discutat cu ei. Le-am spus pilda omului care avea o sută de oi și pierduse una.

Nu au înțeles-o. "*Cum vine asta, avea o sută de oi? Nu i-a luat colectivul gospodăria?*" Le-am spus că Isus este un rege. Au replicat: "*Toți regii au fost răi, au tiranizat popoarele. Dacă-L numiți «rege», și «Isus» trebuie să fi fost tot un tiran.*"

Când le-am povestit pilda lucrătorilor din vie, ei au spus: "*Dar aceștia au făcut foarte bine, revoltându-se împotriva proprietarului viei. Via trebuia să aparțină colectivului*". Totul era nou pentru ei.

Când le-am vorbit despre nașterea lui Cristos, au pus o întrebare care în gura unui om din vest ar fi sunat drept o hulă: "*Fost-a Maria nevasta lui Dumnezeu?*" Vorbind cu ei și cu mulți alții, mi-am dat seama că în predicarea Cuvântului către rușii, aflați de atâția ani sub comunism, trebuie să folosim un alt limbaj.

Primii misionari care au fost în Africa Centrală au avut dificultăți în explicarea textului lui Isaia. „*De vor fi păcatele voastre cum e cărmăzul, se vor face albe ca zăpada*" (Isaia 1:18). Pentru că nimeni nu văzuse vreodată zăpadă și nici nu aveau un cuvânt pentru zăpadă, în limba băștinașă, au fost nevoiți să traducă "*păcatele se vor face albe ca miezul nucii de cocos*".

Astfel și noi a trebuit să traducem Evanghelia în limbajul marxist ca să ne facem înțeleși de ei. Era ceva ce n-am fi putut realiza singuri, dar Duhul Sfânt a făcut acest lucru prin noi.

Căpitanul și doamna ofițer au fost convertiți în acea zi. După aceea ne-au ajutat foarte mult în lucrarea noastră secretă.

Am tipărit în secret și-am distribuit printre ei multe mii de Evanghelii și Noi Testamente. Prin soldații ruși convertiți am putut strecura multe Biblii în Rusia.

Am folosit și-o altă tehnică de-a pune copii din Cuvântul Domnului, în mâinile rușilor. Soldații luptau de mulți ani și un mare număr din ei aveau acasă copii, pe care nu-i văzuseră de mult. (Rușii își iubesc mult copiii.) Fiul meu, Mihai, și alți copii sub 10 ani se duceau la soldații ruși în parcuri și pe străzi, având buzunarele pline cu Biblii, Evanghelii sau alte lucrări. Soldații îi mângâiau pe cap, vorbeau iubitor cu ei, cu gândul la propriile odrasle, aflate departe. Le dădeau bomboane, iar copiii la rândul lor le ofereau tipăriturile care erau repede acceptate. Adesea, ceea ce pentru noi ar fi fost extrem de primejdios să facem în mod deschis, copiii izbuteau fără probleme. Ei erau tinerii misionari pentru Rusia.

Rezultatele au fost excelente. Mulți au putut primi în acest mod Cuvântul, când nu era o altă cale pentru a-l putea transmite.

Predici în barăcile armatei ruse

Am lucrat pentru ruși nu numai mărturisind individual, ci și vorbind cu mici grupuri.

Rușilor le plăceau foarte mult ceasurile. Furau ceasuri de la toți. Te opreau pe stradă și trebuia să-l dai. Puteai vedea soldați cu mai multe ceasuri pe mâini. Puteai întâlni femei ofițer cu ceasuri deșteptătoare atârinate la gât. Nu avuseseră ceas înainte, și oricâte aveau nu le era de ajuns.

Românii care doreau un ceas n-aveau altceva de făcut, decât să meargă la cazărmiile rusești să cumpere unul furat, uneori redobândind în schimbul banilor propriul lor ceas. Așa că intrarea românilor în cazărmi era un lucru obișnuit. Cei din Biserica Subterană aveam și noi un pretext bun cumpărarea de ceasuri - pentru a pătrunde acolo.

Am ales pentru prima mea încercare de-a predica într-o baracă ceea ce este la ortodocși ziua Sfinților Petru și Pavel. Am intrat într-o cazarmă, pretinzând că vreau să cumpăr un ceas.

Am zis despre unul că era prea scump, altul prea mic, altul prea mare. Mai mulți soldați s-au adunat în jurul meu, fiecare oferind ceva spre vânzare. Glumind am întrebat: *"Se numește cineva dintre voi Petru sau Pavel?"* Erau câțiva. Atunci am continuat: *"Știți oare că astăzi este ziua în care biserica ortodoxă sărbătorește pe acești doi sfinți?"* (Câțiva dintre cei bătrâni știau). Am continuat *"Știți cine a fost Petru și Pavel? Și cum ați ajuns să aveți acest nume?"* Nimeni nu știa. Am început să le vorbesc despre cei doi apostoli. Unul dintre soldații mai bătrâni m-a întrerupt spunând: *"Dumneata n-ai venit să cumperi ceas. Ai venit să ne vorbești despre credință. Stai jos și vorbește! Dar fii atent! Noi știm de cine trebuie să ne ferim. Cei din jur sunt oameni buni. Când am să pun mâna pe genunchiul dumitale să ne vorbești numai despre ceasuri! Când iau mâna poți să continui mesajul. O mulțime de oameni erau în jurul meu și le-am vorbit despre Petru, despre Pavel și despre Isus pentru care aceștia și-au dat viața.*

Din când în când se apropia cineva în care ei nu aveau încredere. Soldatul își puna mâna pe genunchiul meu și discuția se îndrepta spre ceasuri.

Când și ultimul suspect a plecat, am terminat predica. Vizita s-a repetat de multe ori cu sprijinul soldaților sovietici creștini. Mulți din ei l-au primit pe Cristos. Mii de Evanghelii au fost distribuite în secret.

Dar și mulți dintre frații și surorile noastre au fost prinși și bătuți rău pentru aceasta, însă ei n-au trădat organizația.

În cursul acestei activități, am avut bucuria de-a întâlni frați din Biserica Subterană rusă și de-a afla despre experiențele lor. În primul rând, am văzut în ei calitatea de mari sfinți. Au trecut prin atâția ani de îndoctrinare comunistă! Unii dintre ei fuseseră în universități comuniste, dar așa după cum peștii trăiesc în ape sărate dar își păstrează carnea dulce, ei au trecut prin acele școli, dar și-au păstrat sufletele nepătate și curate în Cristos. Ce suflete frumoase aveau acești creștini ruși! Ei spuneau: *"Știm că secera și ciocanul pe șepcile noastre sunt stema anticristului"*. Spuneau aceasta cu mare tristețe.

Aș putea spune că ei posedau toate virtuțile creștine, cu excepția bucuriei. Pe aceasta n-o aveau decât la convertire. Apoi dispărea. Mă mira mult acest fapt. Odată am întrebat un baptist: *"Cum se face că nu cunoști bucuria?"* Mi-a răspuns: *"Cum aș putea să fiu bucuros, când trebuie să ascund de pastorul bisericii mele că-mi iau credința în serios, că duc o viață de rugăciune, că încerc să câștig suflete? Pastorul este informator al Poliției secrete. Suntem urmăriți, iar conducătorii turmelor sunt înșelători. Există adânc în inima noastră bucuria mântuirii, dar această strălucire a bucuriei - exterioară -pe care o aveți voi, noi nu o putem avea."*

Creștinismul a devenit dramatic la noi Când voi, creștinii liberi, câștigați un suflet pentru Cristos, câștigați un membru al unei biserici vii, liniștite. Dar atunci când noi câștigăm un om, știm că el poate ajunge în închisoare, că-i pot rămâne copiii orfani. Bucuria de-a fi adus pe cineva la Cristos este umbrită de sentimentul că există totdeauna un preț mare care trebuie plătit."

Întâlnisem un nou tip de creștin. Cel al Bisericii Subterane. În biserica aceasta am avut multe surprize. Așa cum sunt mulți care se consideră creștini, dar în realitate nu sunt, am găsit printre ruși mulți care se cred atei, dar, de fapt, nu sunt.

Avusesem în fața mea un cuplu rus - ambii soți erau sculptori. Când le-am vorbit de Dumnezeu, au răspuns: *"Nu, Dumnezeu nu există. Suntem "bezbojniki" - atei. Dar o să vă relatăm ceva foarte interesant, ce ni s-a întâmplat nouă. Odată lucram amândoi la o statuie a lui Stalin. În timp ce lucram, soția m-a întrebat: «Bărbate, ce zici despre degetul mare? Dacă n-am opune degetul mare celorlalte degete, dacă degetele mâinii ar fi ca cele ale picioarelor, n-am putea ține o unealtă, un ciocan, o carte, o bucată de pâine. Viața omenească ar fi imposibilă fără acest deget mare. Acum: Cine a creat degetele? Toți am învățat la marxism și știm că cerul și pământul există de la sine. Nu-s create de Dumnezeu. Deci, dacă Dumnezeu n-a creat cerul și pământul, dar a creat numai degetele, este demn de laudă pentru acest lucru mic. Îl prețuim pe Edison, Bell și Stephenson, care au inventat iluminatul electric, telefonul, calea ferată și altele. Dar de ce nu-L prețuim pe cel ce a creat degetele? Dacă Edison n-avea degete nu mai inventa nimic. Drept este să-L slujim pe Dumnezeu care a creat degetele!»"*

Soțul a devenit furios, așa cum se întâmplă adesea cu bărbații, când nevestele le spun lucruri înțelepte. *"Nu mai vorbi prostii! Ai învățat, doar, că*

nu există Dumnezeu și nu știi dacă această casă nu este supravegheată, și-o să dăm de necaz. Vără-ți în cap «odată pentru totdeauna» că nu există Dumnezeu. În ceruri nu este nimeni."

Ea a răspuns: "Asta este o minune și mai mare. Dacă în cer ar fi un Dumnezeu Atotputernic, în care strămoșii noștri credeau în prostia lor, ar fi foarte natural să avem degete. Un Dumnezeu Atotputernic poate face orice, deci poate face și un deget. Dar, dacă acolo sus nu e nimeni, atunci eu însămi sunt hotărâtă să slujesc pe acest nimeni care mi-a dăruit degete".

Așa au ajuns cei doi soți adoratorii lui "Nimeni". Credința lor în "Nimeni" a crescut cu timpul, ajungând să fie convinși că "Acesta" a creat nu numai degete, ci și stelele, florile și tot ce este frumos în lume.

Era exact ca în Atena primelor timpuri, când apostolul Pavel i-a întâlnit pe închinătorii "Dumnezeului necunoscut".

Acest cuplu a fost nespus de fericit să afle despre Dumnezeul real care este Creator și Iubire. Ei credeau în Dumnezeu, fără să fie conștienți de acest lucru. Am avut prilejul de a-i duce un pas înainte spre mântuire și răscumpărare.

Odată am întâlnit o doamnă ofițer, pe stradă.

M-am apropiat cerându-mi scuze:

— Știu că este nepolitic să acostezi o doamnă necunoscută pe stradă, dar eu sunt pastor și am a vă spune ceva important. Doresc să vă vorbesc despre Cristos.

M-a întrebat:

— Dumneavoastră Îl iubiți pe Cristos?

— Desigur, din toată inima!

M-a îmbrățișat și m-a sărutat iarăși și iarăși.

Era o situație foarte stânjenitoare pentru un pastor, așa că am sărutat-o și eu, sperând că lumea o să creadă că suntem rude. Ea a spus:

— Și eu Îl iubesc pe Cristos!

Am luat-o la noi acasă. Am descoperit cu uimire că nu știa despre Cristos nimic cu excepția numelui. Și totuși Îl iubea. Nu știa că este Mântuitorul nostru, nici ce înseamnă mântuire.

Nu știa unde trăise, unde și cum murise. Nu-I cunoștea învățăturile, viața, lucrările. Ea era pentru mine o curiozitate psihologică. Cum poți iubi pe

cineva căruia nu-I cunoști decât numele?

Am întrebat-o și mi-a explicat:

"Când eram copil am învățat să citesc după imagini: pentru «a» - priveam o imagine în care era un ac, pentru «b» - una în care era un ban, pentru «c» - una în care era un cal și așa mai departe. În liceu am învățat că datoria mea sfântă este să-mi apăr patria comunistă. Mi s-a predat morala comunistă. Dar nu știam cum arată o «datorie sfântă» și nici «morală». Aveam nevoie de niște imagini pentru ele. Or, știam că bunicii noștri aveau imagini despre toate lucrurile frumoase, de preț și autentice din viață. Bunica se închina mereu în fața unei imagini, spunând că era a cuiva, numit Cristos, care a fost un sfânt. Și-am iubit acest Nume. Numele devenise atât de real pentru mine! Numai pronunțându-L îmi producea bucurie. Privind la imaginea aceasta, știam ce înseamnă cuvântul «sfânt»".

Ascultând-o, mi-am amintit că în Filipeni scrie că numai în Numele Său orice genunchi trebuie să se plece.

Poate că pentru o vreme Anticrist va fi în stare să îndepărteze din lume cunoașterea lui Dumnezeu. Dar chiar numai Numele lui Cristos va fi destul să ne ducă la lumină.

Plină de bucurie a descoperit în casa mea pe Cristos, pe al cărui Nume Îl iubea, și-acum El viețuiește în inima ei ca Persoană.

Fiecare scenă trăită cu rușii a fost plină de poezie și adânci înțelesuri.

O soră, care răspândea Evanghelia într-o gară, i-a dat adresa mea unui locotenent rus.

Într-o seară, acesta a venit la mine. Era înalt, chipeș. L-am întrebat:

— *Cu ce vă pot ajuta?*

Mi-a răspuns:

— *Am venit să capăt Lumină!*

Am început prin a-i citi părțile esențiale din Scriptură. Și-a așezat mâna sa peste a mea și a zis:

— *Vă rog din inimă, nu încercați să mă duceți în eroare. Aparțin unui popor ținut în întuneric. Spuneți-mi, vă rog, este acesta într-adevăr Cuvântul lui Dumnezeu?*

L-am asigurat că acesta este. A ascultat patru ore și L-a acceptat pe Cristos.

Rușii nu sunt niciodată superficiali și șovăielnici în materie de religie. Dacă

luptă împotriva religiei sau dacă sunt pentru ea și L-au descoperit pe Cristos ei își pun tot sufletul în acțiune.

De aceea în Rusia orice creștin este un misionar, un câștigător de suflete. Așa se explică de ce nici o țară din lume nu este atât de fertilă pentru lucrarea evanghelică. Rușii sunt unul din popoarele cele mai religioase ale lumii. *Cursul lumii poate fi schimbat dacă le dăm Cuvântul, în mod intensiv.*

Este de subliniat că această țară, Rusia, și popoarele ei sunt cele mai însetate de Cuvântul Domnului; cu toate acestea, lumea creștină din Vest parcă i-a uitat.

Într-un tren, un ofițer rus ședea în fața mea. Îi vorbisem despre Cristos doar câteva minute, când a izbucnit cu o droaie de argumente ateiste. Marx, Stalin, Voltaire, Darwin și alte nume citate, ca fiind împotriva Bibliei, se revărsau din gura lui. Nu mi-a dat răgazul măcar să-l contrazic.

A vorbit o oră, ca să mă convingă că nu există Dumnezeu. Când a sfârșit, l-am întrebat:

— *Dacă nu există Dumnezeu, la cine vă rugați în caz de nenorocire?*

A răspuns ca un hoț surprins asupra faptului:

— *De unde știți că mă rog?*

Nu l-am lăsat să-mi scape.

— *Eu am pus primul întrebarea! Am întrebat de ce vă rugați. Vă rog răspundeți!*

A înclinat capul și a recunoscut:

— *Pe front, când fuseserăm încercuiți de germani, toți ne-am rugat. Nu știam cum. Așa că spuneam: "Doamne și duhul mamei".*

Asta este cu siguranță o rugăciune foarte bună, în ochii Celui ce privește în inimă.

Slujirea noastră pentru ruși a dat multe roade. Mi-l amintesc pe Piotr. Nimeni nu știe în care din închisorile ruse a murit. Era atât de tânăr! Poate avea douăzeci de ani. Venise în România cu armata rusă. A fost convertit în cursul unei adunări subterane și mi-a cerut să-l botez.

După botez, l-am întrebat care din versetele Bibliei l-a impresionat cel mai mult și l-a determinat să vină la Cristos. A spus că a ascultat cu mare atenție, când în cursul unei adunări secrete am citit din Luca 24, întâmplarea întâlnirii lui Isus cu cei doi ucenici care mergeau spre Emaus.

Când s-au apropiat de sat, "El S-a făcut că vrea să meargă mai departe" (Luca 24: 28). Piotr a continuat: "M-am mirat de ce a spus Isus aceasta. Desigur dorea să stea cu ucenicii Săi Atunci de ce să le spună că vrea să meargă mai departe?"

Explicația mea a fost că Isus este politicoș. El a vrut să Se asigure că era dorit. Când a văzut că era binevenit, a intrat bucuros în casă cu cei doi.

"Comuniștii sunt nepoliticoși. Ei intră cu violență în casele și în inimile noastre. Ei ne obligă să-i ascultăm de dimineța până seara. O fac cu ajutorul școlilor, radioului, ziarelor, filmelor, întrunirilor ateiste. Ești obligat să ascuți tot timpul propaganda lor ateistă, fie că-ți place, fie că nu.

Isus ne respectă libertatea. El bate la ușa noastră cu delicatețe. Isus m-a câștigat prin politețea Lui"

a adăugat Piotr. Acest contrast puternic între comunism și Cristos l-a convins.

Nu a fost singurul rus impresionat de această trăsătură de caracter a lui Isus. (Eu, un pastor, nu mă gândisem niciodată la acest aspect.)

După convertire, Piotr și-a riscat mereu libertatea și viața, trecând Biblii, literatura creștină și ajutoare pentru Biserica Subterană, din România în Rusia. În cele din urmă a fost prins.

Știu că în 1959 era încă în temniță. Oare a murit? Este în ceruri sau își continuă lupta cea dreaptă pe pământ? Nu știu. Numai Dumnezeu știe unde se află el acum.

Ca el au fost și alții, nu numai acei convertiți.

Nu trebuie niciodată să ne oprim când am câștigat un suflet pentru Cristos, fiindcă prin aceasta am făcut numai o jumătate din lucrare. Orice om câștigat trebuie să devină la rândul lui un câștigător de suflete. Rușii nu au fost numai convertiți, ci au devenit și misionarii Bisericii Subterane de la ei din țară. Ei au fost neobosiți și bravi, spunând întotdeauna că făceau prea puțin pentru Cristos care a murit pentru ei.

Slujirea noastră pentru o națiune robită

A doua latură a activității noastre a fost răspândirea Evangheliei în propria noastră națiune.

Foarte curând comuniștii și-au aruncat măștile. La început făcuseră uz de seducție pentru a câștiga biserica de partea lor, pentru ca după aceea să înceapă teroarea. Mulțimi de oameni au fost arestați. La fel de dramatică a devenit, pentru noi, ca și pentru ruși, câștigarea unui suflet pentru Cristos.

Mai târziu, am ajuns și eu la închisoare cu unii din cei pe care-i câștigasem

pentru Cristos.

Mă aflu în aceeași celulă cu unul din ei care lăsase în urmă o familie cu mulți copii, în lipsuri mari, în timp ce el stătea în închisoare pentru credința în Cristos. Se putea întâmpla să nu-și mai vadă vreodată soția și copiii. L-am întrebat:

—*Ai vreun resentiment împotriva mea pentru că te-am adus la Cristos și din cauza aceasta familia este acum în necaz?*

A răspuns:

—*Nu am cuvinte să-mi aduc mulțumirea pentru că m-ați adus la minunatul nostru Mântuitor. Nu aș fi vrut niciodată să fie altfel.*

Predicarea lui Cristos în asemenea condiții nu era ușoară. Am reușit să tipărim mai multe broșuri creștine, trecându-le prin severa cenzură comunistă. Am prezentat cenzorului o revistă ce avea pe prima pagină fotografia lui Marx, fondatorul comunismului. Titlul articolului era: *"Religia este opiumul poporului"*. Am folosit și alte titluri similare. El le considera publicații comuniste și pune ștampila de aprobare. În aceste reviste, după primele pagini, în care se aflau citate din Marx și Lenin, care plăceau cenzorului, urma mesajul nostru despre Isus.

Lucrarea noastră subterană era numai parțial subterană. Ca și aisbergurile, avea și o porțiune la vedere. Era latura deschisă acțiunii. Ne duceam la demonstrațiile comuniste și distribuim broșuri. Văzând fotografia lui Marx pe copertă, comuniștii se întreceau să obțină una. Când descopereau ei - după zece pagini - despre ce este vorba, noi eram demult departe de acel loc.

Condițiile erau grele. Poporul era asuprit.

Comuniștii luau de la fiecare tot ce puteau. De la țărani au luat pământul și animalele. De la frizeri și croitori au luat prăvăliile. Nu au fost expropriați numai proprietarii, ci sufereau și săracii.

Mulți erau în închisoare și lipsurile erau mari.

Oamenii se întrebau: *"Cum îngăduie Dumnezeu iubirii, triumful răului?"* Nici pentru apostoli nu va fi fost ușor să predice pe Cristos, în Vinerea Mare, când El se afla pe cruce și rostea: *"Dumnezeul Meu, Dumnezeul Meu, pentru ce M-ai părăsit?"* (Matei 27:46).

Dar faptul, că acest lucru s-a făcut totuși, dovedește că era pentru Dumnezeu și nu pentru noi.

Credința creștină are un răspuns la asemenea întrebări.

Isus ne-a vorbit despre săracul Lazăr, împovărat, așa cum am fost și noi,

muribund, înfometat, înconjurat de câinii care-i lingeau rănilor; dar la sfârșit, îngerii l-au dus în sânul lui Avraam.

Cum a fost lucrarea ascunsă?

Ne adunam în case particulare, în păduri, în subsoluri, pe unde puteam. Acolo pregăteam activitățile ce trebuiau desfășurate pe față.

Sub comuniști, am conceput planul de-a ține predici pe stradă, lucru care a mers bine între anii 1945-1946. Prin ele ajungeam la unii oameni, la care n-am fi ajuns altfel. Soția mea era foarte activă pe acest plan. Câțiva creștini se adunau liniștiți la un colț de stradă și începeau să cânte. Atrăși de frumusețea corului, oamenii îi înconjurau și atunci soția mea le transmitea mesajul. Locul era părăsit apoi în grabă, înainte de sosirea Poliției.

Într-o după amiază, când eram ocupat în altă parte, soția mea a vorbit în fața a mii de lucrători, lângă porțile uzinei Malaxa, din București. A doua zi mulți muncitori au fost împușcați din pricină că se revoltaseră împotriva nedreptăților comuniste. Iată cum, unii din ei au auzit la timp mesajul, înainte de a-și fi dat sfârșitul.

Biserica era prigonită, dar ca și Ioan Botezătorul am vorbit pe față oamenilor și conducătorilor, despre Cristos.

Altădată, doi creștini și-au croit drum spre treptele unei instituții guvernamentale, pentru a ajunge la primul ministru Gheorghe Gheorghiu-Dej, prim secretar al PMR. În puținele momente pe care le-au avut la dispoziție, ei i-au mărturisit despre Cristos, îndemnându-l să se lepede de păcatele sale și de persecuții. Drept urmare el i-a aruncat la închisoare pentru asemenea îndrăzneală.

Mulți ani mai târziu când același prim secretar, Gheorghiu-Dej, era foarte bolnav, sămânța Evangheliei, sădită de cei care-au avut atâta de suferit de pe urma acțiunii lor, a dat roade. În ceasuri de grea încercare, demnitarul și-a amintit cuvintele ce-i fuseseră adresate. Acele cuvinte erau așa cum spune Biblia: "*vii, lucrătoare și mai tăioase decât o sabie cu două tăișuri*" (Evrei 4:12).

Ele au străpuns inima lui împietrită. Și-a mărturisit păcatele, l-a acceptat pe Mântuitorul. Puțin după aceea a murit și s-a dus la Mântuitorul său regăsit.

Biserica prigonită a lucrat nu numai prin adunări ascunse și activități clandestine, ci și pe față, proclamând deschis Evanghelia oamenilor de pe stradă și conducătorilor comuniști. Trebuia însă plătit prețul, noi credincioșii eram pregătiți să-l plătim.

Poliția secretă a persecutat foarte mult activitatea subterană, pentru că a recunoscut în ea singura rezistență eficientă rămasă. Și încă rezistența

spirituală care, dacă rămânea neînăbușită, putea submina puterea lor ateistă. Ei au simțit degrabă, cum numai diavolii pot s-o facă, amenințarea imediată. Știau că, dacă cineva crede în Cristos, nu-și va pierde niciodată mințile, nu se va supune lor. Ei au luptat cu hotărâre.

Dar biserica persecutată avea simpatizanți sau membri chiar în sânul Guvernului și în Poliția secretă.

În fosta Uniune Sovietică, nu numai Poliția secretă a infiltrat Biserica, dar și Biserica Subterană a infiltrat Poliția. În mică măsură am urmat pilda ei.

Câțiva creștini au intrat în Securitate, au îmbrăcat uniforma cea mai disprețuită și urâtă din țară, ca să poată informa pe cei care lucrau subteran despre activitățile Poliției secrete. Au făcut aceasta ascunzându-și credința. Nu e lucru ușor să fii disprețuit de familie și prieteni, pentru că porți uniforma comunistă și să nu le poți spune care este adevărata ta misiune. Și totuși ei au acceptat din marea dragoste pentru Cristos.

Când am fost răpit de pe stradă și ținut închis pentru mulți ani într-un loc secret, un doctor creștin a devenit membru al Poliției secrete, numai pentru a avea acces în celula deținuților, sperând astfel că va da de urma mea. Toți prietenii i-au întors spatele, socotind că a devenit comunist. A circula îmbrăcat în uniforma călăilor este un sacrificiu mai mare, decât a purta costumul deținuților.

Folosind poziția pe care-o aveau în Securitate, acești membri ai Bisericii Subterane ne-au prevenit adesea și ne-au fost de mare ajutor.

Biserica are și azi [2] oameni în Securitate care-i previn și-i protejează pe creștini. Unii fac parte din cercurile comuniste înalte, păstrându-și credința în Cristos și ajutându-ne. Vor putea, cândva în ceruri, să-L slăvească liber pe Cristos, pe care-L slujesc aici în secret.

[2] Până în decembrie, 1989; aici și peste tot unde este folosit prezentul formelor verbale, pentru unele realități apuse, din fericire (n. edit.)

Cu toate acestea, mulți frați au fost descoperiți și închiși. Avem și noi specimene ca "Iuda", care raportează Securității despre noi. Prin bătaie, înșelătorii, amenințări și șantaj, comuniștii au încercat să găsească slujitori și clerici care să-i informeze despre frați.

Capitolul 2

Suprema dragoste

Am lucrat atât oficial cât și în ascuns, până la 29 februarie 1948. Era duminică - o duminică frumoasă. Și, în acea zi, în drum spre biserică, am fost răpit de pe stradă de Securitate.

De multe ori m-am întrebat ce înseamnă "răpirea oamenilor" de atâtea ori menționată în Biblie.

Comunismul m-a lămurit.

Mulți au fost răpiți în același fel. Un automobil al Securității s-a oprit în fața mea. Patru indivizi au sărit din ea și m-au împins înăuntru.

Am dispărut pentru mulți ani. Mai mult de opt ani nimeni n-a știut dacă-s viu sau mort. Soția mea a primit vizita unor agenți ai Securității, care s-au dat drept foști colegi de detenție ai mei.

Ei i-au spus c-au asistat la înmormântarea mea.

I-au zdrobit inima.

Mulți membri ai bisericilor din toate confesiunile au fost închiși în acel timp, nu doar clerici, ci și țărani, muncitori, studenți, intelectuali, fete și băieți tineri care-și mărturisiseră credința. Închisorile gemeau în România, ca și-n alte țări comuniste.

Iar a fi în temniță înseamnă adesea să fii și torturat. Chinurile erau uneori groaznice. Prefer să nu vorbesc prea mult despre acele lucruri. Dacă le-aș scrie, cititorii n-ar mai putea dormi.

Forța credinței în fața cruzimii extreme

Comuniștii voiau să determine pe un preot să-și trădeze frații, dar el a rezistat cu tărie. În cele din urmă l-au adus pe fiul lui, un băiat de 14 ani, au început să-l bată în fața tatălui, declarând că vor continua bătaia, până ce le va spune ceea ce doreau să afle. Preotul a suportat eroic o vreme. Când n-a mai putut, i-a strigat fiului său: *"Alexandre, trebuie să le spun ce-mi cer! Nu mai pot răbda să văd cum te bat!"* Fiul a răspuns: *"Tată, nu-mi face rușinea de-a avea drept părinte un trădător. Dacă mă vor ucide, voi muri având pe buze cuvintele: «Isus și patria mea.»"* El a lăudat pe Dumnezeu până la capăt.

Sărmanul nostru frate n-a mai fost niciodată același după întâmplarea petrecută...

Ce le-au făcut comuniștii creștinilor întrece orice închipuire.

I-am văzut pe comuniști torturând, în timp ce fețele lor străluceau de-o imensă bucurie. Unul striga în timp ce-i chinuia pe creștini: "Noi suntem diavolul".

N-am avut de-a face cu carnea și sângele, ci cu puterile întunericului. Forța răului este o forță spirituală care nu poate fi contracarată decât de o altă putere spirituală - Duhul Sfânt.

L-am întrebat pe unul din călăi: *"Nu există în inima voastră nici un pic de milă?"* El a răspuns cu un citat din Lenin: *"Nu se poate face omletă fără să spargi coaja ouălor"* sau *"Nu poți tăia lemne fără să sară așchii"*. Le-am răspuns: *"Am cunoștință de aceste texte din Lenin, dar există o diferență. Lemnul nu simte nimic când este tăiat, însă aici sunt oameni vii. Orice bătaie produce suferință și mamele noastre plâng"*. Era zadarnic.

Erau materialişti. Pentru ei nu exista decât materia și omul era asemănat cu oul sau cu lemnul.

Este greu de imaginat ferocitatea ateismului.

Atunci când omul nu crede în răsplata pentru cel bun și pedepsirea celui rău nu mai are nici o rațiune de-a fi uman. Nu mai este nici o stavilă pentru răutatea care zace în om. Călăii comuniști afirmau adesea: *"Nu există Dumnezeu, nu există viață de apoi, nu există pedeapsă pentru cei răi. Putem face ce vrem!"* L-am auzit pe unul dintre ei zicând: *"Mulțumesc lui Dumnezeu, în care nu cred, c-am ajuns să trăiesc într-o perioadă în care pot să descătușez tot răul din inima mea"*. Și se purta într-adevăr cu o brutalitate de necrezut.

Îmi pare tare rău când un om este mâncat de un crocodil, dar nu-i pot reproșa nimic reptilei.

Nu este o făptură morală. Tot așa, nu fac reproșuri comuniștilor, fiindcă doctrina lor a distrus în ei orice simț moral. Ei se mândresc pentru faptul că nu există milă în sufletul lor.

Am învățat ceva de la ei. Așa cum n-au lăsat nici cel mai mic loc pentru Isus în inima lor, am decis că nici eu nu voi îngădui nici cel mai mic loc pentru Satan în inima mea.

În închisoarea Pitești, un preot, adus în pragul nebuniei, prin torturi, a fost forțat să consacreze urină și fecale și să dea, în acest mod, o satanică parodie a împărtășaniei. L-am întrebat mai târziu pe preot, de ce n-a preferat moartea în locul participării la o asemenea neleguire. Mi-a răspuns: *"Te rog nu mă judeca! Am suferit mai mult decât Cristos"*. Toate descrierile biblice ale

Iadului, toate chinurile înfățișate în Infernul lui Dante sunt nimic pe lângă torturile din închisorile comuniste.

Aceasta este doar o mică parte din ce s-a întâmplat într-o duminică și în multe alte duminici în temnița de la Pitești. Alte lucruri pur și simplu nu pot fi relatate. Sunt îngrozitoare și prea obscene pentru a fi așternute pe hârtie.

Acestea sunt evenimentele prin care au trecut frații noștri.

Unul dintre adevărații eroi ai credinței a fost pastorul Milan Haimovici, de origine evreiască.

Închisorile erau supraaglomerate și paznicii nu ne cunoșteau pe nume. Ei îi strigau, după o listă venită din cancelarie, pe cei care fuseseră condamnați la 25 lovituri cu vâna de bou, pentru că încălcaseră vreo regulă a închisorii. De multe ori pastorul Milan s-a dus să fie bătut în locul altuia. A câștigat astfel respectul deținuților nu numai pentru sine, ci și pentru creștinii pe care-i reprezenta.

Dacă aș continua cu toate ororile comuniste și cu toate sacrificiile de sine ale creștinilor, nu aș sfârși niciodată.

În Basarabia, Poliția comunistă a descoperit că o fată logodită distribuia Evangheliile în secret și că-i învață pe copii despre Cristos. Au hotărât s-o aresteze. Dar pentru a face arestarea chiar mai agonizantă au amânat arestarea ei cu câteva săptămâni, adică până în ziua nunții apropiate.

Fata era îmbrăcată mireasă; cea mai frumoasă zi din viața unei fete. Deodată s-a deschis ușa și a năvălit Poliția secretă. Când i-a văzut, mireasa și-a întins spre ei mâinile, pentru a fi încătușate. S-a uitat spre iubitul ei, a sărutat lanțurile și a spus: *"Mulțumesc Mirelui ceresc pentru această bijuterie pe care mi-a oferit-o de ziua nunții mele. Îi mulțumesc că m-a socotit vrednică să sufăr pentru El"*. A fost târâtă afară, în timp ce mirele și nuntașii creștini plângeau. Știau ce se întâmplă cu fetele tinere în mâinile paznicilor comuniști.

A fost eliberată după cinci ani, o femeie zdrobită, distrusă, arătând cu 20 de ani mai în vârstă. Mirele ei a așteptat-o. Există și asemenea creștini.

Există o singură metodă de-a rezista acestor spălări ale creierului. Aceasta e **"spălarea inimii"**. Dacă inima e curățată prin iubirea lui Isus Cristos, poți rezista tuturor chinurilor. Ce nu ar face o mireasă iubitoare pentru mirele ei? Ce nu ar face o mamă pentru copilul ei drag? Dacă-L iubești pe Cristos, cum L-a iubit Maria, care L-a avut pe Cristos copil în brațele ei, dacă-L iubești pe Cristos cum mireasa își iubește mirele, poți rezista la multe.

Dumnezeu nu ne va judeca după cât am îndurat, ci după cât de mult am iubit. Sunt martor pentru creștinii închiși din Rusia, România și alte țări, că știu într-adevăr să-L iubească pe Dumnezeu și pe oameni.

Este mai bine să nu fie descrise în amănunt torturile aplicate în aceste țări. Ajunge să știți că atunci când doctorii din Oslo mi-au văzut cicatricile de pe trup, urmare a celor îndurate prin închisori, au spus că este un adevărat miracol faptul de-a mai fi în viață.

Conform științei medicale trebuia să fiu mort demult. Dumnezeu este Dumnezeu minunilor.

Cred că El a înfăptuit acest miracol, ca să-mi puteți auzi vocea, care strigă după ajutor, în favoarea celor din spatele *Cortinei de Fier*. El a îngăduit să scape cu viață pe unul, ca să spună cu glasul tare, mesajul despre credincioșii aflați în suferință.

Scurt răgaz de libertate - apoi din nou arestarea

A venit anul 1956. Stătusem în închisoare opt ani și jumătate. Pierdusem în greutate, m-am ales cu cicatrici urâte, am fost lovit și bătut cu brutalitate, batjocorit, înfometat, ținut sub presiune psihică, chestionat până peste poate, amenințat, izolat. Nimic din toate acestea n-au dus la rezultatul pe care-l așteptau comuniștii. Descurajați, în cele din urmă m-au eliberat, mai ales că primeau încă proteste din străinătate cu privire la deținerea mea.

Am fost lăsat să-mi ocup vechea funcție pentru scurtă vreme. După foarte puține predici am fost chemat și mi-au pus în vedere că nu mai am voie să predic niciodată și nici să mai am vreo activitate religioasă în viitor.

Autoritățile au crezut probabil că-mi va fi frică să-i mai înfrunt și să mă întorc la activitatea făcută pe ascuns. Aici s-au înșelat. M-am reîntors la activitatea mea anterioară. Familia mă sprijinea. Intram și ieșeam ca o stafie în casele celor în care puteam să mă încred. De data aceasta, simplul fapt că-mi continuam activitatea pastorală arăta falsitatea punctului de vedere ateist și încuraja suflete nedecise să fie curajoase și să se încreadă în Domnul.

Credincioșii răspândeau Cuvântul sub ochii comuniștilor orbiți de providență. În fond, dacă un om poate fi atât de orb, încât să nu recunoască mâna lui Dumnezeu în lucrare, este foarte posibil să nu-l vadă nici pe evanghelist.

În cele din urmă, interesul Poliției pentru activitatea și mișcările mele a dat roade. Am fost descoperit și închis din nou. Pentru un motiv oarecare, de această dată nu mi-au arestat și soția; poate din cauza publicității ce mi se făcuse. Avusesem peste opt ani de închisoare și trei ani de libertate relativă. Acum am fost închis pentru încă cinci ani și jumătate.

Al doilea stagiul de închisoare a fost în multe privințe mai rău decât primul. Știam bine la ce să mă aștept. Condiția mea fizică s-a înrăutățit imediat. Dar am continuat lucrarea Bisericii Subterane în închisorile comuniste

subterane. Jilava este adânc sub pământ, la fel este și închisoarea Ministerului Afacerilor Interne.

Am căzut la învoială: noi predicam și ei ne băteau

Era strict interzis să predici celorlalți deținuți. De la sine înțeles, cine era prins predicând primea o bătaie serioasă. Unii dintre noi s-au decis să plătească prețul pentru privilegiul de a predica, așa că am acceptat condițiile. Era o învoială: noi predicam, ei ne băteau. Ei erau fericiți să ne bată, noi eram fericiți să predicăm, așa că toată lumea era mulțumită.

Scena ce urmează s-a repetat, nici nu știu de câte ori. În timp ce un frate predica altor deținuți, un gardian intra brusc, și, surprinzându-l în mijlocul predicii, îl târau pe coridor spre "camera de bătaie". După un timp, care părea nesfârșit, îl aduceau și-l azvârleau pe podea, plin de sânge și de vânătăi. Acesta își ridica încet trupul bătut, își aranja cu greutate îmbrăcămintea și spunea: *"Acum fraților, unde rămăsesem, când am fost întrerupți?"*

Și continua mesajul Evangheliei!

Frumoase lucruri am văzut!

Predicatorii erau oameni simpli, inspirați de Duhul Sfânt, și predicau adesea foarte frumos. Toată inima le era în Cuvânt, dar predicarea, în asemenea condiții, era și o acțiune foarte precaută. Apoi veneau gardienii, îl luau pe predicator și-l băteau.

În închisoarea Gherla, un deținut pe nume Fluieraș a fost bătut până la moarte. Torturarea a durat câteva săptămâni. Era bătut încet. O lovitură cu o vână de bou peste picior, apoi era lăsat.

După câteva minute altă lovitură și tot așa. Era bătut peste testicole. Apoi un doctor îi făcea o injecție, i se dădea mâncare bună ca să-și recapete forțele și era din nou luat la bătaie, în același ritm lent... până ce a murit. Cel ce conducea această tortură făcuse parte din Comitetul Central al Partidului Comunist, și se numea Reck.

Într-un anumit moment, în cursul acestui gen de tortură, Reck spuse condamnatului ceva, ce le plăcea comuniștilor să repete mereu: *"Vezi, eu sunt Dumnezeu. Am putere de viață și de moarte asupra ta. Nu Cel din ceruri poate hotărî dacă să mai trăiești ori nu. Totul depinde de mine. Dacă vreau, ai să trăiești; dacă nu vreau ai să mori. Eu sunt Dumnezeu".* Așa își bătea el joc de Fluieraș.

Fluieraș i-a răspuns lui Reck, în această situație îngrozitoare, într-un mod foarte interesant pe care l-am aflat chiar de la Reck:

"Nici nu știi ce lucru profund ai afirmat. Ești într-adevăr un zeu. Orice omidă

este în realitate un fluture, dacă se dezvoltă în direcția normală.

Nu ai fost creat să fii un călău, să ucizi oameni. Ai fost creat să devii o ființă după chipul lui Dumnezeu. Isus a spus evreilor din timpul Său: «Sunteți dumnezei». În inima ta se află viața dată de Dumnezeu. Mulți care au fost ca tine, mulți persecutori, de pildă apostolul Pavel, au descoperit la un moment dat că este rușinos pentru un om să comită atrocități, și că pot face lucruri mai bune. Așa au ajuns părtași la natura divină. Crede-mă, domnule Reck, chemarea dumitale adevărată este să fii asemănător lui Dumnezeu, și nu un călău.»

În acel moment, Reck n-a dat atenție cuvintelor victimei sale, așa cum nici Saul din Tars nu a ascultat frumoasa mărturie a lui Ștefan, omorât în prezența sa. Dar cuvintele au lucrat în inima lui, și Reck a înțeles mai târziu adevărata sa chemare.

O mare lecție se desprinde din toate bătăile, torturile și schilodirile comuniștilor: *spiritul este stăpân peste trup*. Adesea, când eram chinuți, simțeam durerile, dar ne păreau ca ceva îndepărtat, duhul era unit cu Dumnezeu și neatins de cele ce se întâmplau trupului. Atunci când ni s-a dat doar o bucată de pâine pe săptămână și o supă neagră în fiecare zi, am decis că vom împărți cu credință chiar și acestea. Dădeam și din aceasta unui frate mai slăbit.

Un creștin a fost condamnat la moarte, și înainte de execuție i s-a permis să-și vadă soția. Ultimele sale cuvinte către aceasta au fost: *"Să știi că mor iubind pe cei care măucid. Ei nu știu ce fac și ultima mea dorință este ca și tu să-i iubești. Să nu porți amărăciune în inima ta, pentru că-l omoară pe iubitul tău. Ne vom întâlni în cer"*.

Aceste cuvinte au produs o puternică impresie asupra ofițerului de poliție care supraveghea convorbirea celor doi. El mi-a povestit întâmplarea mai târziu, în închisoare, unde ajunsese pentru că devenise creștin și el.

Iată o altă relatare despre un deținut foarte tânăr din închisoarea Târgu Ocna, numit Mațhevici.

Era în temniță de la vârsta de 18 ani. Din cauza torturilor era foarte bolnav de tuberculoză. Familia aflase în ce stare gravă se află și i-a trimis un pachet cu 100 fiole de streptomycină. Ofițerul politic al închisorii l-a chemat, i-a arătat pachetul și i-a spus: *"Aici sunt medicamentele care-ți pot salva viața. Dar nu ai voie să primești pachet de la familie. Personal aș vrea să te ajut. Ești tânăr. Nu aș dori să te văd murind în închisoare. Ajută-mă ca să te pot ajuta! Dă-mi informațiile cerute despre colegii tăi deținuți și acest lucru îmi va da mie o justificare față de superiori pentru a-ți da pachetul"*. Mațhevici a răspuns: *"Nu doresc să rămân în viață și să mă rușinez, privindu-mă în oglindă, pentru că în ea voi vedea chipul unui trădător. Prefer să mor!"*

Ofițerul de poliție i-a strâns mâna spunând: *"Te felicit; nu mă așteptam la alt*

răspuns din partea ta. Dar aş vrea să-ţi fac o altă propunere. Unii dintre deţinuţi au devenit informatorii noştri. Ei afirmă că sunt comunişti şi vă denunţă. Ei joacă un rol dublu. Noi n-avem încredere în el. Am dori să ştim în ce măsură sunt sinceri. Printre voi, ei sunt trădători. Ei vă fac mult rău, informându-ne despre spusele şi faptele voastre. Înţeleg că nu vrei să-ţi trădezi tovarăşii, dar informează-ne despre cei ce sunt împotriva voastră şi pachetul va fi al tău şi viaţa ta salvată". Maţhevici a răspuns prompt ca şi prima oară: "Sunt ucenicul lui Cristos, iar El ne-a învăţat să ne iubim chiar şi vrăjmaşii. Oamenii care ne trădează ne fac mult rău, dar eu nu pot răsplăti răul cu rău. Nu vă pot da informaţii nici contra lor. Mi-e milă de el. Mă rog pentru el. Nu vreau să am nici o legătură cu comuniştii". Maţhevici a murit mai târziu în aceeaşi celulă în care eram şi eu. L-am văzut dându-şi sufletul lăudându-L pe Dumnezeu. Iubirea învinge şi instinctul de conservare atât de puternic.

Dacă un om sărac este mare iubitor de muzică, el îşi va da ultimul ban ca să audă un concert. Va fi apoi fără bani, dar nu se va simţi frustrat pentru că a ascultat lucruri frumoase.

Tot aşa nici eu nu mă simt frustrat că am pierdut atâţia ani în temniţă. Am văzut lucruri frumoase. Eu am fost slab şi neînsemnat în închisoare, dar am avut prilejul să fiu acolo cu adevăraţi sfinţi, cu eroi ai credinţei, care egalau pe creştinii primelor veacuri. Ei mergeau bucuroşi la moarte pentru Cristos. Frumuseţea spirituală a acestor sfinţi şi eroi ai credinţei nu poate fi niciodată descrisă.

Lucrurile pe care le relatez acum nu sunt excepţionale, pentru că lucrurile supranaturale au devenit ceva natural pentru Biserica persecutată.

Această Biserică a revenit la prima iubire.

Înainte de-a intra în închisoare Îl iubeam foarte mult pe Cristos. Acum, după ce-am văzut-o pe "Mireasa lui Cristos", Trupul Său spiritual - în închisoare - pot afirma că iubesc Biserica tot atât cât Îl iubesc pe Cristos. I-am văzut frumuseţea şi spiritul de jertfă.

Ce s-a întâmplat cu soţia şi fiul meu

Am fost luat de lângă soţie şi n-am ştiut ce s-a întâmplat cu ea. Numai după câţiva ani am aflat că a fost şi ea închisă. Femeile creştine suferă mult mai mult în temniţe, decât bărbaţii. Fetele au fost violate de gardieni brutali. Batjocura, obscenităţile sunt oribile. Femeile erau obligate să lucreze muncă grea la Canalul Dunăre-Marea Neagră care trebuia construit şi unde erau obligate să îndeplinească aceleaşi munci grele ca şi bărbaţii. Săpau pământul iarna. Prostituatele erau supraveghetoare şi le maltratau pe credincioase.

Pentru a supravieţui, soţia mea a mâncat iarbă, ca o oaie. Au fost cazuri când deţinuţii înfomeţaţi au mâncat la acest Canal şoareci şi şerpi.

Una din distracțiile gardienilor, duminica, era să arunce femeii în Dunăre, și să le pescuiască din nou. Și soția mea a avut parte de acest tratament în Dunăre.

Fiii mei, Mihai și Sandu, au rămas să rătăcească pe străzi, când tatăl și mama le-au fost arestați. Mihai a fost foarte religios din copilărie și foarte interesat de problemele de credință. La nouă ani, când a rămas fără părinți, a trecut printr-o criză a vieții lui creștine. S-a închis în sine și și-a pus întrebări cu privire la religie. Avea probleme cu care de obicei copiii nu sunt confrunțați la această vârstă. Trebuia să se gândească cum să-și asigure existența.

Era o crimă să ajuți familiile deținuților. Două surori care-l ajutaseră au fost arestate și bătute atât de rău, încât au rămas infirme. Alice, una dintre ele, și-a riscat viața adăpostindu-i pe copiii mei în casa ei; a fost condamnată la opt ani închisoare pentru crima de-a fi ajutat familii de deținuți.

Mihai, să crezi în Isus

La vârsta de 11 ani, Mihai a început să-și câștige existența ca muncitor. Suferința l-a făcut să se îndoiască în privința credinței. După doi ani de închisoare, soția mea a avut învoirea să-l vadă.

Mihai s-a dus la închisoarea comunistă și și-a văzut mama în dosul gratiilor. Era murdară, slabă, cu mâinile bătătorite și purta uniforma urâtă a deținuților. Abia a recunoscut-o. Primele ei cuvinte au fost: "*Mihai, să crezi în Isus*". Gardienii, cuprinși de furie, au smuls-o de lângă Mihai și au scos-o afară. Copilul a plâns văzându-și mama târâtă departe. Acesta a fost momentul convertirii lui. Și-a dat seama că, dacă Cristos poate fi iubit în asemenea împrejurări, este sigur Mântuitorul.

A spus după aceea: "*Chiar dacă creștinismul n-ar avea alte argumente în favoarea sa, faptul că mama mea crede în El este suficient pentru mine*". A fost ziua când l-a acceptat deplin pe Cristos.

În școală a trebuit să lupte continuu. Era un elev bun, și, drept recompensă, i s-a dat cravata roșie de pionier, semnul elevilor comuniști. Fiul meu a spus: "*N-am să port niciodată această cravată care aparține celor ce i-au aruncat în închisoare pe părinții mei*". A fost exmatriculat din școală pentru acest refuz. După ce-a pierdut un an, a intrat în altă școală, ascunzând faptul că avea părinții arestați.

Mai târziu, a avut de făcut o temă cu un subiect împotriva Bibliei. El a scris în teza sa: "*Argumentele împotriva Bibliei sunt slabe. Este sigur că profesorul nostru n-a citit Biblia. Ea este în armonie cu știința*". A fost din nou exmatriculat. În această perioadă a pierdut doi ani de școală.

În cele din urmă, a ajuns totuși să studieze la Seminar. Aici i s-a predat

„Teologia marxistă”.

Mihai a protestat în clasă. Alți elevi i s-au alăturat. Rezultatul a fost darea afară din școală și sfârșitul studiilor lui teologice.

Sandu, celălalt fiu al meu, atunci când profesorul ținea obișnuitul curs ateist, s-a ridicat și l-a contrazis, atrăgându-i atenția asupra responsabilității pe care și-o asumă, îndrumând greșit atâția tineri. Întreaga clasă a fost de partea lui. Este nevoie doar de unul care să aibă curajul să-și ridice primul glasul. Apoi toți sunt alături de el. Pentru a putea să aibă o educație, ambii mei fii a trebuit să ascundă că erau fiii lui Wurmbrand, deținutul creștin. Dar adeseori se descoperea și urma obișnuita scenă a chemării lor la director unde li se anunța eliminarea din școală.

Famiile și copiii deținuților au suferit mult de foame în țările comuniste. A-i ajuta era o crimă.

Am să vă istorisesc suferințele unei familii pe care-o cunosc personal, suferințe care ilustrează această afirmație. Un frate a fost închis din cauza activității lui, nepermise de stat. A lăsat în urmă o soție și șase copii. Fiicele lui mai mari, în vârstă de 19 și respectiv 17 ani, nu au putut obține o slujbă. Singurul care dă un serviciu într-o țară comunistă este Statul, iar acesta nu prea dă de lucru copiilor deținuților. Nu judecați, vă rog, întâmplarea pe care o voi povesti acum în conformitate cu standardele morale obișnuite. Înregistrați numai faptele! Cele două fete ale creștinului închis - creștine și ele - s-au prostituat pentru a-și întreține mama și frații mai mici. Fratele lor, de 14 ani, a innebunit când a văzut una ca aceasta și a fost dus la ospiciu. Când după ani tatăl a revenit acasă a spus: *"Doamne, du-mă din nou la închisoare, nu pot suporta să văd așa ceva"*.

Rugăciunea i-a fost ascultată și se află din nou în închisoare pentru delictul de-a fi ținut lecții nepermise la copii. Fiicele lui nu au mai continuat a fi prostituate. Au primit slujbe, pentru că au acceptat cerințele (propunerile) Poliției secrete.

Ele au devenit informatoare. Erau astfel primite cu cinste în orice casă, ca fiice ale unui martir creștin, dar ele ascultau discuțiile și raportau totul organelor Securității. Să nu spuneți că ce făceau ele era urât și imoral - era și este desigur - *dar întrebați-vă care este și vina voastră în toate tragediile care se întâmplă, pentru că aceste familii nu sunt ajutate de voi, cei care trăiți în libertate.*

Capitolul 3

Răscumpărarea și eliberarea pentru a lucra în Vest

Am petrecut 14 ani în închisoare. În tot acest interval n-am văzut o Biblie sau orice altă carte.

Uitasem să scriu. Din cauza foamei, a dopajului și a torturilor, uitasem Sfânta Scriptură. Dar în ziua când împlinisem 14 ani de detenție, mi-a venit în minte versetul: *"Iacov a slujit pentru Rahela 14 ani, și i s-a părut puțin timp, pentru că o iubea"*.

Iar după aceea am fost eliberat în urma unei amnistii generale dată în țară, sub presiunea americană și a opiniei publice.

Mi-am revăzut soția. Mă așteptase credincioasă 14 ani.

Am reînceput viața într-o sărăcie cumplită, pentru că deținuților li se confiscau toate bunurile.

Pastorii și preoții care erau eliberați puteau sluji în biserici mici. Mie mi s-a încredințat o mică biserică în Orșova. Departamentul Cultelor m-a informat că această comunitate este alcătuită din 35 de inși și m-a prevenit că nu trebuie să aibă niciodată 36! Mi s-a spus, de asemenea, că trebuie să fiu agentul lor, că trebuie să raportez Securității despre fiecare membru și să țin tineretul la distanță. Astfel comuniștii utilizau bisericile, ca instrumente de control.

Știam că mulți vor veni să asculte dacă voi predica. Așa că nici măcar n-am încercat să încep lucrarea într-o biserică oficială. Am reînceput activitatea neautorizată, acceptând și riscurile acestei lucrări, căreia îi cunoșteam și frumusețea. În timpul cât fusesem închis, Dumnezeu săvârșise minuni: Biserica prigonită nu mai era abandonată și uitată. Creștinii americani - și alții pe lângă ei - începuseră să ne ajute și să se roage pentru noi.

Într-o după amiază, am rămas să mă odihnesc puțin, în casa unui frate, într-un oraș de provincie. M-a trezit spunându-mi: *"Au venit niște frați din străinătate"*. Erau peste hotare oameni care nu ne uitaseră și nu ne părăsiseră.

Un șir de legături creștine formaseră o filieră de ajutor pentru familiile creștinilor persecutați, aducând și literatură creștină.

Am găsit în camera alăturată șase frați care veniseră cu asemenea daruri. Au vorbit mult cu mine. Li se spusese că, la adresa la care se aflau, vor găsi pe cineva, care fusese 14 ani la închisoare și au dorit să-l cunoască. Le-am spus că eu sunt acea persoană. Mi-au spus: *"Ne-am așteptat să vedem un melancolic. Dumneavoastră sunteți plin de bucurie, deci nu semănați cu omul căutat"*.

I-am asigurat din nou că sunt persoana căutată și că bucuria mea se datora venirii lor și faptului că nu mai eram singuri și uitați.

De atunci a început să vină un ajutor stabil și regulat pentru Biserică. Prin legături secrete am obținut Biblii, cărți și ajutoare pentru familiile celor închiși. Ajutați, am putut lucra de atunci mult mai bine. Nu era numai bucuria că ne aduceau Cuvântul Domnului, dar ne simțeam și iubiți. Ei ne aduceau și mesaje de îmbărbătare.

În timpul anilor de spălare a creierului auzisem mereu: *"Nimeni nu vă mai iubește"*. Acum fi vedeam pe creștinii americani și englezi cum își riscă libertatea ca să ne arate dragostea lor. Ascultând de sfatul nostru, au dezvoltat o tehnică specifică în lucrarea secretă. Ei intrau în case înconjurată de Poliția secretă fără ca securiștii să știe că ei pătrunseseră acolo. Valoarea Bibliilor, aduse prin asemenea mijloace, nu poate fi înțeleasă de americanii și englezii care "înoată" în cărți creștine.

Eu și familia mea n-am fi supraviețuit fără ajutorul material trimis de slujitorii creștini din străinătate. Același lucru e adevărat și pentru alți pastori. Eu pot să depun mărturie de valoarea acestor curieri din lumea liberă. Pentru noi, acei oameni au fost ca îngerii trimiși de Dumnezeu.

Din cauza activității secrete pe care o desfășuram, eram în pericolul de-a fi din nou arestat. În acest timp Misiunea Norvegiană pentru Evrei și Alianța Evreilor Creștini au plătit pentru mine preț de răscumpărare 10.000 de dolari ca să pot părăsi România.

De ce am părăsit România comunistă

Nu aș fi plecat din țară, cu toate pericolele, dacă niște frați însemnați nu m-ar fi sfătuit să folosesc această ocazie și, părăsind România, să devin, în lumea liberă, "vocea" celor condamnați la tăcere. Ei doreau să vorbesc occidentalilor, despre cei din Biserica prigonită, despre suferințele și nevoile lor.

Am plecat în Apus, dar inima a rămas la ei.

Dacă nu mi-aș fi dat seama cât de important era acest mesaj pentru lumea liberă, nu aș fi părăsit patria niciodată. Dar aveam misiunea de a povesti

activitatea curajoasă a creștinilor în prigoană.

Înainte de-a părăsi țara, am fost chemat de două ori la Securitate. Mi-au spus că primiseră banii pentru mine. (România își vindea cetățenii din cauza crizei economice pe care comunismul o adusese în țară.) Mi-au mai spus: *"Du-te în Vest, și predică tot ce vrei, dar nu te atinge de noi! Nu scoate o vorbă despre noi! Îți spunem clar ce te așteaptă, dacă le povestești ce s-a întâmplat! Vom găsi un gangster ca să te lichideze pentru 1.000 de dolari sau te vom răpi"*. (Stătusem în celulă cu episcopul ortodox Vasile Leu, pe care-l răpiseră în Austria și-l aduseseră în România. Se mai întâmplaseră cazuri asemănătoare în Franța și în Italia). Și ei au adăugat: *"Sau putem să te distrugem moralicește, răspândind o poveste despre o legătură cu o fată, cu un flirt sau cu vreun păcat din tinerețe. Cei din Vest, mai ales americanii, sunt ușor de dus"*.

După ce m-au amenințat, m-au lăsat să plec.

Aveam mare încredere în *spălarea creierului* pe care mi-o aplicaseră. În Vest nu sunt mulți care să fi trecut prin ce am trecut eu, dar, puținii, care sunt, sunt tăcuți. Unii dintre ei chiar laudă regimul, după ce au fost torturați de comuniști. Securiștii erau siguri că și eu voi fi liniștit.

Am plecat cu familia în decembrie 1965. Ultimul meu drum a fost la mormântul colonelului care dăduse ordinul pentru arestarea mea și care hotărâse anii mei de tortură. I-am pus o floare pe mormânt. Era un semn că-l iubeam, că-l iertasem și că voi închina activitatea mea viitoare unui plan de a aduce celor subjugăți de păcat, dar și comuniștilor, vestea despre Isus.

Urăsc comunismul ca sistem, dar îi iubesc pe oameni. Urăsc păcatul, dar îi iubesc pe păcătoși.

Îi iubesc pe comuniști din toată inima. Comuniștii pot omorî creștini, dar nu pot ucide dragostea acestora, chiar pentru ucigașii lor. N-am nici cel mai mic resentiment față de comuniști sau de cei care ne-au torturat.

Capitolul 4

Învingând comunismul cu duhul dragostei lui Cristos

Evreii au o legendă, în care se povestește că atunci când strămoșii lor au fost salvați din Egipt, iar egiptenii s-au înecat în Marea Roșie, îngerii au cântat și ei împreună cu israeliții imnul de triumf. Iar Domnul a spus îngerilor: *"Evreu sunt oameni și se pot bucura că au scăpat. Dar de la voi aștept mai multă înțelegere.*

Egiptenii nu sunt și ei oameni? Nu trebuie să-i iubesc și pe ei? Cum se face că nu simțiți tristețea mea, pentru soarta lor tragică?"

„Pe când Iosua era lângă Ierihon, a ridicat ochii și s-a uitat. Și iată că un om stătea în picioare înaintea lui, cu sabia scoasă din teacă în mână. Iosua s-a dus spre el și i-a zis: «Ești dintre ai noștri sau dintre vrăjmașii noștri?»" (Iosua 5:13).

Dacă cel întâlnit de Iosua ar fi fost un om obișnuit, răspunsul dat de el ar fi putut fi: *"Sunt dintre ai voștri"* sau eventual *"Nu sunt de nici o parte"*. Acestea erau singurele răspunsuri posibile la o asemenea întrebare. Dar ființa pe care a întâlnit-o era din altă lume, așa că răspunsul dat a fost și neașteptat și greu de înțeles: *"Nu"*. Ce înseamnă acest nu? El venea dintr-o lume unde făpturile nu erau pentru sau împotriva cuiva, ci unde fiecare și orice lucru este înțeles, privit cu milă, compasiune și iubit cu înflăcărare.

Există un nivel uman. La acest nivel comunismul trebuie combătut cu înverșunare. Pe această treaptă, trebuie să luptăm și împotriva comuniștilor, ei fiind suporterii acestui ideal crud și sălbatic.

Dar creștinii sunt mai mult decât niște oameni obișnuiți, ei sunt copiii lui Dumnezeu, părtași ai naturii divine.

În consecință, torturile îndurate în închisorile comuniste nu m-au făcut să-i urăsc pe comuniști.

Și ei sunt creaturile Domnului. Cum să-i urăsc?

Dar nici nu pot fi prietenul lor. Prietenia înseamnă un singur suflet cu comuniștii. Ei urăsc noțiunea de Dumnezeu, în timp ce eu Îl iubesc pe Dumnezeu.

Dacă aş fi întrebat: *"Eşti pentru comunişti sau împotriva lor?"* răspunsul meu ar fi complex.

Comunismul este cea mai mare ameninţare la adresa umanităţii. Eu îi sunt adversar şi doresc să lupt până ce va fi răsturnat. Dar în duh, sunt cu Isus în sferile înalte. Sunt în locul cu nu, în care fără a trece cu vederea crimele lor, comuniştii sunt înţeleşi şi iubiţi. Este sfera în care îngerii încearcă să ajute pe fiecare să îndeplinească ţelul vieţii umane, acela de-a deveni asemănător cu Cristos.

De aceea, scopul meu este să răspândesc Cuvântul printre comunişti, să le dau vestea cea bună despre Cristos, care este Dumnezeuul meu şi să le spun că El îi iubeşte. El Însuşi a spus că iubeşte pe fiecare dintre oameni şi că va părăsi mai curând 99 de oi în munţi, decât să lase o oaie rătăcită să se piardă. Apostolii şi marii învăţători ai creştinătăţii au propovăduit iubirea universală în Numele Său. Sfântul Macarie spunea: *"Dacă un om iubeşte cu patimă pe toţi oamenii, dar afirmă că există unul singur pe care nu-l poate iubi, acel om nu mai este creştin, pentru că dragostea este atotcuprinzătoare"*. Sfântul Augustin învăţa: *"Dacă toată omenirea ar fi fost dreaptă şi ar fi existat un singur păcătos doar, Cristos ar fi venit să îndure aceleaşi patimi, pentru acel singur om, într-atât de mult îl iubeşte pe fiecare în parte"*.

Învăţătura creştină este limpede. Comuniştii sunt oameni şi Isus îi iubeşte. Aşa face şi orice om inspirat de Cristos. Iubim păcătosul, chiar dacă urâm păcatul.

Ne dăm seama de iubirea lui Cristos faţă de comunişti, manifestându-ne propria noastră dragoste faţă de ei.

Am văzut, în închisorile comuniste, creştini cu lanţuri grele la picioare, bătuţi în chip bestial, suferind de foame şi de frig, rugându-se fierbinte pentru comunişti. Omenişte este inexplicabil. Dar iubirea lui Cristos, care sălăşluieşte în inimile noastre, explică aceasta.

Mai târziu, comuniştii care ne-au torturat au ajuns şi ei în temniţă. Sub această orânduire, comuniştii, chiar cei din conducere, sunt închişi aproape tot atât de frecvent ca şi adversarii lor.

Acum torturaţii şi călăii se aflau în aceeaşi celulă.

Şi în timp ce necreştinii manifestau ură împotriva inchişitorilor lor de mai înainte şi-i băteau, creştinii le-au luat apărarea, chiar cu riscul de-a fi şi ei loviţi şi acuzaţi de-a fi complici ai comuniştilor.

Am văzut creştini dându-şi ultima felie de pâine (se dădea numai o bucată de pâine pe săptămână) sau medicamente ce puteau salva viaţa călăului comunist, devenit coleg de celulă.

Se spune că Iuliu Maniu - fost prim-ministru al României, mort în închisoare - ar fi spus în timpul grelei sale suferinți: *"Dacă comuniștii vor fi răsturnați de la putere, în țara noastră, cea mai sfântă datorie a fiecărui creștin va fi să iasă pe stradă și, cu riscul propriei vieți, să-i apere pe comuniști de furia mulțimii pe care au torturat-o"*.

În primele zile după convertirea mea, mi se părea că nu voi mai putea trăi. Mergând pe stradă, simțeam o suferință fizică pentru fiecare persoană pe lângă care treceam. Era un cuțit înfipt în inimă, atât de arzătoare era întrebarea dacă persoana era mântuită. Dacă un membru al Congregației noastre păcătuia, plângeam ore în șir.

Dorința de izbăvire a oamenilor a rămas în inima mea, și comuniștii nu sunt excluși de la aceasta.

În închisoarea izolată nu ne mai puteam ruga ca mai înainte. Eram teribil de înfometați și unii din noi fuseserăm drogați. Eram slabi ca niște schelete. Tatăl nostru era o rugăciune prea lungă pentru noi. Nici nu ne puteam concentra s-o rostim. Singura mea rugăciune repetată la nesfârșit a fost: *"Isuse, Te iubesc!"*

Și într-o zi am primit răspunsul lui Isus: *"Mă iubești? Am să-ți arăt cât te iubesc Eu!"* Am simțit deodată o căldură în inima mea, intensă ca cea solară. Cei doi ucenici, în drum spre Emaus, au spus că inimile lor ardeau când le-a vorbit Isus.

Așa a fost și cu mine. Am cunoscut dragostea Celui care Și-a dăruit pe cruce viața, pentru noi.

O asemenea iubire nu poate exclude pe comuniști, oricât de grele ar fi păcatele lor.

Comuniștii au comis întruna erori, dar *"apele nu pot stinge dragostea și nici potopul nu o poate îneca. Iubirea este puternică precum moartea. Gelozia este tot atât de crudă ca și mormântul."* Așa cum groapa înghite pe toți - bogați, săraci, tineri, bătrâni, oameni de toate rasele, naționalitățile și convingerile politice, sfinți și criminali - tot astfel iubirea îi îmbrățișează pe toți. *Cristos, dragostea întrupată, nu va înceta niciodată să acționeze până ce nu-i va câștiga și pe comuniști.*

Un slujitor al Bisericii a fost aruncat în celula mea. Era pe jumătate mort. Sângele i se scurgea pe față și pe trup. Fusesse bătut groaznic. L-am spălat. Câțiva îi blestemau pe comuniști. Gemând, fratele le-a spus: *"Vă rog, nu blestemați! Stați liniștiți! Aș vrea să mă rog pentru ei"*. Cum putem fi bucuroși chiar în închisoare, Când privesc în urmă, la cei 14 ani de temniță, consider că uneori am avut și momente fericite. Alți deținuți (chiar și gardienii) se minunau adesea, cum de mai pot fi creștinii fericiți în aceste teribile împrejurări.

Nu puteam fi împiedicați să cântăm, deși eram uneori bătuți pentru aceasta. Îmi imaginez că și privighetorile tot ar cânta, chiar de-ar ști că vor fi omorâte după aceea.

Unii creștini chiar dansau în închisoare. Cum puteau să se bucure în condiții atât de tragice?

Am meditat adesea, acolo, la cuvintele lui Isus, adresate ucenicilor Săi: *"Binecuvântați sunt ochii care văd lucrurile pe care le vedeți voi"*. Ucenicii tocmai se întorseseră dintr-o călătorie prin țară, în care văzuseră nenorociri. Canaanul (Palestina) era o țară asuprită. Un popor tiranizat trăia propria sa dramă. Ucenicii întâlneau boli, molime, foamete, tristețe. Intraseră în case unde bărbații fuseseră închiși lăsând în urmă părinți și neveste care jeleau. Nu era o lume frumoasă, la care să privești cu plăcere. Și totuși Isus a spus: *"Fericiți sunt ochii care văd lucrurile pe care le vedeți voi"*.

Aceasta pentru că ei nu văzuseră numai suferință. Ei văzuseră și pe Mântuitorul tuturor, pe Cel care trebuia să aducă împlinirea, țelul pe care trebuia să-l atingă omenirea.

În jurul meu se aflau oameni ca Iov, unii mult mai nenorociți decât fusese adevăratul Iov. Dar știam și sfârșitul vieții lui Iov, care primise de două ori pe cât avusese întâi. Aveam în jur și oameni ca săracul Lazăr, infometați și plini de furuncule netratate. Dar știam că îngerii îi vor duce pe toți în sânul lui Avraam. Îi vedeam așa cum vor arăta în viitor. Vedeam, în martirii zdrențăroși și murdari de lângă mine, pe sfinții, splendid încununați, de mâine.

Dar, privind la oamenii din jurul meu, am putut descoperi, în persecutorii ca Saul din Tars, pe viitorii sfinți ca Pavel. Aveam știri, din diferite țări comuniste, că mai ales din Rusia se raportează multe cazuri când ofițeri de securitate, cărora le-am mărturisit pe Cristos, au devenit creștini și au fost bucuroși să sufere mai târziu în temniță pentru credința lor. În gealații care ne asupreau, noi vedeam posibilitatea temnicerului din Filipi, care l-a biciuit primul pe Sfântul Pavel și apoi s-a convertit. Visam că vor întreba curând: *"Ce trebuie să fac ca să fiu mântuit?"* În cei care asistau batjocoritor, când erau legați pe cruci, creștinii, mânjiți cu excremente, vedeam gloata de pe Golgota care avea să-și lovească în curând pieptul, de frica păcatului pe care l-a înfăptuit în închisoare, am căpătat nădejdea că și comuniștii vor fi mântuiți. Acolo ni s-a dezvoltat simțământul responsabilității față de ei. Fiind torturați de ei, am învățat să iubim.

O mare parte a familiei mele a pierit în timpul opresiunii antisemite sub Antonescu. *În casa mea, unul din ucigași a fost convertit.* Era și locul cel mai potrivit. Ideea Misiunii pentru comuniști s-a născut în închisoare.

Dumnezeu vede lucrurile altfel decât noi, pentru că noi privim ca niște furnici. Din punct de vedere omenesc, să fii legat pe cruce, mânjit cu excremente este un lucru oribil. Totuși Biblia numește suferințele martirilor

"chinuri ușoare".

A sta 14 ani închis este o perioadă lungă pentru om. Biblia spune că: *"Necazurile noastre ușoare de o clipă lucrează pentru noi tot mai mult o greutate veșnică de slavă"*. Aceasta ne dă dreptul să presupunem că feroasele crime comuniste, care nu pot fi scuzabile și împotriva cărora trebuie să luptăm până la capăt, sunt mai ușoare în ochii lui Dumnezeu decât în ochii oamenilor. Tirania lor, care a durat atâția ani, poate fi în fața lui Dumnezeu - pentru care o mie de ani sunt doar ca o zi - un singur moment de rătăcire. Există încă posibilitatea ca ei să fie mântuiți.

Ierusalimul ceresc este o mamă și iubește ca o mamă. Porțile cerului nu sunt ferecate pentru comuniști. Nici lumina nu este stinsă pentru ei.

Ei pot să se pocăiască la fel ca oricine. Și trebuie să-i facem să se căiască!

Numai iubirea îi poate schimba pe comuniști. (Dar o iubire care să se deosebească fundamental de complezența față de comunism, practicată de mulți conducători bisericești.) Ura orbește.

Hitler era anticomunist, dar unul care ura. De aceea, în loc să-i cucerească, i-a ajutat să dobândească o treime din mapamond.

M-am gândit în închisoare, cu dragoste, la o lucrare misionară printre comuniști.

Și m-am gândit înainte de toate la conducătorii comuniști. Anumiți directori de misiuni păreau să fi studiat puțin istoria Bisericii. Cum a fost câștigată Norvegia pentru Cristos? Câștigând pe regele Olaf. Rusia a primit Cuvântul când regele ei, Vladimir, a fost câștigat. Ungaria a fost dobândită prin convertirea Sfântului Ștefan, regele ei. La fel și Polonia. În Africa, atunci când este câștigat șeful de trib, urmează și tribul. Am făcut și misiuni care să adune oameni, ce pot deveni foarte buni creștini, dar care nu pot exercita nici o influență și nu pot schimba starea de lucruri.

Trebuie câștigați conducătorii, personalitățile economice, științifice, artistice. Ei sunt inginerii sufletelor. Ei plămădesc suflete omenești. Câștigându-i pe ei, câștigăm poporul pe care-l conduc și-l influențează.

Din punct de vedere misionar, comunismul are un avantaj care nu se găsește în celelalte sisteme. Este total centralizat.

Dacă președintele SUA s-ar fi convertit la mormonism, America n-ar fi devenit din această cauză mormonă.

Dar dacă Mao Tse-tung, Brejnev sau Ceaușescu s-ar fi convertit la creștinism, întreaga țară le-ar fi urmat exemplul. Atât este de important impactul conducătorilor...

Dar poate fi oare convertit un lider comunist? În mod sigur, da, pentru că este tot atât de nefericit și în nesiguranță ca și victimele sale.

Aproape toți conducătorii comuniști din Rusia au sfârșit în închisoare sau au fost împușcați de tovarășii lor. Același lucru și în China. Chiar miniștrii de interne ca Iagoda, Iezhov, Bena care păreau a avea toată puterea în mână, au sfârșit ca ultimul contrarevoluționar, cu un glonț în ceafă și nu s-a mai auzit de ei.

Cum poate fi atacat comunismul în plan spiritual?

Regimul comunist nu ferește pe nimeni, nici chiar pe profitorii lui. Chiar și ei tremură în fiecare noapte că duba Securității îi poate ridica, pentru că s-a schimbat linia partidului.

Am cunoscut personal mulți lideri comuniști. Sunt oameni greu împovărați. Numai Isus le poate aduce liniștea.

A câștiga pe conducătorii comuniști pentru Cristos înseamnă a salva lumea de distrugerea nucleară, a salva omenirea de la foamete, pentru că la ora actuală veniturile se duc în mare parte pentru bugetul înarmării. A-i câștiga pe acești oameni înseamnă sfârșitul tensiunii internaționale și înseamnă a-L bucura pe Cristos și pe îngerii Săi. Poate însemna triumful Bisericii.

Toate zonele în care misionarii se străduiesc din greu, Noua Guinee sau Madagascarul, vor urma în mod firesc, dacă vor fi câștigați guvernării comuniști, pentru că acest lucru va da un nou impuls creștinismului.

Am cunoscut comuniști convertiți. Eu însumi am fost în tinerețe un militant ateu. Ateii și comuniștii convertiți Îl iubesc foarte mult pe Cristos, pentru că au păcătuit foarte mult

O gândire strategică este foarte necesară în activitatea misionară. Din punctul de vedere al mântuirii toate sufletele sunt egale. Din punctul de vedere al strategiei misionare nu sunt egale.

Este mult mai important să câștigi un om foarte influent care poate atrage apoi mii de oameni, decât să propovăduiești în junglă asigurând mântuirea unui singur individ. De aceea și Isus a ales să-Și sfârșească misiunea nu într-un sat mic, ci în Ierusalim, sediul spiritualității lumii. Pentru același motiv, Pavel s-a străduit atâta să ajungă la Roma.

Biblia spune: "*Sămânța femeii va zdrobi capul șarpelui*" (Geneza 3:15). Noi îl gădilăm pe șarpe pe burtă și-l facem să rădă. Capul șarpelui se află undeva între Moscova și Beijing, nu în Tunis și Madagascar. Lumea comunistă trebuie să reprezinte principala preocupare a conducătorilor bisericii misionare, ca și a oricărui creștin grijuliu.

Trebuie să lăsăm de-o parte activitatea de rutină. "Blestemat să fie cel ce

face cu nebăgare de seamă lucrarea Domnului - blestemat să fie cel ce își oprește sabia de la măcel." Un atac frontal, spiritual asupra comunismului este necesar din partea Bisericii.

Războaiele sunt câștigate întotdeauna prin acțiuni ofensive, nu defensive. Biserica a fost, până acum, față de comunism, întotdeauna în defensivă, pierzând o țară după alta în favoarea comunismului.

Această situație trebuie să fie schimbată în întreaga Biserică. Un Psalm spune că Dumnezeu taie și legăturile de fier. Cortina de Fier nu reprezintă nimic pentru El.

Prima biserică a lucrat în taină, ilegal și a triumfat. Trebuie să învățăm din nou să acționăm în același fel.

Până în vremea comunismului, n-am înțeles niciodată de ce atât de multe persoane din Noul Testament aveau porecle: Simion era numit Negru, Ioan - Marcu și așa mai departe. Și noi am folosit nume conspiratoare în activitatea din țările comuniste, în ultima vreme.

N-am știut niciodată de ce Cristos, care pusese să se pregătească ultima cină, n-a dat nici o adresă, ci a spus: "*Duceți-vă în cetate; acolo aveți să întâlniți un om ducând un ulcior cu apă: mergeți după el*" (Marcu 14:13). Acum înțeleg. Și noi am indicat asemenea semne de recunoaștere în lucrarea Bisericii Subterane.

Fiind de acord să lucrăm așa - apelând la metodele creștinismului primar - vom putea activa eficient pentru Cristos, în țările comuniste.

Dar când am întâlnit conducători ai Bisericii din Vest, care, în loc să-și arate dragoste față de comuniști, au respins mereu organizarea Misiunii pentru țările comuniste, am considerat că se situează de partea acestui regim opresiv. N-am găsit la ei compasiunea bunului samaritean pentru sufletele rătăcite din casa lui K. Marx.

Un om crede într-adevăr nu în cuvintele pe care le recită în *Crez*, ci în lucrurile pentru care este gata să-și dea viața.

Creștinii Bisericii prigonite au dovedit că sunt gata să moară pentru credință. Am continuat câțva timp o lucrare, care putea să însemne pentru mine rearestarea mea într-o țară comunistă, noi torturi și moartea, pentru că am condus o misiune secretă în spatele Cortinei de Fier, asumându-mi toate riscurile. Cred în lucrurile pe care le scriu.

Am dreptul să întreb: "*Ar fi gata conducătorii americani care și-au făcut prieteni printre comuniști, să moară pentru credința lor?*" Cine îi împiedică să devină pastori oficiali într-o țară comunistă, părăsind pozițiile lor înalte din Vest, și să coopereze acolo - la fața locului - cu comuniștii? O asemenea dovadă de credință nu a fost dată până acum de nici o căpetenie a bisericii

vestice.

Cuvintele au izvorât din necesitatea oamenilor de-a se înțelege între ei, de-a putea comunica în cursul vânătorii, pescuitului și apoi a altor activități în comun cât și pentru a-și exprima simțămintele unii altora. Dar nu există cuvinte omenști pentru a exprima tainele lui Dumnezeu și ale înălțimilor vieții spirituale.

De asemenea, vorbele nu ajută pentru a exprima profunzimea cruzimii diavolești. Se poate exprima oare în cuvinte ce a simțit un om când a fost aruncat în cuptor de naziști sau când și-a văzut copilul aruncat în acel cuptor? De aceea este inutilă încercarea de-a descrie ce-au suferit și ce suferă încă creștinii în comunism.

Am fost în închisoare în același timp cu Lucrețiu Pătrășcanu, omul care a adus la putere comunismul în România. Tovarășii lui l-au răsplătit aruncându-l în temniță. Deși era sănătos, l-au închis cu un nebun, până ce și-a pierdut și el mințile. Creștinilor li se oferă frecvent acest tip de tratament. Li se pun șocuri electrice. Sunt puși în cămașă de forță.

Lumea este îngrozită de ceea ce se întâmplă pe străzile Chinei. În văzul tuturor, gărzile roșii exercită teroarea. Și acum, imaginați-vă ce se întâmplă în închisorile chinezești, unde nimeni nu poate pătrunde.

Ultimele vești au fost că unui scriitor evanghelic chinez renumit și altor creștini, care au refuzat să se lepede de credința lor, temnicerii le-au tăiat urechile, limba și picioarele.

Dar cel mai rău lucru, pe care-l fac comuniștii, nu constă în tortura și moartea pe care o exercită asupra trupurilor. Ei pervertesc gândirea oamenilor și otrăvesc pe tineri și copii. Ei și-au infiltrat oamenii în poziții cheie, în biserici, pentru a-i conduce pe creștini și a distruge bisericile.

Ei îi învață pe tineri să nu creadă și să urască pe Dumnezeu și pe Cristos.

În ce fel de cuvinte s-ar putea exprima tragedia creștinilor martiri, care, odată eliberați, după ani de pușcărie, sunt primiți de copiii lor cu avertismente, pentru că între timp aceștia au devenit atei militanți?

Cartea aceasta nu este scrisă numai cu cerneală, ci și cu sângele inimilor sfâșiate.

Dar așa cum, în timpul lui Daniel, cei trei tineri care au fost aruncați în foc nu miroseau a fum, după ce au fost salvați de îngerii, tot așa și creștinii scăpați din închisorile comuniste nu cunosc resentimentul împotriva comuniștilor.

Dacă strivești sub picioare o floare, ea te răsplătește cu parfumul ei. Tot așa și creștinii torturați răsplătesc chinurile cu dragoste. Pe unii din călăii noștri

i-am adus la Cristos. Noi suntem stăpâniți de o dorință: *să dăm comuniștilor, care ne-au făcut să îndurăm atâtea, ceea ce avem mai bun: mântuirea care vine prin Domnul nostru Isus Cristos.*

N-am avut privilegiul să mor ca martir în închisoare, așa cum s-a întâmplat cu mulți frați de-ai mei. Am fost eliberat și chiar lăsat să ajung în Vest. Aici am găsit multe căpetenii ale bisericii care aveau sentimente opuse, celor care predomină în Biserica Subterană din dosul Cortinei de Fier și Cortinei de Bambus. Mulți creștini vestici nu-i iubesc pe comuniști. Dovada este că nu fac nimic, pentru salvarea celor din țările comuniste.

Ei au misiuni pentru evrei, pentru musulmani, pentru budiști. Au și misiuni pentru a-i convinge pe creștinii dintr-o confesiune să treacă la alta; *dar n-au misiuni pentru comuniști.* Nu-i iubesc.

Altminteri, de mult ar fi înființat o misiune, așa cum Carey, care-i iubea pe indieni și Hudson Taylor, care ținea la chinezi, au făcut respectivele lor misiuni.

Și nu e numai faptul că nu-i iubesc pe comuniști și nu întreprind nimic pentru a-i câștiga pentru Cristos. Prin îngăduința lor, prin neglijență și uneori acționând de-a dreptul în mod complice, mulți conducători vestici ai Bisericii întăresc pe comuniști în necredință. Îi ajută să pătrundă în bisericile din Apus și să câștige conducerea bisericilor din lume. Ei îi fac pe creștini să nesocotească pericolul comunist. Nefăcând nimic să-i câștige pe comuniști (sub pretext că n-au voie s-o facă, ca și cum primii creștini i-ar fi cerut permisiunea lui Nero să răspândească Cuvântul), ei nu fac nimic nici pentru turma lor.

Pericolul este ca acești comuniști să cucerească Vestul și să distrugă și acolo creștinismul.

Lecțiile istoriei sunt nesocotite

În primele secole exista în Africa de Nord o înflorire a creștinismului. De acolo au venit Augustin, Ciprian, Atanasie și Tertulian. Creștinii din Africa de Nord au nesocotit o datorie: să-i câștige pe mahomedani pentru Cristos. Rezultatul a fost că mahomedanii au invadat acest ținut și au distrus creștinismul, pentru multe secole. Teritoriul este și acum sub musulmani, care sunt numiți de misiunea creștină "blocul neconvertibililor".

Să învățăm ceva din istorie!

În timpul *Reformei*, interesele religioase ale lui Huss, Luther și Calvin au coincis cu interesele popoarelor europene de-a scăpa de jugul papal, care era atunci o putere politică și economică opresivă.

În același fel, azi, interesele Bisericii Subterane, de-a răspândi comuniștilor și victimelor lor Cuvântul lui Dumnezeu, coincid cu interesul vital al

popoarelor libere de-a continua să trăiască în libertate.

Nu există vreo putere politică destul de puternică să poată răsturna comunismul. Comuniștii au puterea nucleară. A-i ataca militar, înseamnă a declanșa un război mondial cu milioane de victime. Mulți conducători vestici nu voiau să răstoarne nici pe guvernanții comuniști. Ei combat drogurile, gangsterismul, cancerul, tuberculoza dar nu comunismul, care a făcut mai multe victime decât toate celelalte la un loc.

Scriitorul sovietic, Ilya Ehrenburg, spunea că, dacă Stalin nu ar fi făcut toată viața altceva decât să înregistreze numele victimelor sale, nu i-ar fi ajuns zilele ca să sfârșească această treabă. Hrușciov a afirmat la al XX-lea Congres al Partidului Comunist: "*Stalin a lichidat mii de comuniști onești și nevinovați*". Din 139 de membri și membri supleanți ai Comitetului Central care fuseseră aleși la Congresul al XVII-lea, 98, adică 70%, au fost mai târziu arestați și împușcați.

Și acum imaginați-vă ce le-a făcut creștinilor!

Hrușciov l-a dezaprobat pe Stalin, dar a continuat să facă același lucru. Până în 1959, jumătate din bisericile care mai existau în Rusia au fost închise.

În China a fost un nou val de barbarism mai rău decât cel din perioada stalinistă.

Prin teroare și înșelăciune, în țări care însumează un miliard de locuitori, toată generația tânără a fost crescută în ură împotriva Vestului și în special a creștinismului. Era un lucru obișnuit în Rusia să vezi oficiali locali, staționând fața bisericilor și care-i urmăreau pe copil. Cei care intrau în biserică erau palmuiți și scoși afară. Viitorii demolatori ai creștinismului vestic erau crescuți cu grijă și după un procedeu bine pus la punct. Există doar o forță care poate răsturna comunismul. Este aceeași forță care a făcut ca state creștine să ia locul Imperiului Roman păgân, care a făcut din teutonii și vikingii sălbatici, creștini, forța care a răsturnat Inchiziția sângeroasă.

Această forță este puterea Cuvântului, reprezentată de Biserica Subterană care lucrează în toate țările comuniste.

A susține această Biserică și a o ajuta nu este numai o chestiune de unitate cu frații de suferință. Este viața și moartea pentru propriile voastre țări și biserici. A susține Biserica este nu numai în interesul creștinilor liberi, ci trebuie să reprezinte și politica guvernelor libere.

Biserica Secretă a reușit să câștige guvernanți comuniști pentru Cristos. Gheorghiu-Dej - secretarul de partid al României - a murit convertit, mărturisindu-și păcatele și schimbându-și viața. În țările comuniste există membri în Guvern care sunt creștini ascunși. Acest lucru se poate extinde.

Atunci se vor realiza schimbări în politica de guvernământ - nu schimbări de tipul Tito și Gomulka - după care aceeași dictatură sălbatică a continuat, ci o întoarcere spre creștinism și libertate.

Există ocazii excepționale acum.

Comuniștii care adesea sunt sinceri în convingerile lor, așa cum sunt și creștinii, trec printr-o criză gravă. Ei au crezut, în mod real, că se va crea prin comunism o adevărată frăție între națiuni. Dar au constatat, în cele din urmă, că țările comuniste se ceartă între ele. Ei au crezut că se va crea paradisul prin comunism, un paradis real nu cel iluzoriu din cer, cum spuneau ei. Și apoi popoarele lor au ajuns la foamete și a trebuit să se facă importuri din țările capitaliste.

Comuniștii au crezut în liderii lor. Apoi au citit în propriile lor ziare că Stalin a fost un ucigaș al maselor și Hrușciiov un idiot. La fel s-a întâmplat cu unii eroi naționali ca Rakosi, Gero, Ana Pauker, Rankovici. Ei nu mai cred acum în infaibilitatea conducătorilor lor. Sunt ca niște catolici fără papă.

Există un vid în inimile comuniștilor. Acest gol nu poate fi umplut decât de Cristos. Inima omenească Îl caută în mod intuitiv pe Dumnezeu.

Există în fiecare om un vid spiritual până ce îl umple Cristos. Acest lucru este valabil și pentru comuniști. În Evanghelie este o forță a iubirii care-i poate mișca și pe ei. Am constatat acest lucru și știu ce se poate realiza.

Creștinii, batjocoriți și torturați de comuniști, au uitat și au iertat ce li s-a făcut lor și familiilor lor. Ei fac tot ce le stă în putință, ca să-i ajute pe comuniști să depășească criza și să-și găsească drumul spre Cristos. Pentru această lucrare ei au nevoie de ajutorul Vestului.

Și nu numai pentru aceasta. Iubirea creștină este universală. În creștinism nu există părtinire.

Isus a spus că Dumnezeu face ca soarele să răsară peste cei buni și peste cei răi. La fel este și cu dragostea creștinească.

Conducătorii creștini din Vest, care au arătat prietenie comuniștilor, se justifică prin învățătura lui Isus că trebuie să ne iubim vrăjmașii. Dar Isus n-a spus niciodată că trebuie să ne iubim numai inamicii și să ne uităm frații.

Ei și-au arătat dragostea bând și mâncând cu cei care aveau mâinile pătate de sângele creștinilor și nu dând acestora vestea cea bună a lui Cristos. Dar cei asupriți de comuniști au fost dați uitării. Ei nu sunt iubiți.

Biserica Evanghelică și Catolică din Germania de Vest au dat în numai 7 ani 125 milioane de dolari pentru cei înfomețați. Creștinii din America au oferit și mai mult.

Există mulți oameni înfometati, dar nu-mi pot imagina că există unii care să fie mai flămânzi decât martirii creștini sau mai îndreptățiti să fie ajutați de către frații lor creștini liberi. Dacă bisericile germană, britanică, americană și scandinavă strâng atât de mulți bani pentru ajutor, aceștia trebuie să meargă spre toți cei în nevoie, *dar în prunul rând spre martirii creștini și familiile lor.*

Se întâmplă astfel?

Am fost răscumpărat de organizațiile creștine ceea ce se dovedește că se pot cumpăra creștinii.

Totuși, sunt singurul caz, singura persoană din țara noastră, care a fost cumpărată de creștini. Și acest fapt al răscumpărării mele poate acuza organizațiile creștine vestice că au neglijat îndatorirea lor de-a proceda în același fel și pentru alții.

Primii creștini s-au întrebat dacă biserica era numai pentru evrei sau și pentru neamuri. Chestiunea a primit răspunsul potrivit. Creștinismul nu este numai pentru Vest. Cristos nu aparține numai Americii, Angliei sau altor țări democratice.

Când a fost răstignit, a avut o mână îndreptată spre Est și cealaltă spre Vest. El a dorit să fie nu numai regele evreilor ci și al neamurilor, al comuniștilor ca și al vesticilor. Isus a spus: *"Duceți-vă în toată lumea și propovăduiți Evanghelia la orice făptură"* (Marcu 16:15). El Și-a vărsat sângele pentru toți și toți trebuie să audă și să creadă în Evanghelie.

Ceea ce ne încurajează să predicăm Cuvântul în țările comuniste este faptul că cei care devin acolo creștini sunt plini de dragoste și râvnă. N-am întâlnit nici un creștin rus călduț. Tineri creștini, foști comuniști, au devenit ucenici excepționali ai lui Cristos. Isus îi iubește pe comuniști și dorește să-i elibereze de sub acest regim, așa cum îi iubește pe toți păcătoșii și dorește să-i elibereze de păcat. Anumiți conducători vistici ai Bisericii adoptă însă o altă atitudine: îngăduința față de comunism. Ei favorizează astfel păcatul, îi ajută pe comuniști să învingă și întârzie atât salvarea comuniștilor cât și a victimelor.

Ce am găsit la eliberarea mea?

Când, eliberat din temniță, am fost din nou alături de soția mea, dânsa m-a întrebat ce planuri am de viitor. Am răspuns: *"Idealul pe care-l am în față este o viață de reclusiune spirituală"*.

Mi-a destăinuit că avea același gând.

Am fost în tinerețe un om dinamic. Dar anii de închisoare, mai ales cei de carceră, m-au transformat într-un individ contemplativ, meditativ. Toate

furtunile din inima mea s-au potolit. Nu mă mai interesa comunismul. Nici nu-l mai observam. Eram în brațele Mirelui Ceresc. Mă rugam pentru cei ce ne chinuseră și puteam să-i iubesc din toată inima. Avusesem foarte puține speranțe să scap din închisoare, dar uneori când îmi trecea prin minte întrebarea ce-aș face dacă aș fi eliberat, am considerat întotdeauna că mă voi retrage undeva și voi continua în pustietate legătura strânsă cu Mirele Ceresc.

Dumnezeu este Adevărul. Biblia este adevăr despre Adevăr. Teologia este adevăr despre adevărul asupra Adevărului. Fundamentalismul este adevăr, despre adevărul adevărului asupra Adevărului. Creștinii trăiesc în aceste multe adevăruri despre Adevăr și din cauza aceasta nu au Adevărul.

Flămânzi, bătuți, dopați uitaserăm teologia și Biblia. Uitaserăm și "adevărurile despre Adevăr", și de aceea trăiam în Adevăr. Stă scris: *"Vegheați dar, pentru că nu știți ziua, nici ceasul în care va veni Fiul omului"* (Matei 25:13).

Noi nu mai puteam gândi. În orele cele mai întunecate ale torturii, Fiul omului a venit la noi, făcând să strălucească zidurile închisorii precum diamantele și inundând cu lumină celulele. Undeva, foarte departe, erau călăii asupra trupurilor noastre. Dar spiritul se bucura în Domnul.

Nu am fi dat această bucurie, pentru toate păcatele regești.

Să lupt împotriva cuiva sau a ceva? Nici nu-mi trecea prin minte. Nu doream să duc un război, nici chiar un război drept. Doream să înalț temple vii lui Cristos. Am părăsit închisoarea cu speranța unor ani liniștiți de contemplație.

Dar după prima zi a eliberării, m-am confruntat cu niște aspecte ale comunismului, mult mai urâte decât torturile pe care le înduraserăm.

Am întâlnit unul după altul, mari pastori și predicatori ai diferitelor biserici, chiar și episcopi, care mi-au mărturisit cu mare amărăciune că erau informatori ai Securității, pentru propriile turme.

I-am întrebat dacă sunt gata să renunțe de-a fi informatori, chiar cu riscul de-a fi închiși. Toți mi-au răspuns "nu" și mi-au spus că nu frica pentru propria lor persoană era cauza. Ei m-au informat despre noua evoluție din sânul Bisericii.

O situație total diferită de cea dinaintea arestării mele. Acuma, a refuza să fii informator înseamnă închiderea bisericii, drept consecință.

În fiecare oraș exista un reprezentant pentru controlul "cultelor", un om din Securitate. El avea dreptul să cheme, oricând, un preot sau un pastor și să-l întrebe ce s-a mai întâmplat în biserică, cine se împărtășește frecvent, cine activează cu zel, ce i-a spus la spovedanie etc. Cine nu răspundea la

întrebări era concediat și înlocuit cu altul care spunea mai multe. În cazul când reprezentantul guvernării nu dispunea de-o asemenea persoană, închidea pur și simplu biserica.

Mulți slujitori dădeau astfel informații Securității, cu diferența că unii le dădeau cu rațiune, ascunzând anumite lucruri, în timp ce alții se obișnuiseră și conștiințele lor se blocaseră. Unii chiar ajunseseră să capete o pasiune pentru această treabă și spuneau chiar mai mult decât li se cerea. Am auzit mărturisirile unor copii ai creștinilor martiri, care erau siliți să dea informații despre familiile creștine în care erau primiți cu căldură. Erau amenințați că de nu o vor face vor fi eliminați din școli.

Am fost la Congresul Baptist care s-a ținut sub flamura roșie; aici comuniștii au decis care să fie "conducătorii aleși".

Știam că în fruntea confesiunilor se aflau oameni numiți de partidul comunist. Atunci am realizat că vedeam urâciunea pustiirii - în cele mai sfinte locuri - așa cum spusese Cristos.

Întodeauna au fost pastori buni și pastori răi.

Dar acum, pentru prima oară, în istoria bisericii, Comitetul Central al unui partid recunoscut ca ateu, decidea cine să conducă Biserica.

Lenin a scris: *"Orice idee religioasă, orice idee despre Dumnezeu, chiar numai subînțelesul ideii de Dumnezeu este o mârșăvie periculoasă, o contagiune de cea mai rea speță. Milioane de păcate, fapte reprobabile, acte de violență și agresiune fizică sunt mult mai puțin primejdioase decât noțiunea subtilă, religioasă de divinitate".*

Partidele comuniste din aria sovietică sunt leniniste. Pentru ele religia este mai rea decât cancerul, tuberculoza sau sifilisul. Ei decideau deci care să fie conducătorii religioși. Iar aceștia cooperau, ajungând la diverse grade de compromis cu comuniștii.

Am văzut otrăvirea copiilor și tinerilor cu doctrina ateistă, bisericile oficiale neavând nici cea mai mică posibilitate de-a contracara. În nici o biserică din București nu exista o adunare de tineret sau o școală de duminică. Copiii creștinilor erau crescuți în școala urii.

Văzând toate acestea, am urât comunismul, așa cum nu l-am urât sub toate torturile pe care mi le aplicaseră. L-am urât nu pentru ce mi-au făcut mie, ci pentru prejudiciul pe care-l aduceau slavei lui Dumnezeu, Numelui lui Cristos și pentru răul pe care-l făceau milioanele de suflete omenești de sub dominația lor.

Țărani din diverse regiuni ale țării au venit să mă vadă și mi-au povestit cum s-a desfășurat colectivizarea. Erau sclavi înfomețați pe propriile lor pământuri și vii. Nu aveau pâine. Copiii lor nu aveau lapte, într-o țară ale

cărei bogății naturale le egalaseră pe ale vechiului Canaan. Frații mi-au mărturisit că regimul comunist a făcut din ei hoți și mincinoși. Din cauza foamei, erau forțați să fure de pe câmpurile care, de fapt, le aparținuseră, dar acum erau ale colectivului. Apoi trebuia să mintă pentru a ascunde hoția.

Muncitorii îmi vorbeau despre teroarea din fabrici și despre exploatarea forței de muncă, la un nivel la care capitaliștii nu ajunseseră niciodată. Muncitorii nu aveau drept de grevă.

Intelectualii trebuia să învețe pe ceilalți că nu există Dumnezeu, și aceasta împotriva propriilor lor convingeri. Întreaga viață și gândire a unei treimi a lumii au fost distruse sau falsificate.

Fete tinere se plâneau că fuseseră chemate de Organizația Tineretului Comunist și amenințate pentru că se plimbaseră cu un băiat creștin, dar li se indica numele altuia, pe care aveau voie să-l sărute. Totul era pervertit și urât. Apoi i-am întâlnit pe luptătorii Bisericii Secrete, colegii mei de demult, unii care rămăseseră nedescoperiți, alții care fuseseră închiși, eliberați și reluaseră lupta. Ei m-au chemat să reîncep lupta alături de ei. Am asistat la întâlnirile lor secrete în care cântau după imnuri scrise de mână.

Mi-am amintit de Sfântul Antonie cel Mare. Stătuse 30 de ani în deșert. El lăsase lumea cu toate ale ei și-și petrecuse vremea în post și în rugăciune. Dar, când a auzit despre lupta între Sfântul Atanasie și Arius asupra naturii divine a lui Cristos, a părăsit viața contemplativă și s-a dus la Alexandria pentru a ajuta la triumful adevărului. Mi-am amintit de Sfântul Bernard de Clairvaux. Și el era un călugăr, retras în creștetul munților. Dar auzind de nebunia cruciadelor, despre creștini care ucideau arabi, evrei ca și pe propriii lor frați din alte confesiuni, pentru a câștiga un mormânt gol, și-a părăsit mănăstirea, a coborât munții și a început să predice împotriva cruciadelor.

Am decis să fac ceea ce orice creștin trebuie să facă: să urmez exemplul lui Cristos, al apostolului Pavel și al marilor sfinți, să dau în lături gândul retragerii și să reîncep lupta.

Ce fel de luptă trebuia să fie?!?

Creștinii din temniță se rugaseră întotdeauna pentru vrăjmașii lor și mărturisiseră pentru ei. Dorința inimii noastre era ca ei să fie mântuiți și să ne bucurăm ori de câte ori se petrecea aceasta.

Dar uram sistemul comunist și doream întărirea Bisericii Subterane, *singura forță care putea să răstoarne această înspăimântătoare tiranie, prin puterea Cuvântului.*

Nu mă gândeam numai la România, ci la întreaga lume comunistă. Dar am întâlnit multă nepăsare în Vest. Scriitorii din toată lumea au protestat când

doi colegi de-ai lor, comuniști, Siniavski și Daniel, au fost condamnați de proprii lor tovarăși la închisoare. Bisericele nu au protestat însă când creștinii au fost întemnițați pentru credință.

Cui i-a păsat de fratele Kuzyck din URSS, care a fost condamnat, fiindcă a răspândit "publicații creștine veninoase", ca de exemplu broșurile lui Torrey și fascicule din Biblie! Cine a știut de fratele Prokofiev, condamnat fiindcă a distribuit predici tipărite? Cine a știut de creștinul evreu, Grunvald, condamnat pentru fapte similare în Rusia și pe care comuniștii l-au despărțit pe viață de fiul său? Știu cât am suferit când am fost luat de lângă fiul meu, Mihai.

Și sufăr împreună cu frații Grunvald, Ivanenko, Granny, Shevchuk, Taisya Tkachenko, Ecaterina Vekazina, Georgi Vekazin, cuplul Pilat din Latvia și alții, mulți alții, nume de sfinți și eroi ai credinței din secolul XX! Mă înclin, sărutând lanțurile lor, așa cum primii creștini au sărutat lanțurile celor care erau sortiți să fie hrană fiarelor sălbatice.

Anumiți conducători ai Bisericii din Vest nu se interesau de ei. Numele martirilor nu se aflau pe listele lor de rugăciuni. Pe când aceștia erau torturați și condamnați, conducători oficiali ruși, bapțiști și ortodocși erau primiți cu multe onoruri la New Delhi, la Geneva, la alte conferințe.

Acolo ei asigurau pe toată lumea că libertatea religioasă este deplină în Rusia.

Un lider al Consiliului Mondial al Bisericilor l-a sărutat pe arhiepiscopul bolșevic Nicodim care a dat această asigurare. Apoi au luat parte la un banchet sub egida respectatului Consiliu, în timp ce sfinții din închisoare își mâncau varza cu intestine nespălate.

Lucrurile nu puteau să rămână așa. După consfătuiri cu alții, am decis că trebuie să părăsesc țara și să-i informez pe creștini de ceea ce se întâmplă.

Am hotărât să denunț "comunismul" deși îi iubesc pe comuniști. Nu socotesc că este drept să predici Evanghelia, fără a denunța acest comunism.

Unii mi-au spus: "*Predică Evanghelia pură*".

Aceasta mi-a amintit că și Securitatea îmi recomandase să predice Evanghelia, dar să nu pomenesc de comunism. Oare să fie adevărat că cei care erau pentru "Evanghelia pură" și Securitatea erau inspirați de același duh?

Nu știau ce înseamnă, de fapt, această "Evanghelie pură". Era predica Sfântului Ioan Botezătorul pură? El nu spune numai: "*Pocățiți-vă, căci Împărăția Lui Dumnezeu este aproape!*" spunea și că "*Trod ești rău!*" A fost decapitat pentru că nu s-a rezumat la o învățătură abstractă. Isus n-a pledat în acea "Predică de pe munte" numai pentru lucruri pure, ci a spus și lucruri

negative, cum s-ar exprima actualii conducători bisericești "Vai de voi cărturari fățarnici! (...) Șerpi, pui de năpârci!" (Matei 23).

Pentru astfel de predici "impure" a fost răstignit. Fariseii nu s-ar fi sinchisit de "predica de pe munte".

Păcatului trebuie să i se spună pe nume. Comunismul este cel mai primejdios păcat azi. Orice predică în care nu-i denunțat comunismul nu se poate numi predică adevărată. Biserica Subterană îl denunță, riscându-și libertatea și viața. Cu atât mai puțin trebuie să rămână tăcut Vestul.

M-am decis să denunț comunismul nu în sensul celor care sunt numiți, de obicei, "anticomuniști". Hitler a fost anticomunist, dar aceasta nu l-a împiedicat să fie un tiran. Noi urâm păcatul, dar Îl iubim pe păcătos.

De ce sufăr în Vest?

Sufăr în Vest mai mult decât în țările comuniste. Sufăr de dor după frumusețile nespuse al Bisericii Subterane, biserica aceea care se încadrează în dictonul latin "Nudis-nudum Christi sequi" (Dezbrăcat de tine, de eul tău, urmează-L pe Cristos).

În aria comunistă, Fiul omului și ai Săi n-au unde să-și plece capul. Creștinii de acolo nu-și construiesc case pentru ei. La ce bun? Ele vor fi confiscate și ei arestați. Chiar faptul de-a avea o casă nouă poate fi un motiv pentru a fi închis, comuniștii dorind să ia acea casă. Acolo nu-ți îngropi tatăl, nici nu-ți iei rămas bun de la familie înainte de a-L urma pe Cristos. Cine e mama, fratele, sora? Din acest punct de vedere ești ca și Isus. Mamă și frați sunt cei care îndeplinesc voința lui Dumnezeu. Cât despre legăturile naturale, cât mai pot ele conta, atunci când logodnica își denunță mirele, copiii părinții, și nevestele bărbații? Ceea ce rămâne din ce în ce mai mult este legătura spirituală.

Biserica prigonită este săracă și în suferință, dar nu are membri călduți. Un serviciu religios în Biserica Subterană este ca unul de acum 1900 de ani în Biserica primară. Predicatorul nu știe teologie înaltă. Nu știe omiletică, așa cum nu știa nici Petru. Orice profesor de teologie i-ar fi dat lui Petru o notă mică pentru predica lui din ziua Cincizecimii. Versetele Bibliei nu sunt cunoscute în țările comuniste, pentru că Bibliile sunt rare.

Pe lângă aceasta, predicatorul a stat mulți ani în temniță, fără Biblie.

Când ei își exprimă credința într-un Tată este mult, pentru că este o dramă în dosul acestei afirmații. În închisoare am cerut zilnic Tatălui Atotputernic pâine și-am primit mereu varză și-o umplutură ce nu poate fi definită. Cu toate acestea ei cred că Dumnezeu este un Tată iubitor. Ei sunt ca Isus, care L-a numit pe Dumnezeu Tată chiar și atunci când părea părăsit pe cruce.

Cine a cunoscut frumusețea spirituală a Bisericii Subterane nu mai poate fi

satisfăcut de slaba spiritualitate a unor biserici din Vest. Sufăr în Vest mai mult decât în pușcăria comunistă, pentru că văd cu ochii mei civilizația vestică stingându-se.

Oswald Spengler a scris în *Declinul Occidentului*: "Vă stingeți. Văd în voi semnele caracteristice al descompunerii. Pot să dovedesc că marea voastră bogăție și marea voastră sărăcie, capitalismul și socialismul vostru, războaiele și revoluțiile voastre, ateismul, pesimismul și cinismul vostru, imoralitatea voastră, căsniciile voastre destrămate, controlul nașterilor, ceea ce înseamnă pierderea sângelui vostru și suicidul vostru mental, pot să dovedesc că toate acestea sunt semnele caracteristice ale epocilor de decădere a vechilor state: Grecia și Roma nevrotică".

Aceste lucruri erau scrise în 1926. De atunci democrația și civilizația au murit în jumătate din Europa, ba încă și departe, în Cuba. Iar ce-a mai rămas din Occident "doarme".

Dar există o forță care nu doarme: cea comunistă. În timp ce în Est comuniștii sunt decepționați și și-au pierdut iluziile, comuniștii din Vest rămân virulenți. Cei din Vest, pur și simplu, nu cred rapoartele despre cruzimile, mizeria și persecuțiile din țările comuniste. Ei își răspândesc ideile cu zel peste tot, în clasele de liceu, în cluburile intelectualilor, în colegii, în mahalale și în biserici. Noi creștinii suntem adesea cu jumătate de inimă de partea adevărului. Ei sunt cu toată inima de partea minciunii.

Între timp, teologii din Vest discută despre lucruri mărunte. Se știe că pe când trupele lui Mahomed al II-lea se aflau la porțile Constantinopolului în 1493 și se punea problema dacă Balcanii vor ajunge sub turci sau vor avea o dominație creștină pentru următoarele secole, un consiliu al bisericii din orașul asediat discuta despre: Ce culoare aveau ochii Sfintei Fecioare? De ce sex sunt îngerii? Ce se întâmplă dacă o muscă va cădea în apa sfințită? Se sfințește musca sau apa devine spurcată? Toate sunt numai legende, lucruri ce se referă la acele vremuri.

Dar urmăriți perioadele bisericesti din timpurile noastre și veți vedea că asemenea probleme sunt dezbătute și astăzi. Amenințarea comunismului și suferințele Bisericii Subterane abia dacă sunt pomenite, în schimb sunt discuții interminabile despre problemele teologice, ritualuri, lucruri neesențiale.

A fost cândva o întâlnire într-un hol. Unul a întrebat: "Dacă ați fi pe o corabie care se scufundă și ați putea fi salvat pe o insulă izolată cu o singură carte din biblioteca vasului, ce carte ați alege?" Cineva a răspuns: "Biblia". Altcineva: „Shakespeare". Un scriitor a spus singurul lucru de bun simț: "Aș alege cartea care m-ar învăța cum să fac o ambarcațiune cu care să ajung la un țarm. Apoi aș fi liber să citesc orice".

A menține libertatea pentru toate confesiunile și teologiile și a o recăpăta, acolo unde a fost pierdută din cauza persecuțiilor comuniste, este mult mai

important decât orice insistență asupra unei anume opinii teologice.

"*Adevărul eliberează*" a spus Isus, dar libertatea, numai libertatea poate da adevărul. În loc să ne certăm cu privire la lucruri neînsemnate ar trebui să ne unim în această luptă pentru libertate și împotriva tiraniei comunismului.

Am suferit de asemenea, împărtășind suferințele crescânde din spatele Cortinei de Fier. Fiindcă am trecut prin ele pot să mi le reprezint foarte bine.

Din iunie 1966 ziarul sovietic *Izvestia* și *Dervenskaia Jizn* îi acuzau pe bapțiștii ruși că îi învață pe membrii lor să ucidă copiii, ca să-și răscumpere păcatele. Este vechea acuzație despre un ritual ucigaș, așa cum s-a obișnuit să se spună și despre evrei. Dar știam ce înseamnă aceasta.

Eram în România în 1959, în închisoarea din Cluj, cu deținutul Lazarovici, acuzat de-a fi omorât o fată. Avea numai 30 de ani, dar albise peste noapte din cauza torturilor. Arăta ca un bătrân.

Nu mai avea unghii. Îi fuseseră smulse pentru a-l face să recunoască o crimă pe care nu o comisese.

După un an, nevinovăția lui a fost stabilită și-a fost eliberat, dar libertatea nu mai însemna nimic pentru el. Era un om zdrobit pentru totdeauna.

Unii citeau articolul din ziar și râdeau de acuzațiile stupide ale presei sovietice împotriva bapțiștilor. Eu însă știam ce înseamnă ele pentru cei acuzați.

Este groaznic să fii în Vest și să ai, constant, asemenea imagini în fața ochilor.

Unde sunt acum arhiepiscopul Yermogen de Kaluga (URSS) și alți șapte episcopi care au protestat împotriva cooperării excesive cu regimul sovietic al patriarhului Alexei și al arhiepiscopului Nicodim, adevărate unelte în mâinile comuniștilor? Dacă n-aș fi văzut murind lângă mine, în închisoare, episcopi români care protestaseră, nu aș fi atât de afectat de soarta acestor sfințiți episcopi. Preoții Nikolai Eshliman și Gleb Yakunin au fost admonestați de patriarh pentru că au cerut libertate religioasă pentru Biserică.

Vestul nu știe prea mult. Dar eu am fost în închisoare cu părintele Ioan de Vladimirești, căruia i se întâmplase același lucru. La suprafață era o simplă admonestare ecleziastică. Dar conducătorii noștri, ca și ai altor biserici din țări comuniste, lucrau mână în mână cu Securitatea. Cei puși sub disciplina ierarhilor sunt puși apoi sub o disciplină mult mai eficientă, a torturilor și a bătăilor din închisoare.

Tremuram gândindu-mă la suferințele celor persecutați în lagărele comuniste. Tremur gândindu-mă la destinul etern al călăilor. *Tremur pentru*

creștinii vestici care nu-și ajută frații asuprași. În străfundul inimii mele aș fi dorit să culeg roadele frumoase ale propriei mele vieți și să nu fiu implicat în această mare bătălie. Aș fi vrut atât de mult să fiu undeva într-un loc liniștit, la odihnă.

Dar nu este posibil. Comunismul este la ușă. Când a invadat Tibetul i-a exterminat pe cei care se ocupau numai de lucruri spirituale. În țara noastră el a pus capăt tuturor celor care se "depărtaseră de realitate". Biserici și mănăstiri au fost desființate, menținând doar atâtea câte erau necesare pentru a-i înșela pe străini. Această liniște și acest repaus după care tânjesc ar fi o evadare din realitate și o primejdie și pentru sufletul meu.

Trebuie să duc lupta, deși este foarte periculos pentru persoana mea. Dacă voi dispărea, puteți fi siguri că m-au răpit comuniștii. M-au răpit în 1948 de pe stradă și m-au închis sub alt nume.

Ana Pauker, ministru de externe din acea vreme, i-a spus lui Sir Patrick von Reuterswaerde, ambasadorul Suediei: "*O, Wurmbrand se plimbă acum pe străzile din Copenhaga!*" Ministrul suedez avea în buzunar scrisoarea pe care reușisem să i-o strecor din închisoare; el știa foarte bine că a fost mințit. Lucrul acesta se poate repeta.

Dacă aș fi omorât, ucigașul ar fi fost sigur angajat de comuniști. Nimeni altul n-ar avea motiv să măucidă. Dacă ați auzit zvonuri despre depravarea mea morală, hoție, homosexualitate, adulter, înșelăciuni politice, minciuni sau orice altceva, ar fi ducerea la îndeplinire a amenințărilor Securității: "*Te vom distruge moral!*"

O sursă foarte bine informată mi-a comunicat că niște români comuniști au decis să măomoare, după mărturia pe care-am depus-o în Senatul SUA. Ei vor încerca să măomoare fizic și moral. Vor încerca să mășantajeze, terorizându-mi prietenii din țară. Ei au mijloace foarte puternice.

Dar nu pot să tac. Iar datoria dumneavoastră este să examinați cu atenție ceea ce spun. Chiar dacă socotiți că, după toate cele prin care am trecut, sufăr de un complex de persecuție, ar trebui să vă întrebați ce putere înspăimântătoare are comunismul, pentru a putea provoca un asemenea complex de persecuție. Ce putere îi face pe germanii din Est să vâre un copil într-un buldozer și să treacă prin sârmă ghimpată, cu riscul de-a fi împușcată toată familia?

Vestul doarme și trebuie să fie trezit!

Oamenii care suferă caută un țap ispășitor, pe cineva pe care să dea vina. Să găsești așa ceva nu ușurează povara personală. Eu nu pot s-o fac.

Nu pot să pun vina în spatele unor conducători ai bisericii din Vest, care au făcut compromisuri cu comunismul. Răul nu vine de la ei. Este mai vechi. Acești conducători sunt la rândul lor victimele unui rău mai vechi. Nu ei

sunt cei care au creat dezordinea în Biserică. Așa au găsit-o.

De când sunt în Apus am vizitat mai multe seminarii teologice. Am auzit conferințe despre istoria clopotelor și istoria cântecelor liturgice, despre legile canonice de mult scoase din uz, sau despre disciplina din Biserică, disciplină care nu mai există. Am văzut studenți în teologie învățând că istoria creației biblice nu e adevărată, nici istoria lui Adam, a Potopului, a miracolului lui Moise; că profețiile au fost scrise după împlinirea lor; că nașterea neprihănită e un mit ca și învierea lui Isus; că osemintele Lui au rămas undeva într-un mormânt; că epistolele nu sunt originale; că Apocalipsa este opera unui nebun dar că altminteri Biblia este o Carte Sfântă! (Toate acestea fac să rămână din Cartea Sfântă un număr mai mare de minciuni, decât cel dintr-un jurnal comunist!)

Toate acestea le-au învățat actualii conducători bisericești, pe când erau în seminar. Aceasta este atmosfera în care trăiesc. De ce ar fi credincioși unui Învățător despre care se spun lucruri atât de ciudate? De ce ar fi conducătorii bisericii plini de credință pentru o biserică în care se învață în mod liber că Dumnezeu este mort? Toți sunt conducători ai bisericii oficiale, dar nu ai Miresei lui Cristos. Sunt lideri ai unei biserici în care Învățătorul a fost trădat de mulți.

Când întâlnesc pe cineva din Biserica Subterană martiră, în suferință, îl privesc ca pe o ființă stranie. Nu este corect să judeci oamenii numai după unele aspecte din comportamentul lor. Dacă ai proceda așa, ai fi precum fariseii care-L considerau pe Cristos rău, pentru că nu respecta regulile lor în legătură cu Sabatul. Ei nesocoteau tot ce le-ar fi plăcut la Isus.

După cum acești conducători ai bisericii, deși au o atitudine greșită față de comunism, pot fi din multe alte puncte de vedere corecți și sinceri. Și chiar acolo unde greșesc, ei își pot schimba punctul de vedere.

Am fost odată în România la un mitropolit ortodox. Denunțându-și propriile oi, era unul din oamenii comuniștilor. I-am luat mâna în mâinile mele și i-am spus parabola fiului risipitor. Era seară, fiind în grădină, am adăugat: *"Vezi, Dumnezeu iubește pe orice păcătos care se întoarce. Primește bucuros și pe un episcop care se căiește"*. I-am cântat cântece creștine. S-a convertit.

Am stat la închisoare cu un preot ortodox care, sperând să fie eliberat, s-a apucat să scrie articole ateiste. I-am vorbit și și-a rupt manuscrisul în bucățele, riscând să nu-și mai vadă niciodată libertatea.

Nu pot face pe nimeni țap ispășitor și nu-mi pot ușura povara pe care-o port în inimă.

* * *

Mai am și altă pricină de durere. Până și prietenii apropiați nu mă înțeleg. Unii mă acuză de rigiditate și resentimente față de comuniști, ceea ce știu

bine că nu este adevărat. Scriitorul mozaic, Claude Montefiore, a spus că poziția lui Isus față de scribi și farisei, denunțarea lor publică, sunt în contradicție cu porunca Lui, de a-i iubi pe vrăjmași și a binecuvânta pe cei ce te blestemă. Și dr. W. R. Matthews, decanul de la "Sfântul Pavel" - Londra, trage concluzia că este vorba aici de-o inconsistență, o incoerență a lui Isus, și găsește, drept scuză, că Isus nu era un intelectual.

Impresia lui Montefiore era greșită. Isus îi iubea pe farisei, deși îi denunța public. Și eu îi iubesc pe comuniști și pe uneltele lor din sânul Bisericii, deși îi denunț.

Mi se spune în mod constant: *"Uită de comuniști! Lucrează numai cu probleme spirituale!"*

Am întâlnit un creștin care a suferit sub naziști. El mi-a destăinuit că este în întregime de partea mea, atât timp cât îl mărturisesc pe Cristos, dar că ar trebui să nu mai scot o vorbă împotriva comunismului. L-am întrebat dacă creștinii care au luptat împotriva lui Hitler în Germania au procedat greșit și dacă ar fi trebuit să se limiteze să vorbească despre Biblie, fără a pomeni pe tiran.

Răspunsul a fost: *"Dar Hitler a ucis 6 milioane de evrei! Trebuia să se vorbească de el!"* I-am explicat și eu: *"Comuniștii au omorât 30 milioane de ruși, milioane de chinezi și pe alții. Și i-au omorât și pe evrei. Trebuie să protestăm oare numai când sunt uciși evreii, nu și atunci când mor rușii?"* Mi-a spus fără explicații: *"Aceasta este altceva"*.

Eu pot afirma că-am fost bătut de poliție și pe vremea lui Hitler și în perioada comunismului și că n-a fost nici o diferență; a fost la fel de dureros.

Creștinătatea are de combătut multe aspecte ale păcatului, nu numai comunismul.

Dar comunismul este la ora aceasta cel mai mare flagel al creștinismului și cel mai primejdios. Trebuie să ne unim împotriva lui!

Trebuie să repet încă o dată? Țelul omului este să devină asemănător lui Cristos. Scopul comuniștilor este să împiedice acest lucru. Ei sunt din principiu antireligioși. Ei cred că după moarte omul se transformă în substanțe minerale și nimic altceva. Ei doresc ca toată viața să fie trăită doar în planul material.

Ei cunosc numai masele. Cuvântul lor este cel al demonului din Noul Testament, care întrebat ce nume are, a răspuns: *"Suntem o legiune"*. Personalitatea - cel mai mare dar făcut de Dumnezeu omului - trebuia strivită. Un om a fost întemnițat, pentru că au găsit la el o carte a lui Alfred Adler, *Psihologia individuală*. Ofițerii Securității s-au răstit: *"Aha, individual, întotdeauna individual, de ce nu colectiv?"*

Isus a dorit să fim personalități. De aceea nu poate exista compromis între noi și comunism. Și comuniștii știu aceasta. Revista lor *Nauka i Religia* (Știință și religie) scrie: "*Religia este incompatibilă cu comunismul. Îi este ostilă (...) Programul Partidului Comunist reprezintă o lovitură de moarte pentru religie (...) El este programul creării unei societăți ateiste în care oamenii vor fi eliberați pentru totdeauna de sclavia religie*".

Poate deci coexista comunismul cu religia?

Comuniștii dau următorul răspuns: "*Comunismul este o lovitură de moarte pentru religie*".

Capitolul 5

Biserica Subterană invincibilă

Vreau să vorbesc acum despre Biserica persecutată. Ea activează în condiții deosebit de grele.

Ateismul este religia de stat a țărilor comuniste. Ei lasă mai mult sau mai puțin libertatea de credință vârstnicilor, dar copiii și tineretul nu trebuie să creadă. Toate mijloacele de informare din aceste țări: radioul, televiziunea, cinematograful, teatrul, presa au un singur țel: acela de a face să dispară credința în Dumnezeu.

Biserica Subterană are foarte puține mijloace pentru a se opune imenselor forțe ale Statului totalitar. Slujitorii secreți din Rusia nu au o educație teologică. Sunt pastori care n-au citit niciodată Biblia în întregime.

Am să vă relatez cum am fost ordinați, mulți dintre noi. Am întâlnit un tânăr rus care era slujitor secret. L-am întrebat cine l-a ordonat. Mi-a răspuns: "Nu avem un episcop care să ne ordoneze. Episcopul oficial nu ordonează pe nimeni fără aprobarea Partidului Comunist. Așa că zece tineri creștini ne-am dus la mormântul unui episcop care a murit martir. Doi dintre noi și-au așezat mâinile pe piatra mormântului, ceilalți s-au așezat în cerc în jur și-am cerut Duhului Sfânt să ne ordoneze. Suntem siguri că am fost ordinați de mâinile străpunse ale lui Isus". După părerea mea ordinarea acestui tânăr este valabilă în fața Domnului!

Oameni cu o asemenea ordinare, care n-au avut parte de nici o educație teologică și care adesea au puține cunoștințe biblice se îngrijesc de lucrarea lui Cristos? Știau toți să citească bine? Și de unde aveau Biblii? Dumnezeu le vorbea!

Biserica Subterană nu are catedrale. Dar ce catedrală poate fi mai frumoasă decât bolta cerească, la care priveam când ne adunam în taină în păduri? Ciripitul păsărilor ținea loc de orgă; mirosul florilor era tămâia noastră. Iar haina zdrențăroasă a vreunui martir, recent eliberat din închisoare, era mai impresionantă decât roba preoțească. Aveam drept lumânări luna și stelele. Îngerii erau slujitorii noștri care le aprinseră.

Nu pot să vă descriu cât de frumoasă era această biserică!

Adesea, după un serviciu secret, creștinii erau prinși și închiși. Acolo își purtau cu bucurie lanțurile așa cum își poartă mireasa giuvaerurile primite în dar de la mire. Apele din închisoare sunt liniștite. Primești sărutarea și îmbrățișarea Lui și nu ți-ai schimba locul nici cu un rege. Pe adevărații creștini bucuroși i-am găsit în Biblie, în Biserica Subterană și în închisoare.

Biserica aceasta este oprimată, dar are și mulți prieteni, unii chiar din Poliția secretă și din înalții demnitari. Uneori acești credincioși ascunși protejează Biserica Subterană.

Nu de mult, în Rusia ziarele se plâneau de numărul crescând al "*necredincioșilor în aparență*".

Aceștia, explica presa, sunt nenumărați bărbați și femei care lucrează în eșaloanele puterii comuniste, în oficii de stat, în departamentele de propagandă și pretutindeni, și care în exterior se manifestă ca niște comuniști, dar care în fond sunt credincioși ascunși și membri ai Bisericii Subterane.

Se mai poate relata istoria unei tinere femei care lucra într-o secție de propagandă comunistă.

După terminarea serviciului, se ducea acasă și-și întâlnea bărbatul venit de la lucru. După cină amândoi se întâlneau cu tineri din departamentele vecine și făceau rugăciuni sau studiau Biblia.

Acestea se întâmplau în lumea comunistă!

Zeci de mii de asemenea "*necredincioși în aparență*" existau în oricare din țările comuniste.

Ei găseau că era mai înțelept să nu se ducă în "bisericele - teatru", unde erau supravegheați și auzeau numai o predică de mântuială. În schimb își păstrau pozițiile, funcțiile ca și responsabilitățile, și de acolo mărturiseau, liniștit și eficient, pe Cristos.

Biserica Subterană, plină de credință, numără mii de membri în asemenea funcții. Ei se întâlnesc în secret în subsoluri, poduri, apartamente și case.

În Rusia, nimeni nu-și mai amintește argumentele în favoarea sau împotriva botezului în copilărie sau la vârsta adultă, "pro" și "contra" infailibilității papale. Nu sunt nici "pre" sau "post" mileniu. Nu știi să interpreteze profețiile și nu au dispute în legătură cu ele, și mă întrebam adesea cum reușesc să dovedească ateilor existența lui Dumnezeu.

Răspunsurile lor la întrebările ateilor sunt simple. "*Dacă ați fi invitat la o petrecere și tratați cu tot felul de mâncăruri gustoase, ați putea crede că nu le-a pregătit cineva? Dar natura este un banchet pregătit pentru noi! Aveți roșii, piersici, lapte, miere. Cine a pregătit toate acestea pentru omenire? Natura*

este oarbă. Dacă nu credeți în Dumnezeu, cum vă explicați că această natură oarbă a reușit să prepare toate cele de care avem nevoie și încă în foarte mare varietate și cantitate?"

Ei pot să probeze și că există viață veșnică.

L-am auzit pe unul pledând în fața unui ateu:

"Presupune că putem vorbi cu copilul în pântecul mamei sale, și că-i vei spune că viața embrionară este doar o scurtă perioadă, după care va urma viața reală, mult mai lungă. Ce ar răspunde embrionul? Ar spune exact ce ne spuneti voi atei, când vorbim despre Rai și Iad. Ar pretinde că viața intrauterină este singura viață și că orice altceva e o nebunie religioasă. Dar dacă embrionul ar putea gândi și ar spune: aici brațele îmi cresc, dar nu-mi sunt necesare și nici nu pot să le întind. De ce cresc? Probabil că într-un alt stadiu al existenței mele voi avea nevoie de ele pentru a lucra. Și picioarele cresc, deși acum trebuie să le țin ghemuite la piept. Dar probabil urmează viața într-un spațiu larg și voi avea nevoie la mers de ele. Ochii cresc, deși aici e foarte întuneric. De ce am ochi? Probabil ca să văd mai târziu. Deci, dacă embrionul ar putea reflecta asupra dezvoltării lui, el ar realiza că există o viață în afara uterului mamei sale, fără ca s-o fi văzut. Același lucru se întâmplă și cu noi. Cât suntem tineri suntem viguroși, dar n-avem destulă minte ca s-o folosim cum trebuie. Când prin trecerea anilor ne îmbogățim cunoștințele și înțelegerea, ne așteaptă dricul să ne ducă la groapă. De ce a fost necesar să ne crească înțelepciunea și cunoașterea dacă nu le mai putem folosi? Ca și la embrion: pentru ceea ce urmează. Da, ne cresc cunoștințele, înțelegerea, înțelepciunea pentru ce va veni. Suntem pregătiți pentru a servi pe un plan mai înalt, care urmează morții."

Despre Isus, doctrina comunistă afirmă că El nu a existat niciodată. Slujitorii Bisericii Subterane au răspuns simplu la această afirmație: *"Ce ziar aveți în buzunar? Este numărul din "Pravda" de azi sau de ieri? Să văd. A da! 4 ianuarie 1964. Dar 1964 numărul de unde? Începând de la Cel care nu a existat sau n-a jucat nici un rol? Spuneți că nu există, dar numărați anii începând cu nașterea Sa. Timpul a existat înainte de venirea Lui. Dar când a venit, omenirii i s-apărut că tot ce a existat înainte de El a fost în zadar și că timpul real a început de atunci. Chiar acest ziar comunist dovedește că Isus nu este o ficțiune"*.

Pastorii din Vest presupun, în general, că membrii bisericii lor sunt convinși de adevărurile esențiale ale creștinismului, dar în fapt nu este așa. Rar auzi o predică bună care să dovedească adevărul credinței. Dar în dosul Cortinei de Fier, oameni, care n-au fost învățați cum s-o facă, dau o bază solidă convertirilor lor.

Nu există un perete despărțitor între Biserica Subterană, deținătoarea creștinismului și Biserica oficială. Ele se întrepătrund. Mulți pastori din bisericile-scenă duc paralel o misiune secretă, mergând mult peste limitele impuse de comuniști.

Biserica oficială, cea a colaboratorilor comuniștilor, are o istorie a ei. A început imediat după Revoluția Socialistă rusă prin "Biserica Activă", condusă de un episcop numit Sergiu. Unul din colaboratorii lui a declarat că *"marxismul este o evanghelie scrisă cu litere ateiste"*. Ce teologie subtilă! Ați băgat de seamă?!

Am avut câte un Sergiu în fiecare țară.

În Ungaria printre catolici, a fost părintele Balogh. El și anumiți slujitori protestanți i-au ajutat pe comuniști să preia controlul total al Statului.

În România, comuniștii au ajuns la putere și cu ajutorul unui preot ortodox, numit Burducea, fost fascist care trebuia să-și acopere greșelile trecutului și-a devenit mai roșu decât șefii lui. Preotul a stat lângă Vâșinski, ministrul sovietic def externe, a zâmbit în mod aprobativ, când acesta a declarat, la instalarea noului guvern comunist: *"Acest guvern va clădi un paradis terestru, încât nu mai este necesar unul ceresc"*.

Cât despre cei asemeni lui Nikolai din Rusia, există înregistrări cu informațiile lor date Guvernului. Maiorul Deriabin, un dezertor al Securității sovietice, a depus mărturie că Nikolai era agentul lor.

Aceasta este situația în aproape toate confesiunile. Conducerea baptistă română a fost impusă prin forță. Ea denunță pe creștinii adevărați. În Rusia conducerea baptistă face la fel. Președintele adventiștilor români, Tachici, mi-a destăinuit că a fost informator al Securității din prima zi a venirii lor la putere.

În loc să închidă toate bisericile, deși au zăvorât multe mii, comuniștii vicleni au admis ca puține "așa-zise" Biserici oficiale, să fie folosite ca ferestre prin care ei să observe, controleze și eventual să-i distrugă pe creștini și creștinismul.

Ei au decis că este mai bine ca structura bisericii să rămână și să o transforme într-o unealtă a lor, pentru controlul creștinilor și ca un mijloc al lor de a-i păcăli pe vizitatorii străini.

Mi s-a oferit o asemenea biserică, cu condiția ca eu, pastorul, să raportez despre membrii mei Securității. Se pare că cei din Vest, obișnuiți cu diferențieri clare, pentru ei albul este alb și negrul este negru, nu pot pricepe aceasta. Dar Biserica Subterană nu putea accepta bisericile controlate, surrogate de evangheliism eficient pentru "fiecare ființă" incluzând pe cei tineri.

Cu toate acestea există în Bisericile oficiale o viață spirituală reală, în ciuda multor conducători trădători. (Am impresia că în multe biserici din Vest este o situație similară.)

În Biserica ortodoxă, liturghia a rămas neschimbată și hrănește inimile credincioșilor, chiar dacă predicile îi lingușesc pe comuniști. Luteranii, presbiterienii, protestanții cântă aceleași vechi imnuri.

Și apoi, chiar și predicile informatorilor trebuie să cuprindă ceva și din Scriptură. Poporul este convertit sub influența unor oameni pe care-i cunosc drept trădători, despre care știu că vor raporta poliției convertirea lor, așa că trebuie să-și ascundă credința chiar față de cel care le-a dat-o prin predica lui coruptă. Acesta este marele miracol al lui Dumnezeu, citat în Levitic 11: 37 într-un limbaj simbolic: *"Dacă se întâmplă să cadă ceva din trupurile lor moarte pe o sămânță care trebuie semănată, ea va rămânea curată"*.

Corectitudinea ne obligă să spunem că nu toți conducătorii oficiali ai Bisericii, nici măcar toate căpeteniile ierarhiei de vârf sunt oameni ai comuniștilor, iar membri ai Bisericii Subterane sunt oameni de vârf ai Bisericii oficiale, exceptând pe unii care trebuie să stea ascunși.

Ei au grijă ca creștinismul să nu devină o sursă sigură de câștig ușor, ci o credință combatantă.

Când Securitatea din România a ajuns să închidă mănăstirea Vladimirești - acest lucru s-a întâmplat în multe locuri și în Rusia - am trăit un moment greu. Câțiva comuniști au plătit cu viața pentru crima de-a fi încercat să interzică credința.

Dar bisericile oficiale s-au împușinat mult. Nu știu dacă în URSS mai erau 500 - 600 de biserici. (SUA la aceeași populație are 300 de mii.) Și aceste biserici sunt, de cele mai multe ori, niște cămăruțe, nu biserici cum ni le reprezentăm noi. Vizitatorii străini văd o biserică aglomerată în Moscova, unica biserică protestantă a orașului, și constată că libertate este acolo.

"Chiar și bisericile sunt suprasolicitate", remarcă ei bucuroși. Nu văd care este tragedia unei biserici protestante pentru șapte milioane de suflete. Și nici măcar aceste biserici - cât o cameră nu sunt la o distanță accesibilă pentru 80% din credincioșii din Uniunea Sovietică. Aceste mulțimi de oameni trebuie ori date uitării, ori slujite prin metode subterane de evanghelizare. Nu este o altă cale! Cu cât comunismul domină mai mult o țară, cu atât mai mult Biserica trebuie să acționeze în secret. Pe locul Bisericilor oficiale închise, se țin mitinguri ale organizațiilor antireligioase.

Cum se "hrănește" Biserica Subterană din literatura ateistă?

Da, Biserica Subterană știe să utilizeze și acest lucru. Întâi se hrănește cu literatură ateistă, așa cum a fost hrănit Ilie de către corbi. Ateiștii folosesc multă pricepere și zel pentru a critica versetele biblice.

Ei au publicat cărți numite *"Biblia hazlie"* și *"Biblia pentru credincioși și necredincioși"*. Ei au încercat să dovedească cât de stupide sunt versetele biblice și-au dat pentru aceasta citate. Cât ne-am bucurat! Critica era

prostească, așa că nimeni nu a luat-o în seamă. Dar cartea a fost tipărită în milioane de exemplare și era plină de versete de-o nespusă frumusețe, chiar când erau ridiculizate. În trecut, "ereticii", arși de Inchiziție, erau conduși la locui de osândă de o procesiune.

Oamenii erau îmbrăcați în haine caraghioase, cu diavoli și flăcările iadului pictate pe ele. Și ce sfinți erau acești eretici! Versetele Bibliei rămân adevărate, chiar dacă sunt citate de diavol.

Editura comunistă a fost foarte bucuroasă să primească mii de scrisori care cereau reeditarea cărților ateiste, și care citau versete biblice, pentru a le lua în bațjocură. Nu știau că scrisorile vin din partea Bisericii Subterane, care n-avea alt mijloc de-a obține Scripturile.

Știam foarte bine cum să folosim și adunările ateiste. Un profesor de marxism a "demonstrat" la un miting că Isus n-a fost altceva decât un magician. Profesorul avea în față o cană cu apă. A pus în ea un praf și apa a devenit roșie. Aceasta e toată minunea! a explicat el. Isus a ascuns în mâneci o pulbere ca aceasta și a pretins că a schimbat apa în vin, în mod miraculos. Dar eu pot face mai mult decât Isus. Eu pot transforma la loc vinul în apă. A adăugat alt praf și apa a devenit incoloră. Apoi a repetat experiența.

Un creștin s-a sculat și a zis: *"Ne-ați uimit, tovarășe profesor, văzând de ce sunteți în stare. Am dori să cerem încă ceva: să beți o sticlă din vinul dumneavoastră"*. Profesorul a răspuns: *"Nu pot face asta! Praful este otrăvitor"*. Creștinul a replicat: *"Vedeți aici este diferența dintre dumneavoastră și Isus. El ne-a dat cu vinul Său o bucurie pentru două mii de ani, pe când dumneavoastră ne otrăviți cu acest vin"*. Creștinul a ajuns la închisoare, dar vestea despre incident s-a împrăștiat repede și a ajutat la întărirea credinței.

Suntem slabi, ca și David. Dar suntem mai puternici decât Goliatul ateist, pentru că Dumnezeu este de partea noastră. Adevărul ne aparține.

Într-o altă împrejurare, un ateist ținea o lecție. Toți lucrătorii fabricii erau obligați să asiste. Printre ei se aflau mulți creștini. Au ascultat în liniște toate argumentele lui împotriva lui Dumnezeu și despre stupiditatea de-a crede în Cristos. Lectorul dorea să probeze că nu există o lume spirituală, nu există Dumnezeu, nu există Cristos, viață de apoi, iar omul este numai materie fără suflet. A repetat mereu că există numai materie.

Un creștin s-a ridicat și a întrebat dacă poate spune ceva. I s-a dat permisiunea. Creștinul și-a luat scaunul pliant și l-a aruncat la pământ. A făcut o pauză privindu-l. Apoi s-a ridicat și a tras o palmă lectorului comunist peste față. Acesta s-a înfuriat. Fața i s-a înroșit de indignare. A început să injure și a chemat tovarășii să-l aresteze pe creștin. A întrebat: *"Cum ai îndrăznit să mă pălmuiești? Și pentru ce motiv?"*

Omul a răspuns: *"Ne-ați dovedit exact cât sunteți de mincinos. Ați afirmat că absolut totul e materie... nimic altceva. Am aruncat un scaun pe jos. Este materie, într-adevăr. Nu s-a supărat. Când v-am pălmuit, n-ați reacționat ca un scaun. V-ați purtat altfel Materia nu se înfurie, materia nu înnebunește, dar dumneavoastră ați făcut-o! Prin urmare, tovarășe profesor, greșiți! Omul este mai mult decât materie. Suntem ființe spirituale"*.

În nenumărate feluri, creștinii obișnuiți ai Bisericii Subterane dezaprobau argumentele ateiste savante. În închisoare, ofițerul politic m-a interogat cu asprime: *"Cât ai să mai continui să ții la religia asta stupidă?"* I-am răspuns: *"Am văzut nenumărați atei regretând pe patul de moarte că au fost fără Dumnezeu: L-au strigat pe Cristos! Puteți să vă imaginați un creștin pe moarte, regretând că este creștin și chemându-lpe Marx sau Lenin să-l mântuiască?"* A început să râdă: *"Deștept răspuns"*. Am continuat: *"Când un inginer a construit un pod, faptul că o pisică poate traversa podul nu este o dovadă că acesta rezistă. Trebuie să treacă un tren, ca să dovedească cum că podul e bun. Faptul că sunteți ateu, când totul merge strună, nu dovedește adevărul ateist. El nu ține deloc, în momentele de mare criză"*. Am folosit, ca să-i dovedesc, cărțile lui Lenin; chiar după ce a devenit conducătorul Uniunii Sovietice, Lenin se ruga, când treburile mergeau prost.

Suntem calmi și așteptăm în liniște desfășurarea evenimentelor. Comuniștii sunt neliniștiți și lansează noi campanii antireligioase. Ei dovedesc, prin aceasta, cele spuse de Sfântul Augustin: *"Neliniștită este inima până ce se odihnește în Tine"*.

De ce pot fi câștigați chiar și comuniștii

Biserica Subterană, dacă este ajutată de creștinii liberi, poate câștiga inimile comuniștilor și schimba înfățișarea lumii. Ea îi va câștiga, fiindcă este împotriva naturii să fii comunist. Chiar și un câine dorește un os al său. Revolta se dezvoltă în inimile comuniștilor din cauza rolului pe care trebuie să-l joace și-a absurdităților în care trebuie să creadă.

Când un comunist ne-a asigurat că materia este totul, că suntem o grămadă de substanțe chimice, anume organizate, și că după moarte ne vom transforma din nou în săruri minerale, a fost suficient să întrebăm: *"Cum se face că mulți comuniști și-au dat viața în unele țări pentru idealul lor? Grămada de minerale are ideal? Ce pot sacrifica mineralele pentru binele altora?"* La aceasta n-a mai avut răspuns.

Și-apoi brutalitatea! Oamenii nu au fost creați să fie brute și nu pot suporta să se poarte ca atare prea multă vreme. Am văzut-o în prăbușirea comandanților naziști, dintre care unii s-au sinucis, iar alții s-au căit și și-au mărturisit crimele.

Există și ceva pozitiv în imensa presiune din țările comuniste. Este dorința pentru o viață mai bună, pe care comunismul nu o poate oferi. Rusul obișnuit este un om profund, cu inima largă, o persoană generoasă.

Comunismul este superficial. Deci rusul caută profunzimea vieții și, ngăsind-o nicăieri, o caută în alcool. Prin alcoolism își exprimă supărarea față de viața brutală și falsă pe care trebuie s-o trăiască. Pentru perioade scurte, alcoolul îl face să devină liber, așa cum *Adevărul*, dacă l-ar cunoaște, l-ar putea elibera pentru totdeauna.

În București, în timpul ocupației rusești, am simțit un impuls irezistibil să intru într-o cârciumă. Am chemat-o pe soția mea să meargă cu mine. Când am intrat am văzut un căpitan rus cu arma în mână, amenințând pe toată lumea și cerând tot mai mult de băut. Fusesse refuzat, fiindcă și așa era foarte beat. Oamenii erau în panică.

M-am dus la patron - pe care-l cunoșteam - și am cerut să-i dea căpitanului licoarea, promițând că voi sta cu el și voi avea grijă să fie liniștit. Mi s-au dat sticle cu vin, una după alta. Pe masă erau trei pahare. Căpitanul, politicoș, le umplea mereu pe toate trei, dar tot el le consuma pe toate. Nici eu, nici soția nu bem. Deși omul era beat, mintea îi mergea. Era obișnuit cu alcoolul. I-am vorbit de Cristos și a ascultat cu o atenție puțin obișnuită. În cele din urmă a spus: "*Acum, pentru că mi-ați spus cine sunteți am să vă spun și eu cine sunt!*"

Sunt un preot ortodox și am fost printre primii care s-au lepădat de credință, când Stalin a început marea persecuție. Am mers din sat în sat, ca să țin discursuri, declarând că nu există Dumnezeu, iar eu ca preot am fost un înșelător și așa sunt și ceilalți preoți, v-am mai spus. Am fost apreciat pentru râvna mea și-am devenit ofițer al Poliției secrete. Pedepsa mea de la Dumnezeu a fost că a trebuit să omor creștini cu mâna mea și să-i torturez. Și acum beau întruna să uit ce-am făcut. Dar nu merge!"

Mulți comuniști s-au sinucis. Așa au făcut marii poeți Esenin și Maiakovski. Tot așa a făcut și marele scriitor Fadeev. Tocmai termina romanul său intitulat "*Fericirea*" în care arăta că fericirea constă în a lucra pentru comunism. Era atât de fericit în această orânduire, că s-a împușcat când și-a isprăvit romanul. Era foarte greu să suporte această enormă minciună. Jofee și Tomkin, mari luptători pentru comunism în timpul țarilor, n-au putut să vadă fața adevărată a comunismului așa că au sfârșit sinucigându-se.

Comuniștii sunt nefericiți. Chiar și dictatorii lor. Cât de nefericit a fost Stalin! După ce și-a ucis aproape toți tovarășii, era permanent înspăimântat că va fi asasinat, otrăvit. Avea opt dormitoare cu seifuri bancare, care se puteau zăvori.

Nimeni nu știa în care din camere va dormi într-o anumite noapte. Nu mânca nimic până ce bucătarul nu gusta în prezența sa. Comunismul nu ferește pe nimeni, nici pe dictatorii săi. Au nevoie de Cristos! Răstumând comunismul, sunt salvate nu numai victimele, ci și comuniștii.

Biserica Subterană este de cea mai mare trebuință pentru popoarele

înrobite. Ajutați-o!

* * *

Trăsătura caracteristică a Bisericii Subterane este seriozitatea ei în credință.

Un slujitor, care se ascunde sub numele de George, povestește în cartea sa despre Biserica Subterană următorul incident: un căpitan al armatei ruse s-a dus la un slujitor în Ungaria și a cerut să-i vorbească între patru ochi. Băiatul era foarte tânăr și brav, conștient de rolul lui de învingător. Când a fost condus într-o mică sală de conferințe și ușa s-a închis, a arătat spre crucifixul ce atârna pe perete.

— *Știți că acest obiect este o minciună?*, s-a adresat slujitorului. *Este un obiect cu ajutorul căruia voi, slujitorii Bisericii, înșelați oamenii săraci, ajutându-i pe bogați să-i țină în ignoranță. Haide deci, suntem singuri! Recunoaște că n-ai crezut niciodată că Isus Cristos a fost Fiul lui Dumnezeu!*

Slujitorul a zâmbit:

— *Vai tinere, te asigur că eu cred Este adevărat!*

— *Nu permit să glumești cu mine!* a strigat căpitanul. *Este foarte serios! Nu râde de mine!*

Și-a scos revolverul și l-a lipit de pieptul omului bisericii.

— *Dacă nu admiți că e o minciună, trag!*

— *Nu pot admite decât adevărul. Domnul nostru este real și este Fiul lui Dumnezeu.*

Căpitanul a aruncat revolverul pe podea și l-a îmbrățișat, plângând, pe omul Domnului.

— *Este adevărat deci! Este adevărat! Și eu credeam, dar nu eram sigur că sunt oameni care pot muri pentru această credință și trebuia să mă conving personal. O mulțumesc! Mi-ai întărit credința. Acum și eu pot muri pentru Cristos! Mi-ai dovedit-o.*

Am cunoscut și alte asemenea cazuri. Atunci când rușii au ocupat România, doi soldați au intrat cu puștile în mână într-o biserică. Ei au strigat: *"Nu credem în religia voastră. Cine nu se leapădă pe loc de ea, va fi împușcat pe dată. Cine se leapădă, să treacă la dreapta"*. Câțiva s-au mișcat spre dreapta. Li s-a ordonat să părăsească biserica. Ei au fugit pentru a-și salva viața. Când rușii au rămas singuri cu ceilalți creștini i-au îmbrățișat și le-au spus: *„Și noi suntem creștini, dar voiam să fim prieteni numai cu cei care consideră că merită să mori pentru adevăr"*.

Asemenea oameni s-au luptat pentru Evanghelie în țara noastră și nu doar pentru ea. Ei sunt și luptătorii pentru libertate.

În multe case din Vest, oamenii pierd ore întregi ascultând muzică distractivă. Și în casele noastre muzica se aude tare, dar numai pentru a acoperi convorbirile despre Evanghelie și lucrarea secretă, așa încât vecinii să nu audă și să nu poată informa Securitatea.

Cât se bucură, când pot întâlni un creștin serios din Vest!

Cel care scrie aceste rânduri este numai un om neînsemnat. Dar sunt vocea celor lipsiți de glas, al celor cenzurați și niciodată reprezentați în Vest. În numele lor cer mare seriozitate în credință și în modul în care sunt dirijate problemele creștinătății în numele lor, cer rugăciunile voastre și ajutor concret pentru credincioșii care suferă în Biserica Subterană din țările comuniste.

* * *

Îi vom câștiga pe comuniști! Întâi pentru că Dumnezeu este de partea noastră. În al doilea rând pentru că mesajul nostru răspunde celor mai profunde necesități interioare.

Comuniștii, care au stat în închisoare sub naziști, mi-au destăinuit că se rugau în momentele dificile. Am văzut ofițeri comuniști murind cu Numele lui Isus pe buze.

Vom învinge, pentru că toată moștenirea culturală a popoarelor este de partea noastră. Rușii pot interzice toate scrierile creștinilor moderni.

Dar există cărțile lui Tolstoi și Dostoievski, și oamenii găsesc lumina lui Cristos în ele. La fel se petrec lucrurile în Germania de Est cu Goethe, cu Sienkiwicz în Polonia etc. Cel mai mare prozator român a fost Sadoveanu. Comuniștii i-au publicat cartea "*Viețile sfinților*" sub titlul de "*Legenda sfinților*". Dar și sub acest titlu, viețile sfinților inspiră prin exemplul lor.

Ei nu pot exclude reproducerile operelor lui Rafael, Michelangelo, Leonardo da Vinci din istoria artelor. Iar picturile lor se referă la Cristos.

Când îi vorbesc despre Cristos unui comunist, nevoia profundă de spiritualitate din inima lui este aliatul, ajutorul meu. Cea mai mare dificultate pentru el nu este să-mi combată argumentele. Cel mai greu lucru este să-și înăbușe vocea conștiinței, care este de partea mea.

Am cunoscut personal profesori de marxism, care, înainte de a-și ține cursurile, se rugau lui Dumnezeu să-i ajute! Am cunoscut comuniști care mergeau până departe la întruniri secrete.

Când erau prinși, negau că ar fi fost la o întrunire ilegală. Apoi plâneau că

n-au avut curajul să-și apere convingerile. Și ei sunt oameni!

Odată ajuns la credință, chiar una foarte primitivă, această credință se dezvoltă, crește. Suntem siguri că ea va cuceri, pentru că în Biserica Subterană am văzut permanent acest proces. Comuniștii sunt iubiți de Cristos. Aceasta se poate realiza numai în Biserica Subterană, în dosul Cortinei de Fier. Cine dorește să îndeplinească dorința lui Isus de-a salva sufletele oamenilor, trebuie să susțină această biserică și activitatea ei. Isus a spus: *"Învățați toate neamurile!"* Niciodată n-a zis: opriți-vă la Cortina de Fier! Credința în Dumnezeu și marea noastră misiune ne îndeamnă să pătrundem în spatele Cortinei, unde o treime din oameni sunt în sclavia comunismului.

Putem ajunge la ei lucrând cu Biserica Subterană care se află acolo și e vie.

Trei grupuri alcătuiesc Biserica Subterană:

Primul - pastorii și slujitorii înlăturați de comuniști

Acest grup este format din foștii pastori și slujitori care au fost alungați din biserica lor și despărțiți de turma lor, pentru că n-au vrut să facă compromisuri. Mulți dintre ei au fost închiși ani de zile și torturați pentru credință. Au fost eliberați... și au început imediat să-și exercite slujirea în mod secret și eficient în cadrul Bisericii Subterane. Deși comuniștii închiseseră bisericile lor sau îi înlocuiseră cu pastori ușor manevrabili, ei și-au continuat slujirea mai eficient ca oricând, în întâlniri tainice în grajduri, poduri, subsoluri, noaptea pe câmp sau oriunde era un ascunziș, în care se puteau aduna creștinii. Aceștia sunt "martirii vii" care nu și-au încetat misiunea și care puteau fi oricând torturați și arestați din nou.

Al doilea grup - Biserica laică

Aceasta este o armată vastă de bărbați și femei laici foarte devotați.

Trebuie bine înțeles că în Rusia ori în China nu există creștini numai cu numele, cu jumătate de măsură, călduți. Prețul pe care-l plătesc creștinii este foarte mare. În al doilea rând este bine să se știe că persecuțiile au generat întotdeauna creștini mai buni, creștini mărturisitori, câștigători de suflete. Persecuția comunistă a avut efect invers, decât cel căutat de tortionari și a produs creștini devotați, Care se întâlnesc mai rar în țările libere. Acești oameni nu înțeleg cum poți să fii creștin, fără să dorești cu înflăcărare să spui Adevărul, pentru a aduce la Cristos pe orice suflet întâlnit în cale.

"Steaua Roșie" (ziarul armatei ruse) a atacat pe rușii creștini afirmând: *"Închinătorii lui Cristos vor să prindă în ghiare pe fiecare"*. Dar viețile lor creștine, luminoase le-au atras dragostea și respectul concetățenilor și vecinilor. În orice sat sau oraș, creștinii sunt locuitorii cei mai stimați, mai apreciați. Când o mamă este prea bolnavă și nu poate să-și îngrijească copiii, vine o mamă creștină care se ocupă de ei. Când un bărbat bolnav nu-

și poate tăia lemnele, apare un creștin care-i face treaba.

Ei "își trăiesc" creștinismul, și atunci când încep să-L mărturisească pe Cristos, poporul ascultă și crede, pentru că L-au văzut pe Isus în viețile lor.

Cum slujirea în biserică este oficiată doar de pastori concediați și în mod ascuns, milioane de creștini devotați câștigă suflete în toate colțurile lumii comuniste și mărturisesc în piețe și pe oriunde trec. Ziarele comuniste recunosc că măcelarii creștini strecoară fascicule din Evanghelie în hârtia de împachetat în care vând carnea. Presa comunistă admite că acei creștini care lucrează în posturi de răspundere în tipografii se întorc la lucru noaptea, pornesc presele, tipărind câteva mii de exemplare din cărți de literatură religioasă și închid tipografia din nou la ivirea zorilor. Comuniștii admit, de asemenea, că în Moscova copiii au primit "de undeva" Evanghelii și apoi porțiuni din Evanghelii copiate de mână. Copiii au pus apoi tipăriturile în buzunarele hainelor profesorilor care se aflau în vestiarele școlii. Corpul laic este foarte puternic și eficient, este o forță în orice țară comunistă.

În Cuba comunistă, misionarii dinainte au afirmat că o Biserică Secretă "laică" se naște pentru că cei din Biserica oficială au fost persecutați și înlocuiți de "slujitorii" comuniști.

Aceste milioane de credincioși adevărați au fost purificați de focul persecuției, care în viziunea comunistă trebuia să-i distrugă.

Al treilea grup - pastorii și slujitorii oficiali care nu pot fi reduși la tăcere

Este o parte vitală din Biserica Subterană, care funcționează în Biserica oficială, dar încătușată. Într-un fel, Biserica Subterană nu este complet separată de aceasta. În multe țări comuniste ca Iugoslavia, Polonia, Ungaria mulți din pastorii oficiali au și o activitate în secret. În multe țări, activitățile au fost îngemănate. Acești pastori nu sunt autorizați să vorbească în afara cămăruței lor bisericuțe cât o cameră. Nu au voie să meargă în adunările de copii sau tineret. Cei necreștini se tem să-i întâlnească în biserică. Pastorii n-au voie să-i viziteze acasă pe membrii bolnavi ai bisericii.

Ei sunt îngrădiți din toate părțile de legile comuniste, care fac "bisericele" fără rost. Adesea pastorii, confrunțați cu controalele, care fac înscenări de "libertatea religiei", își riscă libertatea, activând în secret și paralel, sub o formă care nu respectă limitările comuniste. Ei slujesc pentru copii și tineret. Evanghelizează în ascuns în case și subsoluri. Ignorând pericolul, îi slujesc pe cei în nevoie. Părând docili și supuși la suprafață, ei răspândesc "Cuvântul Domnului" cu riscul vieții. Mulți asemenea oameni au fost descoperiți și arestați în Rusia. Ei au fost condamnați la mai mulți ani de închisoare.

Aceștia sunt partea vitală a Bisericii Subterane.

Foștii slujitori, dați afară și persecutați de comuniști, biserica laică, pastorii oficiali care în secret își întind slujirea peste limitele care le sunt permise, toți lucrează în Biserica Subterană. *Această Biserică va dăinui până ce comunismul va fi învins.* În anumite țări aceste biserici sunt mai active decât în altele, dar toate lucrează pentru Cristos, cu mari riscuri. Un om care călătorește des în străinătate, în țările comuniste și care este foarte interesat de probleme religioase, s-a întors și a scris că nu a întâlnit niciodată o Biserică Subterană.

Este ca și cum ai fi călătorit în Africa, printre triburi needucate, și te-ai înapoia spunând: *"I-am cercetat cu grijă. I-am întrebat dacă vorbesc în proză. Și toți mi-au răspuns că nu"*. Adevărul fiind că toți vorbesc în proză, fără să știe ce înseamnă cuvântul proză.

Creștinii primelor decade nu știau că sunt creștini. Dacă ar fi fost întrebați despre religia lor, ei ar fi răspuns că sunt evrei, israeliți, credincioși ai lui Isus, Mântuitorul, frați sfinți, copiii lui Dumnezeu. Numele de creștin le-a fost dat de alții, mult mai târziu, prima oară în Antiohia.

Nici unul din urmașii lui Luther nu știa că era luteran. Luther a protestat energic împotriva acestei denumiri.

"Biserica Subterană" este un nume dat de comuniști ca și de vesticii care studiază viața religioasă din Est. Aceasta este o organizație secretă, formată spontan în țările comuniste. Membrii Bisericii Subterane nu-și denumesc organizația lor astfel. Ei își spun credincioși, creștini, copii ai lui Dumnezeu. Dar ei duc o activitate ascunsă, se întâlnesc într-ascuns, răspândesc Evanghelia la mitinguri, întâlniri clandestine la care participă uneori și acei străini care pretind că n-au văzut Biserica Subterană. Este un nume adecvat, dat de adversari ca și de cei care privesc cu dragoste, din afară la această minunată "Organizație Secretă".

Puteți călători ani de zile prin Vest, fără a întâlni o rețea de spionaj sovietică, ceea ce nu înseamnă că rețeaua nu există. Ei nu sunt atât de proști, să se arate singuri călătorilor curioși.

În capitolul următor voi da câteva extrase din presa sovietică, extrase care dovedesc existența și importanța acestei Biserici Subterane.

Capitolul 6

Cum învinge creștinătatea comunismul

Am vorbit despre propria noastră experiență în răspândirea în secret a mesajului lui Cristos în rândurile armatei sovietice, ca și în România comunistă.

Am apelat la dumneavoastră pentru a ne ajuta să propovăduim pe Cristos comuniștilor și mulțimilor oprimite de ei. Este preocuparea mea "vizionară" și "nepractică"?

Este realistă.

Există Biserica Subterană **acum** în Rusia și în alte țări? Este încă posibilă activitatea secretă acolo? Pot să vă răspund la aceste întrebări cu vești foarte bune. Comuniștii celebrează o jumătate de veac de guvernare comunistă. Dar victoria lor este o înfrângere. A câștigat creștinismul și nu comunismul. Presa rusă, pe care organizația [3] noastră o urmărește cu atenție, este plină de informații în legătură cu Biserica Subterană. Pentru prima oară, Biserica Subterană a devenit atât de puternică, încât lucrează în semiclandestinitate, înspăimântându-i pe comuniști. Iar informațiile pe care le avem din alte surse, confirmă rapoartele presei comuniste.

[3] Spirit activ, temperament puternic, gata să se angajeze în toate împrejurările, R. Wurmbrand conduce "*Misiunea Creștină pentru Lumea Comunistă*" (guvernele comuniste, se știe, n-au căzut pretutindeni în lume), organizație care și-a extins acțiunea și în lumea islamică, (n. edit.)

Amintiți-vă, Biserica Subterană este ascunsă ca un aisberg. Cea mai mare parte este în adâncime, dar o porțiune este în spațiu deschis. În paginile următoare, semnalez cele mai însemnate noutăți din presă (Ediția 1967) privitoare la activitatea Bisericii Subterane.

Vârful aisbergului

În 7 noiembrie 1966, în Suhumi (Caucaz), Biserica Subterană a avut o mare adunare sub cerul iiber. Mulți credincioși au venit din alte localități pentru a asista la această întâlnire.

După chemarea de la altar, 47 de tineri l-au primit pe Cristos și-au fost

botezați pe loc, în Marea Neagră, ca în timpurile biblice.

Nu a *existat* o perioadă prealabilă de catechizare. După 50 de ani de comunism totalitar, fără Biblii, fără alte cărți de literatură creștină, neavând seminarii, slujitorii Bisericii Subterane nu au studii teologice. Dar nici Filip, diaconul, nu a avut. Și, când un eunuc l-a întrebat, după o convorbire care a durat o oră: "*Uite apă, ce mă împiedică să fiu botezat?*" Filip a spus: "*Dacă crezi din toată inima ta, se poate!*" S-au pogorât amândoi la apă și Filip l-a botezat pe famen (Fapte 8:36 - 38).

În Marea Neagră este apă destulă, așa că Biserica Subterană a reluat practicile din timpurile biblice.

Ucitelskaia Gazeta (Gazeta învățătorilor) din august 1966 relatează că la Rostov pe Don, bapțiștii au refuzat să înregistreze congregația, conform legii, să asculte de așa numitele căpetenii stabilite de comuniști și au organizat o demonstrație de stradă.

S-a întâmplat în ziua de 1 Mai. Așa cum Isus a făcut minuni în zilele de sâmbătă pentru a-i înfrunța pe farisei, oponentii Săi, tot așa Biserica Subterană a ales ziua sărbătorii comuniste, pentru a sfida legile acestui regim.

La 1 Mai este o sărbătoare mare și se face o demonstrație la care toată lumea este chemată să participe. De această dată, a doua mare forță din Rusia, Biserica Subterană, a apărut și ea pe străzi.

Au venit 15.000 de credincioși. Ceea ce i-a impulsionat a fost dragostea pentru Dumnezeu.

Ei știau că-și riscă libertatea, că în închisoare îi așteaptă foamea și tortura.

Orice creștin din Rusia știe despre "Manifestul secret" tipărit de creștinii evanghelici din Barnaul, în care se descrie modul în care sora Hmara, din satul Kulunda, a primit vestea morții soțului ei în închisoare. Era o femeie cu patru copii mici. Când a primit cadavrul soțului, a putut vedea urmele cătușelor pe mâinile lui. Mâinile, degetele și tălpile picioarelor aveau urme de arsuri îngrozitoare. În partea de jos a abdomenului avea urme de bătaie; de altfel și restul corpului păstra semnele unei bătăi cumplite.

Toți credincioșii de la demonstrația din Rostov pe Don, știau că aceasta putea fi și soarta lor. **Și, totuși au venit.** Dar ei mai știau că acest martir, care-și dăduse viața numai la trei luni după convertirea sa, fusese înmormântat în prezența unei mari mulțimi de credincioși, care purtau pancarte cu inscripția: "*Pentru mine Cristos este viață, și a muri înseamnă a câștiga*", "*Nu te teme de cei care omoară trupul, dar nu pot ucide sufletul*", "*Văd sub altar pe cei omorâți pentru Cuvântul Domnului*".

Exemplul acestui martir i-a inspirat pe cei din Rostov. Ei s-au strâns în jurul

unei căsuțe. Oamenii erau pretutindeni, unii pe acoperiș alții în pomi, ca Zacheu în timpul de demult. S-au convertit 80 de persoane, mai ales tineri. Din aceștia 33 erau membri ai Komsomolului (Organizația comunistă pentru tineret).

Comuniștii au străbătut întreg orașul, mergând spre râul Don unde a avut loc botezul.

Au sosit automobilele încărcate cu comuniștii care i-au înconjurat pe credincioși pe malul râului. Voiau să-i aresteze pe frații care slujeau (nu puteau aresta 15.000!) Credincioșii cu căzut cu toții în genunchi și au înălțat o rugă fierbinte către Dumnezeu, ca să se poată oficia serviciul în acea zi. Apoi, stând umăr lângă umăr, frații și surorile au făcut zid în jurul celor ce oficiau, încercând să împiedice arestarea lor. Situația a devenit foarte tensionată.

Gazeta mai relatează că Organizația "ilegală" baptistă din Rostov are ascunsă o mașină de tipărit. (În Rusia termenul baptist îi include pe evanghelici și pentecostali.) În publicațiile scoase, tineretul este chemat să-și apere credința. Într-una din aceste publicații subterane se cere părinților să facă ceva, ce și eu consider că este un lucru foarte bun și anume: *"Să-și ia copiii să asiste la înmormântări, pentru ca aceștia să învețe să nu pună preț pe lucrurile trecătoare!"* Părinților li se mai cere să dea copiilor o educație creștină, ca antidot împotriva ateismului cu care sunt intoxicați în școli.

Ucitelskaia Gazeta încheie articolul cu întrebarea: *"De ce profesorii se amestecă atât de timid în viața familiilor în care copiii sunt idiotizați prin religie?!"*

Această gazetă mai descrie și ce s-a întâmplat la judecarea slujitorilor secreți, care botezaseră în ascuns.

Tinerii credincioși, chemați drept martori, au fost demni în fața tribunalului comunist. Ei s-au arătat dăruiți credinței. Femeile tinere priveau cu admirație pe acești apărători, dar cu dezaprobare Curtea de jurați.

Membrii Bisericii Subterane au riscat bătaia și arestarea, pledând pentru mai multă libertate religioasă, în fața autorităților superioare de partid.

Avem un document de la *Comitetul ilegal al Bisericilor Baptiste Evanghelice din URSS* care se deosebește de *Uniunea Baptistă* condusă de trădătorul Karev (care preamărește pe ucigașii în masă ai creștinilor și laudă "libertatea" religioasă care domnește în *Viața sovietică de azi* (Nr. 6/1963).

Documentul a fost strecurat pe căi secrete în Vest și se vorbește în el despre o altă demonstrație publică, eroică, de această dată chiar în Moscova.

Traduc din acest manifest:

Comunicat urgent "Iubiți frați și surori. Binecuvântări și pace de la Dumnezeu Tatăl și de la Domnul nostru Isus Cristos.

Ne grăbim să vă înștiințăm că delegații Bisericilor Baptiste Evanghelice Creștine, în număr de cinci sute, care au călătorit la Moscova în 16 Mai 1966 pentru a interveni la organele centrale ale puterii, s-au prezentat la clădirea Comitetului Central al Partidului Comunist al URSS, cu cererea de-a fi primiți și audiați. Au înmănat o cerere adresată secretarului general, Brejnev".

În manifest se spune mai departe că acești cinci sute de oameni au stat toată ziua în fața Comitetului Central. Era prima demonstrație publică împotriva comunismului la Moscova. Și era făcută de delegații Bisericii Subterane. La sfârșitul zilei au înmănat o a doua petiție, adresată lui Brejnev, în care se plâneau că un anume tovarăș, Stroganov, refuză să transmită cererea lor și îi amenință.

Delegații au rămas pe stradă toată noaptea.

Mașini se țineau după ei și-i împrășcau cu noroi, iar din interior erau insultați. Deși ploua și erau tratați astfel, au rămas până dimineața în fața clădirii Comitetului Central.

Ziua următoare, li s-a propus să intre într-o clădire unde să întâlnească un oficial comunist de rang inferior, dar știind că și alți credincioși, care au vizitat oficialitățile, au fost adesea bătuți, când au intrat într-o clădire unde nu existau martori, delegația a refuzat propunerea în unanimitate și a continuat să aștepte să fie primită de Brejnev.

A urmat inevitabilul. La 1.45 p.m. au sosit 28 de autobuze și a început răzbunarea față de credincioși. Au format un cerc, ținându-se de mâini și au cântat imnul *Cea mai bună zi din viața noastră este aceea în care putem purta o cruce.*

Poliția secretă a început să-i bată pe tineri și pe bătrâni. I-au smuls din rând, i-au lovit peste față, în cap, i-au trântit pe asfalt. I-au târât pe unii din frați, de păr, spre autobuze. Dacă unii au încercat să scape, au fost bătuți până ce și-au pierdut cunoștința. După ce i-au încărcat în autobuze, i-au transportat spre o destinație necunoscută.

Cântecele fraților se auzeau din mașinile poliției.

Totul s-a întâmplat în fața unei mari mulțimi de oameni.

A urmat ceva și mai frumos. După ce-au fost arestați și torturați cei cinci sute, fratele G. Vins și un alt frate conducător, Horev (adevărații pastori ai turmei lui Cristos), au mai avut curajul să se ducă la Comitetul Central, tot așa cum după arestarea Sfântului Ioan Botezătorul, Isus Și-a început activitatea publică în același loc și cu aceleași cuvinte, pentru care a suferit Sfântul Ioan: **"Pocăiți-vă, căci Împărăția cerurilor este aproape..."** (Matei

4:17).

Vins și Horev au întrebat de soarta delegației arestate și au cerut eliberarea ei. Acești doi curajoși frați au dispărut pur și simplu. După aceea s-a aflat că au fost închiși la Leftorovskaia.

S-au înfricoșat frații Bisericii Subterane? Deloc.

Alții și-au riscat imediat libertatea, publicând manifestul pe care-l avem în față, povestind cele întâmplate și spunând aceasta: **"Cu privire la Cristos vouă vi s-a dat harul nu numai să credeți în El, ci să și pătimiți pentru El"** (Filipeni 1: 29). Ei sfătuiesc pe frați: **"Nimeni din voi să nu se clatine în aceste necazuri, căci știți singuri că la aceasta suntem rânduiți"** (1 Tesaloniceni 3: 3). Ei citează și din Evrei 12: 2 și cheamă pe credincioși să se uite **"la Căpetenia și Desăvârșirea credinței noastre, adică la Isus, care, pentru bucuria ce-I era pusă înainte, a suferit crucea, a disprețuit rușinea"**.

Biserica Subterană s-a opus, în mod fățiș, otrăvirii ateiste a tineretului la Rostov, cât și la Moscova și în toată Rusia. Ei au luptat împotriva otrăvirii comuniste și împotriva conducătorilor trădători din Biserica oficială, despre care au scris în unul din manifestele secrete: **În zilele noastre Satan dictează, și biserica acceptă toate hotărârile care contravin poruncilor lui Dumnezeu.**

Pravda Vostoka a publicat acuzația împotriva fraților Alexei Neverov, Boris Garmașov și Axen Zubov care au organizat grupuri pentru audierea Evangheliei de pe casete din America. Ei înregistrau mesajele pe benzi pe care le făceau să circule.

Ei mai erau acuzați că organizau întâlniri secrete sub formă de excursii sau cercuri artistice.

Biserica Subterană lucrează exact ca Biserica timpurilor din catacombe.

Sovietskaia Moldavia din 15 septembrie 1966 se plânge, de asemenea, că Biserica Subterană multiplică broșuri. Se adună în piețe publice, deși este un lucru interzis de lege și merg din loc în loc, mărturisind pe Cristos. Același ziar relatează că în trenul de la Reni la Chișinău, trei băieți și patru fete au cântat imnul creștin: **Să închinăm tinerețea noastră lui Cristos.** Reporterul se arăta indignat, pentru că acești credincioși predicaseră "pe stradă, în gări, în trenuri, autobuze și chiar în instituțiile de stat". Din nou Biserica Subterană era la lucru în Rusia.

Când la procesul acestor creștini s-a rostit acuzația de crimă, pentru a fi cântat imnuri creștine în public, condamnații au căzut în genunchi, au mulțumit Domnului, zicând: **"Doamne, ne lăsăm în mâinile Tale. Îți mulțumim Ție, Stăpâne, că ne-ai permis să suferim pentru credință"**. Atunci audiența, condusă de "fanaticul" Madan a cântat chiar în sala

tribunalului imnul pentru care frații lor fuseseră arestați și torturați.

În prima zi de mai, creștinii din satele Copceag și Zaharovka, neavând biserici, au organizat un serviciu divin în pădure!

Ei mai organizau adunări sub pretextul sărbătoririi zilei de naștere (Multe familii cu câte 4-5 credincioși aveau 35 de zile de naștere pe an, ca să-și camufleze adunările secrete).

Nici închisoarea, nici tortura nu i-au putut înspăimânta pe creștinii Bisericii Subterane. Ca și în timpurile străvechi, persecuțiile întăreau devotamentul.

Pravda Ukraini, din 4 octombrie 1966, spunea despre fratele Prokofiev, una dintre căpeteniile Bisericii Subterane ruse, că a fost de trei ori în închisoare, dar de fiecare dată când era eliberat începea să organizeze școli secrete de duminică. Acum era din nou în temniță.

El scria într-un manifest secret: "*Supunându-se legilor omenești (înțelegea legile comuniste) Biserica oficială s-a lipsit de binecuvântarea lui Dumnezeu*".

Și niciodată nu trebuie să vă imaginați o închisoare vestică, atunci când auziți de condamnarea unui frate. Temnița de-acolo înseamnă *înfometare, tortură, spălarea creierului*.

Nauka i religia (Știință și religie) nr. 9/1966 relatează cum creștinii au răspândit literatură de evanghelizare, introducând-o sub copertile unui periodic *Ogoniok*. "*Îți întind cărți care au pe copertă pe Anna Karenina lui Tolstoi, dar în interior sunt fascicule din Biblie*".

Când ei cântă, melodia este a *Internaționalei*, imnul comunist, dar cuvintele îl laudă pe Cristos!

(Kazakstankaia Pravda, iunie 30/1966).

Într-o scrisoare secretă, publicată în Kulunda (Siberia), niște creștini afirmă despre conducerea "baptistă oficială" că "*a distrus Biserica și pe adevărații ei slujitori, în același mod în care marii preoți, scribi și farisei L-au predat pe Isus în mâinile lui Pilat*". Dar Biserica Subterană merge înainte!

Mireasa lui Cristos continuă să-L slujească!

Chiar și comuniștii recunosc că am dreptate, când afirm că Biserica Subterană îi câștigă pe comuniști pentru Cristos. Ei pot fi câștigați!

Bakinsku Rabochi (Muncitorul din Baku), aprilie 1966, reproduce o scrisoare a Taniei Ciugunova (membră a Ligii Tineretului Comunist) care a fost câștigată pentru Cristos. Scrisoarea a fost interceptată de autoritățile comuniste:

"Dragă mătușă Nadia, îți trimit binecuvântările iubitului nostru Domn. Mătușă, cât de mult mă iubește! Nu suntem nimic în fața Lui. Dragă, cred că înțelegi aceste cuvinte: «Îubiți pe vrăjmașii voștri, faceți bine celor ce vă urăsc și rugați-vă pentru cei ce vă asupresc»".

Îndată ce scrisoarea a ajuns în mâinile Poliției, Petru Serebrenikov, fratele care i-o adusese (mătușii), și alți tineri ai lui Cristos au fost închiși. Ziarul comunist reproduce, în continuare, extrase din scrisoarea tinerei Tania, care citează (pentru mătușă) dintr-o predică a lui Serebrenikov: *"Trebuie să credem în Mântuitorul nostru, așa cum au crezut primii creștini. Pentru noi legea de căpetenie este Biblia. Nu recunoaștem nimic altceva. Trebuie să ne grăbim să scăpăm oamenii de păcat, în special tineretul"*.

Când i s-a comunicat că legea sovietică interzice să se vorbească tineretului despre Cristos, a răspuns: *"Pentru noi singura lege este Biblia"* un răspuns cum nu se poate mai firesc, într-o dictatură ateistă care guvernează cu cruzime. Apoi ziarul comunist înfățișează o scenă "sălbatică":

"Băieți și fete au cântat imnuri religioase. Ei au primit botezul ritual și au ținut o lecție înșelătoare despre iubirea față de vrăjmași".

Bakinskii Rabochi spune că mulți tineri, băieți și fete care au funcții în Liga Tineretului Comunist sunt în relații cu creștinii! Articolul se încheie cu următoarele: *"Cât de lipsită de putere trebuie să fie școala comunistă, cât de plicticoasă și de lipsită de lumină (...) pentru ca acești pastori să fie în stare să smulgă discipoli de sub nasul conducătorilor indiferenți"*.

Kazakstanskaia Pravda, din 30 iunie 1966, a fost îngrozită când a descoperit că cel mai bun elev, cu cele mai bune note, era un băiat creștin.

Kirkiskaia Pravda, 17 ianuarie 1966, citează dintr-o foiță secretă a Bisericii Subterane către mame: *"Să ne unim eforturile și rugăciunile pentru a închina lui Dumnezeu viețile copiilor noștri încă de pe vremea când sunt în leagăn (...) Să ne salvăm copiii de influența lumii!"*

Eforturile au fost încununuate cu succes. Ziarele comuniste aduc dovada. Creștinismul câștigă teren printre tineri.

Un ziar din Celiabinsk, Rusia, descrie cum o membră a Tineretului Comunist, Nadia, a devenit creștină. S-a întâmplat, intrând într-o adunare secretă creștină.

Sovietskaia Justiția, numărul 9/1966, prezintă o astfel de întrunire secretă: *"S-a ținut la miezul nopții. Pe ascuns, ferindu-se și de umbra lor, oamenii s-au adunat din diferite părți. Frații s-au strecurat în odaia întunecată care era foarte joasă"*.

Erau atât de mulți, că nici n-aveai loc să îngenunchezi. Din cauza lipsei de aer, lampa s-a stins. Sudoarea curgea pe fețele celor prezenți. Pe stradă, unul din

oamenii Domnului veghea să nu apară Poliția". Dar Nina a spus că într-o astfel de adunare a fost primită cu îmbrățișări, cu grijă, cu căldură: "Aveau așa cum și eu am azi, o credință luminoasă, o credință în Dumnezeu. El ne ia sub ocrotirea Lui. N-au decît să treacă pe lângă mine komsomolul fără să mă salute, n-au decît să mă privească și să-mi strige cu dispreț «baptisto». N-au decît. N-am nevoie de ei".

Mulți tineri comuniști, asemenea ei, au hotărât să-L slujească pe Cristos până la capăt.

Kazakstanskaia Pravda, din 18 august 1967, descrie procesul fraților Klassen, Bondar și Teleghin. Nu ni se spune ce sentință li s-a dat, dar se arată vina. *I-au învățat pe copii despre Cristos.*

Sovietskaia Kirkhia, din 15 iunie 1967, se plânge că mulți creștini "*atrag singuri măsuri administrative asupra lor*". Așa că "inocentele" autorități comuniste, fiind provocate continuu de acești creștini încăpățânați, care nu sunt mulțumiți să fie liberi, a trebuit să aresteze un nou grup. Crima lor era folosirea unei prese de tipărit ilegală, cu cincisprezece hectografe și șase mașini de legat cărți, cu ajutorul căreia imprimau literatură creștină.

Pravda din 21 februarie 1968 afirma că mii de femei și fete au fost descoperite purtând panglici și cordoane, pe care erau imprimate rugăciuni și versete Biblice. Autoritățile au investigat și au descoperit că persoana care lansa această modă (pe care o pot recomanda și celor din Vest) era un membru creștin al Poliției comuniste, fratele Stasiuk din Liubertz. Ziarul a anunțat arestarea lui.

Răspunsurile date de creștini la întrebările puse de tribunalele comuniste au fost de o inspirație divină. Un judecător a întrebat:

— *De ce ați atras oameni într-o sectă interzisă?* O soră creștină a răspuns:

— *Țelul nostru este să câștigăm întreaga omenire pentru Cristos.*

— *Religia voastră este antiștiințifică*, a încercat judecătorul la altă ședință, la care acuzata, o studentă, a răspuns:

— *Cunoașteți oameni mai mari ca Einstein sau Newton în știință? Ei au fost credincioși. Universul nostru poartă numele lui Einstein. Am citit la școala superioară că se numește universul einsteinian. Iar el a scris: «Dacă spălăm iudaismul profeților și creștinismul de ce a urmat, în special de dominația preoților, ținând de fapt învățătura lui Cristos, avem o religie care poate salva lumea de toate relele sociale. Este datoria sfântă a fiecărui om să întreprindă tot ce-i stă în putință pentru a face religia să triumfe». Și amintiți-vă de marele nostru Pavlov! Nu scrie el în toate cărțile că a fost creștin? Chiar Marx în prefața Capitalului spune că, în special în forma protestantă, creștinismul este religia ideală pentru refacerea caracterelor distruse de păcat. Eu aveam un caracter distrus de păcat. Marx m-a învățat că pot să-l refac prin creștinism.*

Cum mă puteți judeca, voi ca marxiști, pentru aceasta?

Este ușor de înțeles că judecătorul a rămas fără grai.

Pentru aceeași acuzație, de-a avea o religie antiștiințifică, alt creștin a răspuns în fața Curții: *"Sunt sigur, domnule judecător, că nu sunteți un savant atât de mare ca Simpson, care a descoperit cloroformul și alte substanțe. Când a fost întrebat care descoperire a sa o consideră ca fiind cea mai importantă, a răspuns: «N-a fost cloroformul! Cea mai mare descoperire a mea a fost să constat că sunt un păcătos și că pot fi mântuit prin mila lui Dumnezeu!»"*

Viața, sacrificiul de sine, sângele, pe care sunt gata să și-l verse pentru credința lor, sunt cele mai puternice argumente pe care le are Biserica Subterană. Ea formează ceea ce renumitul misionar din Africa, Albert Schweitzer, a numit *gruparea sfântă a celor care poartă semnul durerii*, gruparea căreia i-a aparținut și Isus, Omul durerii. Biserica Subterană este unită cu Mântuitorul ei prin legământul iubirii și aceeași legătură îi unește și pe membrii Bisericii. Nimeni în lume n-o poate desface.

Într-o scrisoare, strecurată pe ascuns, Biserica Subterană spunea: *Nu ne rugăm să fim creștini mai buni, ci să fim de felul celor care sunt singurii creștini în înțelesul lui Dumnezeu: creștini asemănători lui Cristos, cei care poartă de bună voie crucea pentru slava Domnului.*

Cu înțelepciunea șerpilor, așa cum ne-a învățat Isus, creștinii refuză, întotdeauna, să divulge, la anchete și la judecată, cine sunt conducătorii lor.

Pravda Vostoka (Adevărul din Est) din 15 ianuarie 1966 spune cum, la întrebarea *"Cine te-a atras la Cristos?"*, Maria Sevciuk a răspuns: *"Dumnezeu m-a atras în confesiunea Sa"*. Un altul, întrebat *"Cine este conducătorul?"* a răspuns: *"Nu avem conducător omenesc"*.

Copiii creștini au fost întrebați *"Cine v-a învățat să lepădați cravatele roșii și să-i părăsiți pe pionieri?"* Ei au răspuns: *"Așa am vrut noi. Nimeni nu ne-a învățat"*.

Deși în multe locuri, vârful aisbergului este vizibil, în alte părți creștinii se botează singuri pentru a împiedica arestarea conducătorilor. În alte împrejurări, botezul se face în râu, atât botezătorul cât și cel botezat purtând măști pentru a nu fi recunoscuți în fotografii.

Ucitelskaia Gazeta din 30 ianuarie 1964 vorbește despre o lecție de ateism în satul Voronin din districtul Volnecino-Korskii. De îndată ce lectorul a sfârșit *"credincioșii au început să atace învățătura ateistă, în public, prin întrebări"* la care lectorul n-a fost în stare să răspundă. Ei au întrebat: *"De unde ați luat voi, ateisții, principiile pe care le proclamați, dar nu le urmați: să nu juri, să nu ucizi?"* Creștinii au dovedit lectorului că aceste principii sunt din Biblia pe care comuniștii o combat. Profesorul a fost lăsat fără argumente și lecția s-a

terminat cu victoria creștinilor credincioși.

Persecuția împotriva Bisericii Subterane crește. Creștinii acestei biserici suferă mai mult ca oricând. Toate religiile sunt persecutate în Rusia. Pentru creștini este foarte dureros să-i știe și pe evrei asupriți în țările comuniste. Dar ținta principală a persecuției este Biserica Subterană. Presa sovietică relatează despre un val de arestări și de procese în masă. Într-un loc, 82 de creștini au fost internați într-un ospiciu. 24 au murit în câteva zile, din cauza "*rugăciunilor prelungite*". De când oareucid rugăciunile lungi?! Vă puteți imagina prin ce suferințe au trecut? Ar fi cel puțin naiv să credem că au murit, fiindcă s-au rugat prea mult; cauza o știm: tortura.

Cea mai mare suferință care se abate asupra lor este că, dacă se descoperă că le-au vorbit copiilor lor despre Cristos, copiii sunt despărțiți de ei pentru totdeauna și nu au nici un drept de vizită.

Uniunea Sovietică a semnat declarația Națiunilor Unite "*împotriva discriminărilor în sfera educației*" în care se stipulează: "*Părinții au dreptul de a asigura educația morală și religioasă a copiilor în acord cu propriile lor convingeri*". Trădătorul Karev, liderul Uniunii Baptiste din URSS, pe care l-am citat, asigură că acest drept este respectat în Rusia și cei înșelați îl cred. Acum iată ce scrie presa sovietică!

Sovietskaia Rusia din 4 iunie 1963 relatează cum baptistei Makrinkowa i-au fost luați cei șase copii pentru că îi creștea în credința creștină și-i împiedica să poarte cravata roșie.

Când a auzit sentința, doar a spus "*Sufăr pentru credință*". Trebuia să plătească întreținerea copiilor ce-i fuseseră luați. Acum trebuia să fie intoxicați de ateism. Mamele creștine îi pot înțelege disperarea! *Ucitelskaia Gazeta* spune că același lucru s-a petrecut și cu Ignati Mullin și soția sa. Judecătorul le-a cerut să-și renege credința. "*Alegeți între Dumnezeu și fiica voastră! Îl alegeți pe Dumnezeu?*" Tatăl a răspuns: "*Nu mă leapăd de credință!*"

Pavel spune: "*Toate lucrurile lucrează împreună spre bine*". Am văzut asemenea copii, despărțiți de părinți, internați în școli comuniste. În loc să fie otrăviți de ateism, au răspândit printre ceilalți elevi credința învățată acasă!

Biblia spune că oricine își iubește copiii mai mult decât pe El nu-L merită. Aceste cuvinte au într-adevăr valoare, în spatele Cortinei de Fier.

Încercați să trăiți o săptămână fără a vă vedea copiii. Atunci veți înțelege suferința fraților din Rusia. Privarea creștinilor de drepturile părintești continuă acolo. Ultimele fapte pe care le putem dovedi se referă la doamna Sitsh, căreia, așa cum spunea *Znamia Iunosti* din 29 martie 1967, i-a fost luat fiul, Veceslav, numai pentru că l-a crescut cu frică de Dumnezeu; iar doamnei Zabavina din Habarovsk i-a fost îndepărtată nepoata orfană, pentru

că-i dădea o educație creștină "nenaturală" (Sovietskaia Rusia 13 ianuarie 1968).

Ar fi nedrept să ne referim numai la Biserica Protestantă Subterană.

Creștinii ortodocși din Rusia sunt total schimbați. Milioane au trecut prin închisori. Acolo n-au avut odăjdii, crucifixe, icoane, tămâie, lumânări.

Laicii erau în închisoare fără un preot ordinar.

Preoții n-aveau pâine de grâu, n-aveau vin pentru consacrare, nici cărți de rugăciuni din care să citească. Au descoperit că se pot lipsi de toate acestea, mergând spre Dumnezeu numai prin rugăciune. S-au rugat, și Dumnezeu a revărsat Duhul Sfânt asupra lor. S-a produs o trezire veritabilă, foarte asemănătoare creștinismului fundamental, în interiorul Bisericii Ortodoxe.

Așa se face că, atât în Rusia, cât și în țările satelite, există un ortodoxism subteran, care este în realitate evanghelic, fundamental și foarte apropiat de Dumnezeu, ținând numai foarte puțin, în virtutea obișnuinței, de ritualul ortodox. Acest ortodoxism subteran a dat mari martiri. Cine ar putea spune unde se află acum arhiepiscopul Iermogen de Kaluga? A îndrăznit să protesteze împotriva colaborării dintre patriarhul trădător și guvernarea comunistă.

Cincizeci de ani de dominație comunistă! Cu toate acestea, presa este plină de evenimente ce dovedesc triumful Bisericii Subterane! A trecut prin greutăți de nedescris, dar a rămas tare în credință și... crește! În România noi am aruncat sămânța prin slujirea către armata rusă. Alții au făcut același lucru în Rusia sau în țările invadate de ruși. Și sămânța a rodit!

Lumea comunistă poate fi cucerită de Cristos.

Comuniștii pot deveni creștini, ca și cei asupriți de ei, dar numai dacă-i ajutăm. Dovada că am dreptate, în ceea ce susțin, este înflorirea creștinismului subteran în URSS, China și în aproape toate țările comuniste.

Pentru a vă arăta cât de minunați sunt frații noștri creștini în circumstanțe teribile, reproduc câteva scrisori din Rusia, ultimele din închisori.

Cum Varia, o fată comunistă, L-a descoperit pe Cristos, a mărturisit. Prima scrisoare este a Mariei, creștina care a condus-o pe Varia la Cristos.

Scrisoarea întâi

"...Continuu să trăiesc aici. Sunt foarte iubită. Sunt îndrăgită și de o membră a celulei Komsomolului... Ea mi-a spus: "Nu înțeleg ce fel de ființă ești. Aici mulți te insultă, te lovesc și totuși tu-i iubești pe toți". I-am răspuns că Dumnezeu ne-a învățat să-i iubim pe toți, nu numai pe prieteni, ci și pe dușmani. Înainte, fata aceasta uni făcuse multe neajunsuri, dar m-am rugat pentru ea în mod

stăruitor. Când m-a întrebat dacă aş putea-o iubi și pe ea, am îmbrățișat-o și amândouă am început a plânge. Acum ne rugăm împreună.

Rugați-vă pentru ea! Se numește Varia.

Când îi auzi pe cei care-L neagă public pe Dumnezeu, ești tentat să crezi că ei o fac în mod real. Dar viața dovedește că mulți dintre ei, deși Îl blestemă pe Domnul cu buzele, în inima lor Îl doresc. Și auzi gemetele inimii... Acești oameni caută ceva și încearcă să acopere goliciunea lor sufletească prin negarea publică a divinității.

Sora voastră în Cristos, Maria"

A doua scrisoare

"În precedenta scrisoare v-am relatat despre o fată atee, Varia. Acum mă grăbesc, dragii mei, să vă spun marea noastră bucurie: Varia L-a primit pe Cristos ca Mântuitor personal și a mărturisit despre aceasta în fața tuturor.

Când a crezut în Cristos și a cunoscut bucuria mântuirii, ea a fost totodată și tare nefericită, pentru că înainte propagase idei ateiste. Acum era decisă să-și răscumpere greșeala.

Am fost împreună (cu Varia) la o întrunire a celor fără Dumnezeu. Deși am prevenit-o să fie rezervată, degeaba. Varia s-a dus acolo și eu am mers cu ea, ca să văd ce se va întâmpla. După intonarea imnului comunist (la care Varia n-a participat) a pășit în fața adunării. Curajoasă și cu multă simțire, ea L-a mărturisit pe Cristos în fața celor adunați și a cerut iertare tovarășilor ei dinainte, pentru că avusese ochii spiritului închiși până atunci și nu-și dăduse seama că merge spre pierzare, târând și pe alții după ea. I-a implorat pe toți să se lepede de păcat și să-L urmeze pe Isus.

Toți au tăcut, nimeni nu a întrerupt-o. Când a sfârșit a cântat cu vocea ei splendidă întregul imn creștin. Nu mă rușinez să-L proclam pe Cristos care a murit pe cruce, pentru a-Și apăra poruncile și puterea.

Și după aceea... după aceea au luat-o pe Varia. Azi este 9 mai și nu știu nimic despre ea. Dar Dumnezeu este puternic și-o va scăpa. Rugați-vă!

Maria"

A treia scrisoare

"Ieri, 2 august, am avut o convorbire cu Varia în închisoare. Inima mi se sfâșie când mă gândesc la ea. În fond este încă un copil. Are numai 19 ani. Dar Îl iubește pe Dumnezeu din toată inima și a pornit dintr-o dată, pe drumul cel greu. Biata fată este atât de înfometată! Când am aflat că e la închisoare am început să-i trimit pachete, dar a primit puțin din ceea ce îi fusese expediat.

Ieri era slabă, palidă, bătută. Dar ochii îi străluceau, exprimând pacea și o bucurie nepământească.

Da, dragii mei, cei care n-au experimentat minunata pace a lui Cristos, nu pot înțelege...

Dar cât sunt de fericiți cei care au aceasta pace...

Pe noi, cei care suntem în Cristos, nici o suferință și nici o frustrare nu ne poate opri!

Am întrebat-o printre gratii: Varia, nu regreti ce ai făcut? "Nu, mi-a răspuns. "Și dacă mă vor elibera, am să încep din nou să le vorbesc despre marea dragoste a lui Cristos. Să nu crezi că sufăr.

Sunt foarte bucuroasă că Domnul mă iubește atât, încât îmi dă fericirea să îndur în Numele Lui.

Vă implor, rugați-vă din toată inima pentru ea! Probabil va fi trimisă în Siberia. I-au luat toate hainele și lucrurile. A rămas numai cu ce avea pe ea. Nu are rude și trebuie să adunăm cele absolut necesare. Am pus deoparte ultima sumă de bani pe care mi-ați trimis-o. Dacă Varia va fi deportată i-o voi da. Cred că Dumnezeu o va întări și-i va da putere să îndure și în viitor. Dumnezeu s-o ajute!

A voastră, Maria"

A patra scrisoare

"Dragă Maria, în sfârșit, am posibilitatea să-ți scriu. Am ajuns cu bine la... Lagărul nostru e la zece mile de oraș. Nu pot să-ți descriu viața noastră. O cunoști. Vreau să-ți scriu puțin despre mine. Îi mulțumesc Domnului că sunt sănătoasă și pot munci fizic. Eu și sora X am fost duse la muncă în atelier. Lucrăm la mașini. Munca e grea și sora X are o sănătate șubredă. Eu lucrez pentru amândouă. Termin întâi lucrul meu, apoi o ajut pe ea. Muncim douăsprezece, treisprezece ore pe zi. Mâncarea este ca și a voastră, foarte puțină. Dar nu asta doream să-ți scriu.

Inima mea Îl laudă pe Dumnezeu și-I mulțumește că mi-a arătat prin tine calea spre mântuire. Fiind pe acest drum, viața mea are acum un țel și știi unde merg și pentru cine sufăr. Simt nevoia să spun și să mărturisesc tuturor marea bucurie a mântuirii care-mi stăpânește inima. Cine ne poate separa de dragostea lui Dumnezeu în Cristos? Nimeni și nimic. Nici închisoarea și nici suferința! Încercările pe care Dumnezeu ni le trimite ne întăresc din ce în ce mai mult în credință. Inima mea este plină de mila lui Dumnezeu care se revarsă. La lucru mă pedepsesc și-mi dau de muncit în plus, pentru că nu pot fi tăcută și trebuie să spun tuturor ce-a făcut Domnul pentru mine. El a făcut din mine o făptură nouă, m-a creat din nou, pe mine care eram pe calea pierzării. Pot să păstrez tăcerea? Niciodată!

Atâta vreme cât buzele mele vor putea rosti cuvinte, am să mărturisesc tuturor despre marea Sa dragoste.

În drumul spre lagăr m-am întâlnit cu mulți frați și surori în Cristos. Ce miraculos este că simți prin Duh că sunt copiii lui Dumnezeu de îndată ce-i vezi. Este inutil să vorbești. De la prima vedere știi cu cine ai de-a face.

Când eram în drum spre lagăr, într-o gară, a venit o femeie, ne-a dat de mâncare și-a spus doar trei cuvinte: "Dumnezeu este viu".

În prima seară când am ajuns aici (era târziu), am fost duse în niște barăci subterane. Am salutat pe cele de acolo cu "Pace vouă" și spre bucuria noastră, din toate colțurile am auzit "Vă primim cu pace". Și din prima seară am simțit că suntem într-o familie.

Da, tot ceea ce-ți scriu este realitate, nu imaginație. Suntem aici multe care credem în Cristos ca Mântuitor personal. Mai mult de jumătate din deținuți sunt credincioși. Avem printre ei mari cântăreți și buni predicatori ai Evangheliei. Seara, când ne adunăm după o zi de muncă grea, cât de minunat este să petrecem măcar puțin timp în rugăciune la picioarele Mântuitorului nostru. Cu Cristos alături, libertatea este oriunde. Am învățat aici imnuri frumoase și în fiecare zi Dumnezeu îmi dă din Cuvântul Său. La 19 ani am sărbătorit, pentru prima oară, nașterea Domnului. N-am să uit niciodată această zi! A trebuit să lucrăm toată ziua. Dar câțiva din frații noștri n-au rezistat să nu meargă la râul de-alături. Acolo au spart gheața și-au pregătit locul în care am fost botezată eu și șapte din frați, după Cuvântul Domnului. O, ce fericită sunt și cât aș fi dorit, Maria, să fii cu mine, ca să pot răscumpăra măcar în parte, prin iubirea față de tine, râul pe care ți l-am pricinuit în trecut. Dar Dumnezeu ne așază pe fiecare la locul nostru și trebuie să stăm acolo unde ne-a pus El.

Salută întreaga familie a copiilor lui Dumnezeu.

Dumnezeu va răsplăti din plin munca voastră comună, așa cum m-a binecuvântat și pe mine. Citiți Evrei 12:1-3.

Toți frații vă salută și toți sunt bucuroși că aveți o credință atât de puternică în Dumnezeu și că-L slăviți neîncetat în suferințele voastre. Dacă scrii și altora transmite-le salutări.

A voastră, Varia"

A cincea scrisoare

"Dragă Maria, am găsit în cele din urmă prilejul să-ți scriu câteva rânduri. Pot să-ți comunic, draga mea, că prin mila lui Dumnezeu, atât eu cât și sora X suntem sănătoase și ne simțim bine. Suntem acum în... Ne-au trimis la... și vom rămâne acolo.

Îți mulțumesc pentru grija ta maternă față de mine. Am primit tot ceea ce ai pregătit pentru noi. Îți mulțumesc pentru cel mai prețios lucru, pentru Biblie. Mulțumește tuturor, când vei scrie, transmite salutările și mulțumirile mele pentru tot ce au făcut pentru mine.

Deoarece Dumnezeu mi-a descoperit taina adâncă a iubirii Sale sfinte, mă consider cea mai fericită ființă din lume. Consider suferința, pe care trebuie s-o îndur, drept cea mai mare favoare.

Sunt bucuroasă că Dumnezeu mi-a dăruit, din prima zi a credinței mele, fericirea de-a suferi pentru El. Rugați-vă pentru mine ca să pot rămâne credincioasă până la sfârșit.

Dumnezeu să vă ajute pe toți și să vă întărească pentru lupta sfântă!

Vă sărutăm pe toți, eu și sora X. Când vom fi trimise la... vom găsi poate alt prilej de a vă scrie.

Nu vă faceți griji pentru noi. Suntem vesele, pentru că răsplata noastră în ceruri va fi mare.

Matei 5:11 -12.

A voastră, Varia"

Aceasta este ultima scrisoare a fetei care, comunistă fiind, L-a găsit pe Cristos, L-a mărturisit și a fost condamnată la muncă silnică pe viață.

Nu s-a mai auzit despre ea nimic, dar iubirea ei pentru Isus demonstrează frumusețea spirituală a Bisericii Subterane plină de credință, din lumea comunistă.

Capitolul 7

Cum pot ajuta creștinii din Vest

Mesajul meu, de la Biserica Subterană, pentru voi: Am fost numit "vocea Bisericii Subterane". Nu mă simt vrednic să fiu vocea unei părți atât de onorate din corpul lui Cristos.

Cu toate acestea, am condus, acum câțiva ani, în țările comuniste, o parte a Bisericii Subterane. Printr-o minune am supraviețuit celor 14 ani de tortură și temniță, în care se includ și cei doi ani petrecuți în celula morții. Printr-un miracol și mai mare, Dumnezeu a găsit de cuviință să mă scoată din închisoare și să mă ducă în Vest pentru a vorbi Bisericii libere.

Vorbesc în numele fraților mei care zac în nenumărate morminte fără nume. Vorbesc în numele fraților mei care acum se adună în taină în păduri, subsoluri, poduri și alte asemenea locuri.

Am fost convins de Biserica Subterană din România să-mi părăsesc țara și să duc în afară mesajul ei pentru creștinii liberi din lume. Printr-o minune am reușit să plec și-mi îndeplinesc misiunea care mi-a fost încredințată de cei rămași în urmă, muncind, riscând, suferind și murind în țările comuniste.

Mesajul, pe care-l aduc din partea Bisericii Subterane, este: *Nu ne părăsiți! Nu ne uitați! Nu ne lăsați în izolare! Dați-ne uneltele care ne trebuie! Vom plăti prețul necesar pentru folosirea lor!*

Acesta este mesajul pe care trebuie să vi-l comunic. Vorbesc pentru Biserica redusă la tăcere, pentru Biserica Subterană, mută.

Ascultați plânsul fraților și surorilor voastre din țările comuniste. Ei nu cer să scape, să fie în siguranță sau să aibă o viață mai ușoară. Ei cer numai uneltele cu care trebuie să contracareze otrăvirea tineretului - generația viitoare - prin ateism. Cer Bibliei pentru a le folosi în răspândirea Cuvântului lui Dumnezeu. Cum să răspândească Cuvântul dacă nu-l au?

Biserica Subterană se aseamănă cu un chirurg care călătorește cu trenul. Vehicolul se ciocnește cu altul și sute de oameni zac la pământ sfârtecați, răniți, murind. Chirurgul merge printre muribunzi, plângând: "O dacă aș

avea instrumentele mele!" Cu acestea ar putea salva multe vieți. În aceeași stare se află și Biserica Subterană. Are bunăvoință, dar n-are... instrumente.

Este atât de dornică să-și ofere martirii! Este atât de dornică să riște ani de temniță comunistă! Dar toată bunăvoința ei este fără valoare, câtă vreme nu are instrumentele necesare harului său. Rugămintea bisericii pline de curaj și credința din subteran, către voi care sunteți liberi este: *Dați-ne instrumente: Evanghelii, Biblii, literatură, ajutor! Și noi vom face restul!*

Cum pot ajuta creștinii liberi

Orice creștin liber poate ajuta îndată, în felul următor: Ateștii sunt niște oameni care nu recunosc sursa invizibilă a vieții. Ei n-au nici un simțământ și nici înțelegere pentru ceea ce este mister în univers și în viață. Creștinii pot să-i ajute, remarcându-se nu prin înfățișare, ci prin credință, ducând o viață în acord cu Dumnezeu, Cel invizibil. Ei pot să ne ajute ducând o viață de creștini autentici, o viață de sacrificiu. Pot să ajute protestând public, ori de câte ori creștinii sunt persecutați.

Creștinii vestici pot ajuta, rugându-se pentru mântuirea comuniștilor. O asemenea rugăciune poate părea naivă. Noi ne-am rugat pentru comuniști și a doua zi ei ne-au torturat mai rău, decât înainte de rugăciune. Dar și rugăciunea Domnului nostru, din Ierusalim, a fost tot așa de naivă. El a fost crucificat după rugăciune. Și totuși, numai după câteva zile locuitorii Ierusalimului își loveau pieptul și se converteau.

Nici pentru ceilalți, rugăciunea nu s-a pierdut. Orice rugăciune s-a păstrat. Orice rugăciune, care nu este acceptată de cel pentru care mijlocești, se întoarce cu multe binecuvântări asupra voastră și devine un blestem pentru obiectul rugilor voastre. Împlinind cuvântul lui Cristos eu și alți creștini ne-am rugat pentru Hitler și oamenii lui. Sunt convins că rugăciunile noastre au ajutat tot atât de mult-la înfrângerea lui ca și gloanțele soldaților aliați.

Trebuie să ne iubim vecinii ca pe noi înșine. Comuniștii sunt vecini de-ai noștri, ca oricare alții.

Comuniștii sunt rezultatul neîmplinirii cuvintelor lui Cristos: *"Am venit să dau viața, o viață deplină"* Creștinii nu au realizat încă o viață deplină pentru fiecare. I-au lăsat pe unii la marginea lucrurilor valoroase din viață. Ei s-au revoltat și au format Partidul Comunist. Sunt adesea victimele injustiției sociale. Acum sunt aspri și cruzi. Trebuie să luptăm împotriva lor. Dar creștinii, chiar atunci când luptă cu un inamic, îl înțeleg și-l iubesc.

Noi nu suntem fără vină, pentru faptul că unii sunt comuniști. Suntem vinovați cel puțin prin neglijarea datoriei. Pentru aceasta trebuie să plătim, iubindu-i (ceea ce este total diferit de a-i agree) și să ne rugăm pentru ei. Nu sunt atât de naiv, încât să cred că, iubindu-i doar, putem rezolva problema comunistă. Nu pot să sfătuiesc autoritățile de stat să rezolve problema gangsterismului doar prin iubire. Trebuie să existe o forță polițienească,

judecători, închisori pentru gangsteri și nu numai pastori. Dacă gangsterii nu se căiesc, trebuie să fie întemnițați. Nu voi folosi niciodată cuvântul creștinesc "iubire" pentru a combate lupta dreaptă politică, economică, culturală împotriva comunismului, considerând că comuniștii nu sunt altceva decât gangsterii la scară internațională. Gangsterii fură o pungă, ei jefuiesc țări întregi.

Dar pastorul, ca și creștinul individual, trebuie să facă tot ce îi stă în putință pentru a-i aduce la Cristos atât pe comuniști, oricâte crime ar fi comis aceștia, cât și pe victimele acestora.

Trebuie să ne rugăm pentru ei cu înțelegere.

De urgență, sunt necesare Biblii, Evanghelii

În al doilea rând, creștinii liberi pot ajuta, trimițând Biblii și fascicule din Biblie. Există mijloace prin care acestea pot fi trimise, în siguranță, în țările comuniste, deoarece am trimis până acum multe, și au ajuns cu bine. În mod sigur există căi, dacă, cei liberi, voi frați și surori creștini, le veți trimite Bisericii Subterane. Când eram în România, am primit multe Biblii în felul acesta. Nu se pune problema cum ajung. Ele trebuie numai furnizate.

Este o nevoie disperată de ele. Mii de creștini nu au Biblii sau Evanghelii și aceasta, de mai bine de 50 de ani în Rusia, și în țările satelite.

Doi țărani foarte murdari au venit la mine acasă într-o zi. Ei veniseră din satul lor pentru a căpăta o slujbă, care consta în săparea pământului înghețat, în plină iarnă, sperând să câștige banii necesari cumpărării unei Biblii vechi, jerpelite pe care s-o ducă în satul lor. Pentru că promisem Biblii din America, le-am oferit o Biblie nouă. Nu-și puteau crede ochilor! Au încercat s-o plătească cu banii câștigați, cu atâta greutate în frig. Am refuzat banii. Ei au alergat cu Biblia în sat. După câteva zile am primit o scrisoare entuziastă de mulțumiri. Era semnată de 30 de săteni.

Ei au tăiat cu grijă Biblia în trei părți pe care le schimbau între ei.

Este patetic să vezi un rus cerșind o foaie din Biblie. El își hrănește sufletul din ea și este fericit să schimbe o vacă sau o capră pe o Biblie. Un cunoscut și-a vândut verigheta ca să cumpere o Biblie veche. Copiii noștri n-au văzut niciodată o felicitare de Crăciun. Când se întâmpla să capete una, toți copiii satului se aplecau asupra ei, și un bătrân le explica despre copilul Isus, Sfânta Fecioară și alte întâmplări despre Cristos și mântuire. Și toate... în urma unei felicitări de Crăciun.

Și în acest mod, puteți face ceva.

În al treilea rând trebuie să tipăriți și să trimiteți o literatură, care să combată otrava ateistă, administrată tineretului din grădiniță până la Universitate. Comuniștii și-au pregătit "Călăuza ateului". Ea este "Biblia" lor.

Versiuni simple sunt predate în grădinițe și versiuni mai avansate copiilor în școli, pe măsură ce cresc. Biblia cea falsă îl urmează pe copil în dezvoltarea sa și-l intoxică cu ateism pe tot parcursul școlarizării. Creștinii lumii n-au tipărit niciodată un răspuns pentru acest îndreptar ateist. Trebuie să-l realizăm. Trebuie să facem acest lucru de îndată, pentru că Biserica Subterană nu are o literatură antidot, împotriva acestei otrăvi. Biserica Subterană are mâinile legate, până ce va avea asemenea cărți, în limbile țărilor comuniste.

Tineretul nostru otrăvit trebuie să aibă un răspuns, argumentul lui Dumnezeu, argumentul nostru al creștinilor. Acesta este alt lucru pe care-l puteți face, ajutându-ne să procurăm o literatură de răspuns la "îndreptarul ateist", o literatură ilustrată cât și Bibliei pentru copii.

Al patrulea lucru, pe care-l puteți face, este să vă *uniți mâinile* cu membrii Bisericii Subterane, dându-le posibilitatea să călătorească și să se miște pentru a răspândi Cuvântul, a evangheliza de la om la om. În acest moment, majoritatea sunt legați de casele lor, din cauza lipsei de fonduri din care să cumpere bilete de tren, de autobuz și hrana pentru drum. Ei sunt astfel blocați, puși în imposibilitatea de a se deplasa, în timp ce sate, la o distanță de 15 - 30 kilometri, îi cheamă pentru adunări secrete. Dându-le câțiva dolari pe lună, (10 - 20\$) îi putem *dezlega*, punându-i la dispoziția celor din orașe sau sate îndepărtate, unde să ducă Cuvântul Domnului.

Foștii pastori, care au suferit în închisori pentru credința lor, au un mesaj înflăcărat, o dragoste arzătoare pentru semenii lor, dar n-au mijloacele materiale pentru a putea duce acest mesaj în alte localități. Câțiva dolari pe lună le pot oferi această posibilitate.

Creștinii, bărbați și femei, trebuie ajutați. Fiind creștini, ei câștigă abia cât să supraviețuiască și nu au posibilitatea deplasării pentru a evangheliza. Tot prin același *miracol*, câțiva dolari îi pot ajuta.

Pastori, ai Bisericilor oficiale, care fac în paralel și o slujire secretă și care își asumă mari riscuri, trebuie să aibă niște fonduri secrete, destinate acestui scop. "Salariul" lor stabilit de autorități este extrem de redus. Dăruirea acestor pastori, care își riscă libertatea, ignorând legislația comunistă și propovăduind Cuvântul, copiilor, tineretului și adulților în întruniri tainice, nu ajunge. Ei trebuie să dispună și de mijloace pentru a-și îndeplini slujirea secretă și rodnică.

Câțiva dolari pe lună îi pot ajuta să fie eficienți în răspândirea Evangheliei. Și aceasta este o modalitate de-a ajuta Biserica Subterană.

Apoi trebuie să răspândim Evanghelia în țările comuniste, prin radio. Folosind posturile lumii libere, putem da hrană sufletească Bisericii Subterane care este în mare nevoie de "Pâinea vieții". Deoarece guvernele comuniste folosesc benzile de unde scurte pentru a-și duce propaganda în mijlocul popoarelor lor înrobite, oamenii au acest tip de aparate. Ușile sunt

deci deschise pentru transmisiunile radiofonice în aceste țări.

Rețeaua trebuie extinsă. Biserica Subterană trebuie să obțină hrana pe care transmisiunile acestea o pot procura. Iată deci un alt mijloc de-a ajuta Biserica Subterană din țările comuniste.

Tragedia familiilor de martiri creștini

Trebuie să procurăm ajutoare pentru aceste familii. Zeci de mii de asemenea familii se zbat acum în condiții disperate. Când un membru al Bisericii Subterane este arestat, o dramă teribilă se abate asupra familiei sale. Este ilegal ca cineva să-i ajute. Acesta este un plan bine gândit al comuniștilor, pentru a face să crească suferința soției și a copiilor, rămași în urmă. Când un creștin este întemnițat, dus la tortură și adesea la moarte, suferința abia începe. Familia îndură la nesfârșit. Pot să spun că, de nu mi s-ar fi trimis, printr-o filieră creștină, ajutor din lumea liberă, pentru mine și familia mea, n-am fi supraviețuit niciodată, nu aș fi fost acum cu voi și nu aș fi scris aceste rânduri.

Chiar acum a izbucnit un val de arestări în masă și de teroare împotriva creștinilor atât în Rusia cât și în restul țărilor satelite. Tot timpul apar noi martiri. Trupurile lor merg în mormânt și sufletele spre răsplată, dar familiile trăiesc în condiții groaznice. Ele trebuie ajutate și putem s-o facem. Desigur, trebuie să ajutăm indienii și africanii înfometăți. Dar cine merită cel mai mult ajutorul creștinilor, decât familiile celor care au murit sau au fost torturați pentru Cristos în închisorile comuniste?

De la eliberarea mea, organizația "*Isus pentru Lumea Comunistă*" mi-a trimis multe ajutoare pentru familiile creștinilor martiri. Ceea ce a făcut această organizație este puțin, în comparație cu ceea ce se poate realiza cu ajutorul vostru.

Ca membru al Bisericii Subterane, care a supraviețuit și a scăpat, v-am adus un mesaj, un apel, o pledoarie pentru frații mei lăsați în urmă.

Ei m-au trimis ca să aduc acest mesaj. Eu am trăit printr-o minune, ca să pot face acest lucru.

V-am vorbit despre urgența de a-L aduce pe Cristos lumii comuniste, despre urgența de a ajuta familiile creștinilor martiri. V-am arătat căile practice, prin care puteți ajuta Biserica Subterană să-și îndeplinească misiunea de răspândire a Cuvântului.

Când am fost bătut la tălpi, limba mea a strigat. De ce a strigat limba? Nu ea era lovită. A țipat pentru că limba și tălpile făceau parte din același trup. Iar voi, creștinii liberi, faceți parte din același Trup al lui Cristos care este acum bătut în închisorile comuniste, care dă martiri pentru Cristos.

Nu simțiți durerea?

Biserica timpurie, în toată frumusețea, sacrificiul și devotamentul ei s-a trezit la viață în țările comuniste.

Când Domnul nostru Isus Cristos Se ruga, agonizând în grădina Ghetsimani, Petru, Iacov și Ioan erau ca niște pietre aruncate departe, de cea mai mare tragedie a istoriei, dar *erau în somn adânc*. Cât de mult din propriul vostru interes creștin este îndreptat spre ușurarea bisericii martire?

Întrebați-i pe pastorii și conducătorii bisericilor voastre ce s-a făcut în numele vostru pentru ajutorarea fraților și surorilor din dosul Cortinei de Fier.

În spatele zidului acestei Cortine, drama, eroismul și martiriul Bisericii timpurii se desfășoară continuu - și acum - iar Biserica liberă doarme.

Frații de acolo, singuri, fără ajutor duc bătălia cea mai mare, cea mai curajoasă a secolului al XX-lea, egală în eroism și devotament cu cea a Bisericii din primele timpuri. Iar Biserica liberă doarme, nepăsătoare la lupta și agonia lor, la fel cum au dormit cei trei apostoli, în timpul agoniei Mântuitorului.

Vreți să dormiți și voi, în timp ce Biserica Subterană, frații voștri în Cristos, suferă și luptă pentru Evanghelie? Veți auzi chemarea noastră?

Amintiți-vă de noi! Ajutați-ne! Nu ne părăsiți!

Acum, v-am predat mesajul din partea preacredincioasei, martirei Biserici Subterane din țările comuniste, din partea fraților voștri, care suferă în lanțurile ateismului comunist.